NO: 22/23, NİSAN/MAYIS '85 Bolşevik Parti inşası için

5 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİNE ÖLÜM!
TÜRKİYEDE-BULGARİSTAN'DA-NERDE OLURSA OLSUN MİLLİ BASKILARA HAYIR!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

1984 Aralık'ından bu yana Türk boyalı faşist basını Bulgaristan'da Türk ve müslüman azınlık üzerine uygulanan baskı haberleri ile doldu. Gün geçmiyor ki, boyalı faşist basında Türk ve müslüman olanların zorla "bulgarlaştırılması" üzerine haber çıkmasın. Boyalı faşist basında çıkan haberlerde, Bulgaristan da 1984 yılının sonuna kadar hızlandırılmış bir isim değiştirme kampanyası sürdürüldüğü; isim değiştirmek istemeyenlerin tutuklandığı, işkence gördüğü; direnenlerin "dağa çıktığı", "Türk bölgelerinin muhasara altında olduğu", "Türkçenin yasaklandığı", "halkın tanklarla ezildiği", "kurşuna dizildiği", "yüzlerle ölü olduğu", katliam yapıldığı" vb. anlatılıyor.

"Katliam"larda öldürülenler üzerine hemen her gün her gazetede değişik sayılar çıkıyor. Bu konuda şampiyonluğu şimdilik Tercüman gazetesi 800 kişilik nüfusu olduğunu söylediği bir köyde "2500 ölü" haberi ile elinde tutuyor! Bulgaristan'daki olaylar üzerine boyalı basının "köşe kalemşörleri"nce yapılan yorumlara gelince; bunlardan özellikle Tercüman gazetesinin başını çektiği tescilli, açık faşist kesimi; Komünizm ile, yapılan baskıları eşitleyerek, "Türk soydaşlarımız üzerinde soykırım"a karşı çıkma adına, (Devamı s.2'de)

1 MAYIS

GÜNLERİN BUGÜN GETİRDİĞİ
BASKI ZULÜM VE KANDIR
ANCAK BU BÖYLE GİTMEZ
SÖMÜRÜ DEVAM ETMEZ
YEPYENİ BİR HAYAT GELİR
BİZDE VE ÜLKELERDE

1 MAYIS, 1 MAYIS
İŞÇİNİN EMEKÇİNİN BAYRAMI
DEVRİMİN ŞANLI YOLUNDA
İLERLEYEN HALKIN BAYRAMI

YEPYENİ BİR GÜNEŞ DOĞAR
DAĞLARIN DORUKLARINDAN
MUTLU BİR HAYAT FİLİZLENİR
KAVGANIN UFUKLARINDAN
YURDUMUN MUTLU GÜNLERİ
MUTLAK GELEN GÜNDEDİR

Türk şövenizmini kışkırtma ile militan anti-komünizmi içiçe yoğun bir şekilde savunuyor. Mümtaz Soysal, Uğur Mumcu, Hıfzı Veldet Veli dedeoğlu gibi "solcu" görünümlü Türk şövenleri ise, bu baskılara karşı çıkmanın "insanlık görevi olduğu" gerekçesi ile, aynı açık ırkçı faşist meslektaşları gibi; "Bulgar şövenizmi"ne karşı mücadeleyi tavırlarının merkezine koyuyorlar. Bunlar, Türk şövenizmi dışındaki her şövenizme karşıdırlar. Karşı olmadıkları bir tek şövenizm vardır: O da kendi şövenizmleridir! Bunlar böyle "solcu"lardır!

Ama Bulgaristan'da Türk ve müslüman azınlığa yapılan baskı haberleri ve yorumları yalnızca Türk faşist-boyalı basını kaynaklı değil. Batılı emperyalist basın-yayın organları da son aylar içinde bu konuda haber ve yorumlara çokça yer verdi. Bütün haber ve yorumların ortak noktası, Bulgaristan'da 1984 yılı sonlarında "ad değiştirme" kampanyasının hızlandırıldığı, buna karşı özellikle Türkler arasında tepkilerin olduğu; ve Türklerin yoğun olarak bulundukları bazı bölgelere giriş-çıkışın yasaklanmış olduğu şeklindeki tespitler. Buna bağlı olarak, Türk nüfusun, Bulgar nüfusa oranla daha hızlı çoğaldığı; Bulgaristan'ın bundan kaygılandığı için de "bulgarlaştırma"yı hızlandırdığı biçimindeki yorumlar, batı emperyalist basınının ortak haber ve yorumları niteliğinde.

Batılı emperyalist basın, tepkilere karşı zor kullanıldığı konusunda birleşirken, zor'un uygulama biçimi konusunda Türk faşist basınındaki gibi çelişmeli haberler veriyor.

Bulgaristan resmi kaynakları şimdiye kadar takındıkları resmi tavırlarda, baskı konusundaki tüm haberleri yalanladı; dolaylı olarak isim değiştirilmesi olaylarını doğruladı, ancak bunun gönüllü olduğu; zorla isim değiştirmenin sözkonusu olmadığı biçiminde bir tavır takındı.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur:

Bulgaristan'da, Bulgaristan resmi makamlarının da açıkladığı gibi, bir "isim değiştirme" kampanyası, "birleşmiş bir sosyalist ulus" yaratma resmi hedefine hizmet eder bir şekilde sürdürülmektedir. İsim değiştirme kampanyası, direnişle karşılaştığı noktalarda "zor" yoluyla sürdürülmektedir. Türkçe dilinde yayınlar önemli ölçüde azalmıştır; Türk dilinde eğitim aşırı ölçüde kısıtlanmıştır; Türkçe konuşma baskı altındadır. Baskıların hangi boyutlarda olduğu kesin olarak söylenmesi mümkün olmamakla birlikte; bunların Türk şövenlerinin ve bazı batılı emperyalist kaynakların abartarak ortaya koyduğu boyutlarda da; Bulgaristan resmi ağızlarının "baskı yoktur" diyerek küçülttüğü boyutlarda da olmadığına kesin gözü ile bakılmalıdır. Her iki taraf da gerçeği değil, işine geleni söylemektedir.

OLAYLAR KARŞISINDA ÇEŞİTLİ GÜÇLERİN TAVRI

★ **12 Eylül askeri faşist cuntası ve onun "sivil" Özal hükümeti**, hemen bütün boyalı-faşist basında başlatılan gürültülü kampanyanın tersine; sorunu fazla gürültü etmeden, Bulgar hükümeti ile ikili görüşmeler yolu ile "halletme" yönünde bir ilk tavır takındı. Verilen "nota"larda, diplomatik bir dille Bulgaristan hükümetinden "Türk azınlıkların haklarının korunması" ve gelen baskı haberleri hakkında tavır takınması talep edildi. Çeşitli hükümet sözcüleri, yaptıkları açıklamalarda, Bulgaristan'ın bu tutumunu sürdürmesinin kendisi için zararlı olacağı, bu işin "15 yıl sonrasının da olduğu"; "15 yıl sonra Türkiye nin 70 milyonluk bir ülke olacağı" vb. gibi laflar ettiler. Bunun dışında birtakım ikili ticari, ekonomik ilişkilerin bozulmasından Bulgaristan'ın alacağı yaraları sayarak, Bulgaristan'ı ekonomik tehditle —ve ileriye dönük askeri tehditle ikna etmeye çalışır bir tavır takındılar. Onların bu tavrının birden fazla sebebi vardır:

Önce, kuşkusuz Bulgaristan'da "Türkler üzerinde milli baskı sorununun" yoğun biçimde uluslararası forumlarda dile getirilmesi; ve bu noktada Türk hakim sınıflarının sözcülerinin Bulgaristan'daki Türk azınlık üzerindeki milli baskıya karşı tavır takınması; **Türkiye de ezilen uluslar, milliyetler üzerindeki baskı-soykırım siyasetlerini doğrudan aktüel tartışma konusu haline getirecektir.** Bu, Türk ha

İÇİNDEKİLER

Orly eylemi sanıklarının Fransız emperyalistlerince yargılanması ve büyük Türk şövenistlerinin yeni siyaseti s.17
Lenin 115 yaşında! s.23
Paris'te ortak toplantı yapıldı s.33
2/3 Mart toplantısı üzerine kısa açıklayıcı bilgi . . s.33
Ortak toplantılar üzerine çeşitli gruplarla yazışmalar . s.39
R. Bahdiyar yoldaşın toplantıya hazırlık notları . . s.50
Spartakus oportünistlerinin ve eski kardeş örgütlerimizin son rezilliği: ARAMALI "AÇIK TOPLANTI"! s.68
Ecevit: Barış güvercinli sosyal-şöven yine sahnede! . s.76
Revizyonist batağa hayır! . . s.79
Yazı Kuruluna s.81

kim sınıflarının bütününün çıkarları açısından pek "uygun" bir durum yaratmayacaktır. Bu yüzden askeri faşist cuntanın ve onun sivil hükümetinin, sorunu fazla dallanıp budaklandırmadan ikili görüşmelerde çözmeye çalışması, bu yönde çabaların sonuç vermemesi halin de uluslararası forumlara taşınma siyaseti; anlaşılır bir siyasettir.

İkinci olarak, sorunun belli bir anlamda Türkiye/Bulgaristan boyutlarını aşması; bu olaylar nedeniyle Bulgaristan'ın Batı bloku - nun anti-komünist kampanyasının boy hedefi haline gelmesi; bu kampanya içinde Türkiye'nin ister istemez kampanyanın merkezinde bulunması; ve **Türkiyenin bloklararası bir gerginleşmenin odak noktası haline gelmesi,** Türk hakim sınıflarının pek işine gelmemektedir. Onlar her ne kadar Batı blokunun ayrılmaz bir parçası, NATO'nun sadık üyesi; ABD'nin "kadim dostu" olmalarına rağmen; yine de Ortadoğu'-da "küçük jandarma" rolüne talip, bir **bölgesel büyük güç** olma hedeflerine uygun olarak, Doğu bloku ülkeleri ile arayı bozmak, köprüleri atmak istememektedirler. Odak noktasında Türkiye'nin bulunduğu bir Doğu/Batı bloğu sertleşmesi, Türkiye'nin Sovyetler Birliği'yle, Bulgaristan'la olan ikili ilişkilerini önemli ölçüde bozan bir rol oynar. Bu, bugün Türk hakim sınıflarının planlarına uygun bir durum değildir.

Bulgaristan'la ve diğer Doğu bloku ülkeleriyle arayı bozmamak isteği o kadar açıktır ki; faşist Özal, sorunun çözümü için Türkiyenin geniş bir göçmenler kitlesini kabul etmeye hazır olduğunu açıklamıştır. Bu açıklama, ciddiye alındığında, belli bir anlamda Türk hakim sınıflarının Balkanlardaki Türk azın - lıklar hakkındaki şimdiye kadarki temel devlet siyaseti ile çelişen bir açıklamadır. Şöyle ki, Türk hakim sınıflarının bu konudaki temel siyaseti, şimdiye dek, Türk azınlıkları—genel olarak—bulundukları yerde tutmak, bu aracı sürekli olarak sözü geçen devlete karşı baskı unsuru olarak kullanmak, ve gerektiğinde bir askeri saldırı ve yeni bir ilhakın "gerekçesi" olarak elde tutmak biçiminde idi.

Faşist hükümetin bu "ağırbaşlı", sorunu büyütmeden ikili görüşmelerle çözmeye yönelik; ve evet, bir durumda, daha önceki genel devlet siyaseti ile bir noktada çelişen siyaseti, itirazlarla karşılaştı.

Hakim sınıfların ANAP dışındaki partileri, hep bir ağızdan, çıktıkları şövenizm yarışında şampiyonluğu kimseye kaptırmamak kaygısıyla, hükümeti, özellikle de Özal'ı, olaylara kayıtsız kalmak, gerekenleri yapmamak, Türkiye'yi küçük düşürücü tavırlar takınmak vb. ile suçladılar. Gazeteler "Ne demek efendim , 15 yıl sonra 70 milyon olacağız! Biz bugün de tükürsek, Bulgaristan gavurunu bir kaşık suda boğarız" biçiminde ajitatif, ırkçı, kışkırtıcı yorumlarla doldu. Rauf Tamer gibileri, "devlet siyasetinde eğer bir değişiklik oldu ise bunun bildirilmesi gerektiği" biçiminde yakındılar.

Resmi ağızlar, Cunta ve hükümet sözcüleri, "araştırıyoruz", "büyütülmemesi lazım" vb. tavırlar takınırken; hakim sınıfların özellikle boyalı basın aracılığı ile başlattığı gürültülü, korkunç bir Türk şövenisti, kışkırtıcı kampanya sürdürülüyordu. Özellikle Tercüman gazetesinin başını çektiği kampanya; yurtdışında birçok Avrupa kentinde yapılan yürüyüş ve mitinglerle eyleme dönüşüyor; Türkiye'de de Istanbul'da 12 Eylül sonrasının ilk "izinli yürüyüşü" "Bulgar gavuruna karşı" yapılıyordu!

Bir yanda cunta ve hükümetin, görünürde olayları fazla kışkırtmama tavrı; diğer yanda gürültülü bir kışkırtma kampanyası: Bunlar ilk bakışta bu konuda hakim sınıflar içinde derin tavır farklılıkları olduğu izlenimini veriyor. Ama bu izlenim doğru değildir. Bu iki tavır birbiri ile kökten çelişen tavırlar değil; birbirlerini belli bir işbirliği içinde tamamlayan tavırlardır. Bu iki tavır arasındaki çelişmenin köklü olmadığı, Istanbul'da yapılan açık Türk ırkçılığı-şövenizmi kışkırtan yürüyüş-mitingin izinli olması ile bellidir. Bu mitingde taşınan pankartlardan birinde "Niğbolu'nun, Varna'nın Allahsız Haçlılarına, Evren paşamız Yeni Yıldırım - Yeni Hüdavendigar" şiarı; Türk şövenistlerinin, ırkçılarının bugünkü şefi "Evren paşamız"ı nasıl gördüklerini çok açık ifade etmektedir. Evren paşaları da! gerçekte "Bulgaristan Fatihi" olmak ister! Aynı şeyi kuşkusuz Özal da ister! Böyle bir hedef, bütün Türk şövenlerinin, ırkçılarının gönlünde yatan aslandır. Ama istek ile gerçek her zaman uyuşmaz! İşte cunta ve hükümetin zorluğu bu noktadadır. Onlar siyasetlerini bugünkü konjonktür içinde mümkün görünene göre ayarlamışlardır. Ve bugünkü konjonktürde Bulgaristan konusunda fazla sert çıkmamak onlara uygun görünmektedir. Ama bu arada tabii ki Bulgaristan'daki olayların Türkiye'de Türk ırkçılığını ve şövenizmini körüklemek için; daha sert davranma yanlısı yazılar, yorumlar yayınlanması vb., gösteriler yapılması; onların siyaseti açısın - dan zararlı değil, yararlı bir faktördür. Onlar böylece bir yandan kitleler arasında dikkatlerin içteki bir dizi belirleyici sorundan, ırkçı-şöven bir temelde, kitleleri birleştirici bir noktaya çekilmesinden yararlanmaktadır. Diğer yandan Bulgaristan'a karşı ve dışa karşı tavırlarında da bu "sertlik yanlısı" kamuoyu"nu baskı unsuru olarak kullanma imkanına sahip olmaktadırlar.

★ **Bulgaristan** resmi makamlarının **tavrına** gelince: Bu konuda şimdiye kadarki tavır, Bulgaristan "Komünist" Partisi MK Sekreteri Dimiter Stanisçev'in Blogaevgrad şehrinde yapılan "Çiftçiler toplantısında" yaptığı bir konuşmada belirlenmiştir.

Göç konusunda Stanisçev açıkça, bunun olmayacağını açıklamakta, şöyle demektedir:

"BULGAR VATANDAŞlarının Türkiye'ye gönderilmeleri sözkonusu olamaz. Bu konu üzerine Türkiye ile Bulgaristan arasında herhangi bir görüşme yapılmayacaktır. Bu konuyu herhangi bir ülke ile de görüşmeyeceğiz. Çünkü Bulgar halkının hiçbir bölümü başka bir ülkeye ait değildir. Herkes bunu bilmelidir. Bu Bulgaristan Halk Cumhuriyetinin, partinin ve devlet liderliğinin kesin ve değiştirilmez tutumudur."

Göç teklifine yanaşma, Bulgar hükümeti açısından, önce milli baskının varlığını, ve bundan kaçmak isteyenlerin varlığını resmen tanıma anlamına geleceğinden; ikinci olarak da sorunu bütün olarak çözmesi mümkün olmadığından, bu açıklama anlaşılır bir açıklamadır. Açıklamada yer alan "Bulgar vatandaşları", "Bulgar halkı" sözleri, esasında Bulgaristan'da milli sorunun varlığını reddeden; herkesi Bulgar milliyetindenmiş gibi gösteren tavrın; Türkiye'de Türk dışında bir milliyetin varlığını reddeden tavırla benzerlik içinde olan, milliyetçi, şöven bir tavırdır.

İsim değiştirme konusunda ise Stanisçev'in söylediği şudur:

"Türk ve Arap isimleri taşıyan Bulgar vatandaşları, kendi istekleri ile Bulgar isimleri almaya başlamıştır, ve bu dalga bütün ülkeye birden yayılmıştır." "Böylece kanlı kaba kuvvet yoluyla halkımızın sinesinden koparılmış yüzbinlerle Bulgar, ortak Bulgar ailesine geri dönmüştür."

Burada söylenenlerin, sosyalist olma iddiasında olan bir devletin başında bulunan; güya bir komünist partisinin ileri gelenlerinden biri tarafından söylenmiş olması, sosyalizme komünizme hakaret, ona saldırıdır. Biz biraz ilerde bunun üzerinde ayrıca duracağız. Burada kısaca tespit etmek istediğimiz, buradaki tavrın bir sosyalistin değil, bir ırkçının - şövenin tavrı olduğudur.

İkinci olarak üzerinde durmak istediğimiz, bu Bulgarlaştırma kampanyasının gerçek amacının ne olduğu sorusudur. "Bulgar halkından zorla koparılıp alınmış yüzbinlerin, şimdi Bulgar ailesinin bağrına geri dönmesi" lafları, bir gerçeğe geçirilen ideolojik gerekçedir. Üzerine bu ideolojik kılıfın geçirildiği gerçek, çok milliyetli bir devlet olan Bulgaristan'da, revizyonist, karşı - devrimci hakim sınıfların, Bulgaristan'ın milliyetler temelinde bölünmesinden duydukları korku sonucu; Bulgaristan'da hakim olan Bulgar ulusunun tüm imtiyazlarını daha da genişletme, perçinleştirme, ve tüm milliyetleri Bulgar ulusu içinde zorla eritme isteği, ve bu yöndeki girişimleridir. Bulgaristan'da revizyonist hakim sınıflar, milli temelde ayrılıkların devlet bütünlüğünü tehdit ettiği şartlarda, bütün sömürücü toplumlarda hakim sınıfların yaptığını yapma yolunu; milli farklılıkları **zorla** yoketmeye kalkma yolunu; ezilen milliyetleri, milli azınlıkları zorla asimile etme yolunu; böylece zorla **tek uluslu** bir devlet yaratma yolunu tutmuştur. Pomakların, Çingenelerin, Tatarların, Arnavutların "bulgarlaştırılmasından" sonra, Bulgaristan'da çok önemli bir azınlık durumunda olan Türklere gelmiştir sıra. Nüfusun hemen hemen yüzde 10'unu oluşturan Türklerin nüfus artış oranının Bulgarlara oranla daha yüksek olması; Türklerin Türkiye ile ilişkilerinin varlığı; Türklerin hemen tümünün aynı zamanda müslüman olması ve böylece de Bulgar nüfustan ayrılması; bunların belli bölgelerde çoğunluğu oluşturması gibi etkenler, Türk azınlığın Bulgaristan'ın devlet bütünlüğünü sarsabilir bir potansiyele sahip olması anlamına gelmekte idi. İşte bütün bunlar gözönüne alındığında; Bulgar revizyonist hakim sınıfları açısından, Türkleri mümkün olan en kısa zamanda Bulgarlaştırma girişimi, ne pahasına olursa olsun gerekli görünen bir girişimdi.

★Çeşitli emperyalist güçlerin tavrına gelince:

İlginç olan şeylerden biri, bu konudaki ilk haberlerin Türk faşist basınından **önce** ABD basınında çıkmış olması; ve ABD emperyalistlerinin dışişleri bakanlığı üzerinden olayın başından itibaren tavır takınmış olmasıdır. Şimdiye dek aynı anlamda iki ayrı açıklama ile ABD dışişleri bakanlığı tavır takınmıştır. ABD dışişleri bakanlığı, "Bulgaristan'da yaşayan Türklere yapılan baskıların Helsinki anlaşmasının ihlali anlamına geldiği"ni; "ABD hükümetinin... Türklerin isimlerinin Bulgar isimlerine dönüştürülmesi için uygulanan kampanyayı endişe ile takip ettiğini", "ismini değiştirmemekte direnenleri hedef alan ve çok sayıda ölümle sonuçlanan şiddet olaylarının meydana geldiğini", "ABD yönetiminin meseleyi uluslararası platformlarda gündeme getirmek niyetinde olduğu"nu belirtmektedir. ABD Dışişleri bakanlığı İnsan Hakları masasında görevli Bruce Connuck'u özel görevli olarak, önce Sofya'ya; ardından Ankara'ya gönderdi. Sözkonusu kendi uşağı olan ülkeler olduğunda, soykırıma kadar varan milli zulme ses çıkarmayan; kendi ülkelerinde Kızılderilileri soykırımından geçiren, siyah ırk üzerinde ırkçı baskılar uygulayan; kendi nüfuz alanlarında ırkçı-faşist rejimleri ayakta tutan ABD emperyalistlerinin, sözkonusu Bulgaristan olduğunda "insan hakları"nı hatırlaması şaşırtıcı değildir. Doğu blokundaki bütün milli, dini, vb. çelişmeler, bütün batılı emperyalistler açısından, bu arada en başta da ABD emperyalistleri açısından Doğu blokundaki rejimleri zayıflatmak için kışkırtılması, desteklenmesi gereken "araç"lardır. Bulgaristan'ın Doğu bloku ülkeleri içinde esrar ve silah

ticareti konusunda öne çıkan bir ülke olduğu bilindiğinde; ABD emperyalistlerinin Bulgaristan'daki Türk-müslüman azınlığı Bulgaristan'ın sosyal-faşist rejimini zayıflatma ve tehdit etmek için kullanmayı istediği açıkça ortaya çıkar. İşte onların "insan hakları" savunucusu kesilmesinin gerçek nedeni budur.

Diğer batılı emperyalistler açısından da durum, özde, ABD emperyalistlerinin durumu gibidir. Onlar Doğu bloku ülkelerine şimdilik doğrudan müdahale edecek durumda değildir. Ama o ülkelerde milli-dini temelde çıkan her karışıklık, esasta o ülkelerdeki rejimleri zayıflatmak açısından bulunmaz fırsattır. Böyle durumlarda bütün batılı emperyalistler en ateşli "özgürlük" taraftarları, en ateşli "milli hak savunucusu" kesilirler. Batılı emperyalist güçlerin basın-yayın organlarında takınılan, Bulgaristan'daki Türkler üzerinde milli baskıyı kınama tavırları, bu çerçevede ele alınmalıdır. AET'nin bu konuda takındığı "insan hakları" yanlısı tavır da bu çerçevede ele alınmalıdır. Kendi ülkelerinde yabancılara ikinci sınıf insan muamelesi yapanların; kendi tarihleri soykırımı örnekleri ile dolu olanların Bulgaristan'daki "milli baskıyı" kınayan tavır takınması; yalnızca ikiyüzlülüktür, sahtekarlıktır. Bu ikiyüzlü, sahtekar tavrın ardında kuşkusuz emperyalizmin çıkarları vardır.

★Rus sosyal-emperyalistlerinin, ve onların önderliğindeki "Doğu bloku"nun Bulgaristan dışındaki kesiminin tavrına gelince: Onların şimdiye kadarki bu konudaki tavrı, bildiğimiz kadarı ile, suskunlukla destek tavrı olmuştur. Bu da normaldir. Bu ülkelerde hakim bürokrat burjuva diktatörlüklerinin milli konuda siyasetleri —detayda farklılık gösterse bile— özde aynıdır: Her ülkede "sosyalist bir millet" yaratma adına, milli farklılıkların zorla ortadan kaldırılmaya çalışılması. Bulgaristan'da olan, bu genel siyasetin Bulgaristan somutunda uygulanmasından başka birşey değildir; bu siyasetin, Sovyetler Birliği'nin onayını almadan uygulanması düşünülemez. Bu yüzden de Bulgaristan'ın tavrı, bir bütün olarak Doğu blokunun tavrı olarak ele alınmak zorundadır.

★Türkiyeli Komünistlerin tavrı:

Türkiyeli komünistler, Bulgaristan'da Türk azınlık üzerinde uygulanan milli baskılar, ve bu konuda Türk hakim sınıflarının başlattığı kampanya konusunda tavır takınırken, bu **tavrın merkezine, faşist Türk hakim sınıflarının tavrının teşhirini** koymak zorundadır. Bu tavır, "kendi" hakim sınıflarımızın Bulgaristan'daki Türkler üzerinde milli baskıya karşı tavrı ile kendi arasında en küçük bir benzerlik olmadığını gösterir bir tavır olmak zorundadır. Bulgaristan'da milli baskıya karşı tavırda, bugünkü Türk hakim sınıflarının kampanyasının durumu gözönüne alındığında, **belirleyici olan, ilk olan şey**; kendini Türk şövenizminden kesin çizgilerle ayırmak; ona düşmanlığımızı bir kez daha en berrak bir şekilde ilan etmek; yaratılmaya çalışılan şövenizm fırtınasına cesaretle karşı çıkmaktır. Bu merkeze konmadan yapılacak bir "Bulgaristan'da milli baskıya karşı olma" tavrı, istek ne olursa olsun, hakim sınıfların şövenizm fırtınası karşısında geri çekilmek olacaktır.

Biz açıkça şunu ilan ediyoruz:

TÜRK FAŞİST HAKİM SINIFLARI, EVET, **BULGARİSTAN'DAKİ TÜRK AZINLIĞA YAPILAN MİLLİ BASKILARA** KARŞIDIR!

ONLAR YALNIZ BULGARİSTAN'DA DEĞİL, NEREDE OLURSA OLSUN TÜRK AZINLIKLARA, TÜRK OLANLARA YAPILAN MİLLİ BASKIYA KARŞIDIRLAR!

ONLARIN BU KARŞI OLMALARININ TEMELİ, ONLARIN ULUSLARIN-MİLLİYETLERİN EŞİTLİĞİNDEN YANA OLMASI; YA DA BURJUVA ANLAMDA "İNSAN HAKLARI"NDAN YANA OLMASI DEĞİLDİR! ONLARIN TÜRKLERE YAPILAN MİLLİ BASKILARA KARŞI OLMASININ GERÇEK TEMELİ, TÜRKLERİ ÜSTÜN GÖRMELERİ, TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ, ŞOVENİZMİ, IRKÇILIĞIDIR!

ONLAR İÇİN "BİR TÜRK DÜNYAYA BEDELDİR". ONLAR İÇİN "DÜNE, YARINA SIĞMAYAN ATALARININ" BİR ZAMANKİ "VOYVODALIKLARI"NDA ŞİMDİ TÜRKLERİN BASKIYA UĞRAMASI BİR ZÜLDÜR!

ONLAR İÇİN ÖNEMLİ OLAN YALNIZCA TÜRKLERDİR!

ONLAR BİZZAT KENDİLERİ TÜRKİYE'DE, —BULGARİSTAN'DA TÜRKLERE UYGULANDIĞINDA KARŞI ÇIKTIKLARI— MİLLİ BASKININ, ERİTME VE SOYKIRIM POLİTİKASININ UYGULAYICILARIDIR!

✱Bugün Bulgaristan'da Türkler üzerinde milli baskıya karşı çıkanlar, 1915'lerde Türkiye'de Ermeni milleti üzerinde soykırımı uygulayanlardır!

Bugün Bulgaristan'da Türkler üzerinde milli baskıya karşı çıkanlar, Ermeni milleti üzerindeki soykırım suçunu, "savaş içinde olur böyle şeyler" diye üzerlerinden atanlar; ve bugün küçük Ermeni milliyetçisi grupların eylemleri karşısında "soykırım" yaygarası basıp; "misilleme" diye haykıranlardır!

✱Bugün Bulgaristan'da "soydaşlarımız" üzerinde milli baskılara karşı gürültü koparanlar; Ağrı'da, Zilan'da, Koçgiri, Palu'da, Dersim'de Kürt ulusuna alçakça saldıranlar; Kürt işçilerini, yoksul köylülerini kırımdan geçirenler, kitle katliamlarını uygulayanlar, KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI ayaklar altına alanlardır!

✱BUGÜN Bulgaristan'da Türk azınlığa yapılan milli baskıya karşı çıkanlar; Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere en ağır milli baskıların uygulayıcılarıdır.

✱Bugün Bulgaristan'da "soydaşlarımıza zulüm uygulanıyor" diye yaygara koparanlar; "Misak-ı milli" sınırlarını dokunulmaz ilan edenler; bu sınırlar içinde, ezilen millet ve mil

liyetleri zoraki bir birlik içinde tutanlardır. Kürt ulusal hareketini bastırmada bugün de soykırım yöntemlerini uygulayanlardır.

* Bugün Bulgaristan'da "soydaşlarımızın haklarını" koruma adına yola çıkanlar, 1974'te de aynı gerekçe ile Kıbrıs'ın kuzeyini işgal ve ilhak edenlerdir.
* Bugün Bulgaristan'da Türk isimlerinin Bulgar isimleri ile değiştirilmesine karşı çıkanlar; yapılanın "insanlığa sığmadığı"nı söyleyenler; daha Osmanlı döneminde Türk ve müslüman olmayanları "Osmanlılaştırma" ve "Türkleştirme" konusunda uzman olanlardır. Yer isimlerinden, insan isimlerine, tüm Türk olmayan isimleri; Ermeni, Kürt, Rum isimlerini **zorla** Türkçeleştirenlerdir. Bugün Türkiye'de bir Ermeni, bir Rum, bir Kürt ismi, çoğu kez o ismi taşıyanın iş bulamaması, baskılara uğraması vb. için yeterli nedendir. Onbinlerle, yüzbinlerle Ermeni, Kürt, çocuklarına, hiç olmadı onların baskı dışında bırakılması umudu ile, Türk ismi koymak zorunda kalmıştır. Bugün yurtdışında bile TC konsolosluklarında, yeni doğanların hangi isimleri alabileceğini gösterir listeler vardır!
* Bugün Bulgaristan'da Türkçe yayınların kaldırılması, Türk dili üzerinde baskı yapılmasını "insanlık dışı" diye adlandıranlar Türkiye'de Türk olmayan milliyetlerin dilleri üzerinde en ağır milli baskıları uygulayanlardır. Nüfusunun önemli bölümü Türk olmayan Türkiye'de, tek resmi dil Türkçedir. Kürt milletinin dili yazılması-okunması-konuşulması yasaktır! Türkiye nüfusunun en az yüzde 20'si, kendi anadilinde eğitim hakkına Türkiye Cumhuriyeti tarihinde hiçbir zaman sahip olmamıştır! Türk olmayan milliyetlerin kendi öz kültürleri en ağır baskı altına alınmış, yasaklanmış; gelişmesi bütün araçlarla engellenmeye çalışılmıştır.(*)

İşte Türkiye'de milli zulmün, soykırıma kadar varan milli baskının sorumlusu ve uygulayıcısı olan bu hakim sınıflar; onların papağanları ve suçortakları olan her türlü düzen savunucusu "aydın" takımıdır bugün Bulgaristan'da Türk azınlığa yapılan milli baskıya karşı çıkanlar. Onların Türkiye'de milli meseledeki tavrı bilindiğinde, onların hiç bir şekilde gerçek anlamda genelde milli baskının düşmanı olmadığı, sadece "kendi soydaşlarına" yapılan milli baskıya karşı olan, milliyetçi, ırkçı, şövenler olduğu açıktır. Bu yüzden Türk hakim sınıflarının Bulgaristan'daki Türkler üzerindeki milli baskıya karşı olmasının gerçek ideolojik temeli Türk şövenizmidir. Türkiye'de bütün milliyetlerden Komünistlerin ve devrimcilerin milli sorundaki bu baş belası; şimdi Bulgaristan'daki olaylar bahane edilerek en yoğun bir şekilde körüklenmektedir.

Türk hakim sınıfları Bulgaristan olaylarını bahane ederek "bir taşla, birkaç kuş"u birden vurma durumundadır:

* Onlar önce, bu olayları Türk şövenizmini en yoğun şekilde propaganda etmek için kullanmaktadırlar. Türkiyeli emekçilerin kafaları Bulgaristan'daki milli baskı da bahane edilerek, Türk şövenizmi ağusuyla yıkanmaya çalışılmakta; "Türke Türkten başka dost yoktur" vb. teranelerle; "etrafımız hep düşmanla çevrili", "kenetlenmeliyiz" teraneleri ile; Türkiye'de zorla; süngü zoru ile, silah zoru ile ayakta tutulan **sınıf barışı** milli çıkarlar adına ideolojik temele oturtulmaya çalışılmaktadır.
* İçte, her geçen gün artan ekonomik kriz, fiyat artışları, işsizlik, yoğun sömürü, yoksulluk; "Bulgar mezalimine karşı birleşme", "Bulgaristan'daki soydaşlarımıza destek olma" vb. parolaların yaygınlaştırılması ile perdelenmeye; dikkatler, sömürenler ile sömürülenleri ayıran sınıf çelişmelerinden kaydırılmaya çalışılmaktadır.

"Bulgar zulmüne karşı mücadele" ateşi için de, Türkiye'de Komünistlere, devrimcilere, yurtseverlere karşı girişilen bütün azgın saldırılar gözlerden gizlenmeye çalışılmaktadır.

* İçte son dönemde ayyuka çıkan, düzenin kokuşmuşluğunu, çürümüşlüğünü her gün yeniden belgeleyen bir dizi yolsuzluk, rüşvet, skandal; "Bulgar mezalimi" teraneleri arasında kaynayıp gitmekte; dikkatler dağıtılıp, ustaca "unutturulmaya" çalışılmaktadır.
* Bugün Türkiye'de özellikle Kürt ulusu üzerinde sürdürülen yoğun saldırılar; azgın milli zulüm, "Bulgar mezalimi" çığlıklarıyla gözlerden gizlenmeye çalışılmaktadır.
* "Bulgar mezalimi" üzerine firaklı ajitasyon; "Bulgar gavurunun müslüman Türk kardeşlerimiz üzerine yaptığı zulüm" üzerine yürek parçalayıcı, kışkırtıcı haberler, yorumlar; Batı Trakya'da "Rum gavurunun Türkler üzerindeki zulmü" üzerine acıklı ajitasyonla; "Hafız Esad'ın Hatay rüyası"; komşu İran ve Irak'ın kendi ülkelerinde "Türk ve Kürt teröristlerinin örgütlenmesine izin verdiği"; Rusya'nın zaten öteden beri Türkiye üzerinde toprak emelleri olduğu vb. haber-yorumları ile birleştirilerek; ortaya dört bir yanı düşmanlarla çevrili bir Türkiye tablosu çıkarılmaktadır. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden

---

(*) Bugün hakim sınıf yardakçılarının Türkiye'de milli zulüm olmadığını göstermek için övünçle işaret ettikleri; bazı Rum ve Ermeni kiliselerinin ve okullarının varlığı, hiçbir şekilde bu gerçeği değiştirmemektedir.

Önce, sözü geçen kilise ve okullar eğer bugün hala varsa; bu, faşist-ırkçı Türk hakim sınıflarının kendi isteği sonucu değil; Lozanda kendi çıkarları gereği bu kurumların belli ölçüde yaşamasını şart olarak dayatan emperyalist güçlerin isteği sonucudur. İkinci olarak, bu kurumların varlığı da "anadilde eğitim"i gerçekleştirmemekte; bu okullarda da esas tedrisat Türkçe dili ile yapılmaktadır.

emekçileri, işçileri, köylülerine; Türk olmayan herkesin düşman olduğu söyleniyor; böylece onlar "Türk olmayan" herşeye, ve herkese düşman olarak eğitilmeye çalışılıyor. Böylece "T.C. sınırlarını korumak" ve "T.C. dışındaki Türk soydaşlara yardım etmek" gerekçeleri ile doğrudan askeri saldırılar için de ideolojik hazırlık yapılıyor.

Yürüyüşlerde atılan, "Ordu Sofya'ya", "Bulgarlar kahrolsun", "Bulgarlara karşı omuz omuza", "Türk'ü kükretme, borçlu çıkarsın" gibi şiarlar, bu yöndeki eğitimin açık örnekleridir.

*Bulgaristan'daki olaylar, aynı zamanda ideolojik alanda Komünizme saldırı için gerek Türk faşistlerinin, gerekse bütün Batılı emperyalistlerin elinde bulunmaz bir fırsat oluyor. Onlar açık bir sahtekarlıkla, Bulgaristan'daki sosyal-faşist diktatörlüğü komünist bir rejim olarak gösteriyor; ve bu eşitleme sonrasında, Bulgaristan'daki Türk azınlık üzerindeki baskıları gösterip, Komünizme veryansın ediyor!

Lahey'de Türk faşistlerince örgütlenen yürüyüşün kapanış mitinginde söylenen, "Dünün Nazilerini bugün Bulgar olarak karşımızda görmekteyiz. FAŞİZMİN komünist düzende hortladığını görmekteyiz" sözleri, bu konuda yürütülen kampanyanın temel demagojilerini iyi bir biçimde ifade etmektedir.

İşte ülkemizde emperyalizmin uşağı hakim sınıfların Bulgaristan'da Türk azınlığa karşı yapılan baskılara karşı çıkma adına başlattığı Türk şövenisti, ve militan anti-komünist kampanya, esasta bu ve benzeri amaçlara hizmet etmektedir.

Hakim sınıfların Bulgaristan'daki Türk azınlıktan işçilerin, köylülerin, emekçilerin, yoksulların; yani bu azınlığın hemen hemen tamamının haklarını **gerçekten korumak** diye bir derdi yoktur, olamaz! **Onların derdi**, Bulgaristan'daki baskıları halk yığınlarının çıkarları ile taban tabana zıt olan **kendi sınıf çıkarları doğrultusunda** mümkün olduğunca sömürebilmek, kullanmak; kendi şövenist, anti-komünist zehirlerini kusmak için araç etmektir.

ELİNİ 1915'LERDE ERMENİ ULUSUNUN KANINDA YIKAYANLAR;
KÜRT ULUSU ÜZERİNDE ONLARLA KATLİAM YAPANLAR;
ARAP, ÇERKEZ, ÇİNGENE, LAZ; TÜRK OLMAYAN TÜM MİLLİYETLER ÜZERİNDE MİLLİ ZULMÜN KATMERLİSİNİ UYGULAYANLAR;
KIBRIS'IN KUZEYİNİ İŞGAL EDENLER...
Milli zulme gerçek anlamda karşı olamazlar. Onların milli baskıya karşı görünmesi, "insan hakları" üzerine ahkam kesmesi, bu anlamda korkunç bir sahtekarlıktır!

Şimdi binlerle, onbinlerle Türkiyeli emekçi, işçi, köylü; sınıf düşmanları olan Türk faşist hakim sınıflarının ideolojik yönlendirmesi altında Istanbul'da, Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde "Kahrolsun Bulgarlar", "Bulgarlara karşı omuz omuza", "Ordu Sofya'ya" şiarları altında yürüdü, yürüyor! Devrimcilerin, Komünistlerin; faşist saldırılarla susturulmuş olduğu bir ortamda, bu Türk şövenizmi denizine karşı legal planda güçlü bir sesin yükseltilemediği bir ortamda, hakim sınıfların işi daha da kolaylaşıyor!

Biz Komünistler kesinlikle şunu söylüyoruz: Bugün "Kahrolsun Bulgarlar", "Bulgarlara karşı omuz omuza" şiarı altında yürüyen her işçi, her köylü; kendi sınıf çıkarlarına ihanet içindedir. Hakim sınıfların bir oyuncağı durumundadır. Hayır! Türkiyeli işçilerin, köylülerin... Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Çerkez, Laz, Çingene, vb. işçilerin, köylülerin düşmanı **"Bulgarlar"**, **"Ruslar"**, **"Yunanlılar"**, **"Araplar"**, vs. değildir. Hiçbir millet, ve milliyet; bir bütün olarak bir başka milletin, milliyetin **düşmanı** değildir. İşçilerin, köylülerin gerçek düşmanı, milliyeti ne olursa olsun, sömürücü sınıflardır! Türkiyeli işçilerin, köylülerin gerçek düşmanı, baş düşmanı; ülkemizde emperyalizmin uşaklığını yapan ve bütün milliyetlerden emekçileri iliğine - kemiğine kadar sömüren faşist hakim sınıflardır! Milliyeti ne olursa olsun, kompradorlar, toprak ağaları, tefeciler, vurguncular; hangi milliyetten olursa olsun işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin gerçek düşmanıdır. Bulgaristan'daki milli baskıların gerçek sorumlusu da, bir bütün olarak "Bulgarlar" değil; Bulgaristan'daki sosyal-faşist yönetimdir. Ve bu yönetim yalnızca milli baskı uyguladığı, Bulgar olmayan milliyetlerin değil; sınıf baskısı uyguladığı tüm milliyetlerden Bulgaristan halkının düşmanıdır. Ve onu yıkmanın, Bulgaristan'da hem sınıf baskısına, hem milli baskıya gerçek anlamda son vermenin yolu, Bulgaristan'daki işçi sınıfı önderliğinde tüm halkların o sosyal-faşist rejimi devrimle alaşağı etmesinden, ve kendi sosyalist düzenini kurmasından geçer. Yoksa faşist Türk ordusunun Sofya'ya yürümesinden değil!

Türkiye'nin işçileri, köylüleri; Bulgaristan'daki Türklere yapılan milli baskıların gerçekten son bulması için birşeyler yapmak istiyorlarsa, yapmaları gereken şey; **önce** kendi ülkelerinde milli zulme karşı çıkmak; kendi ülkelerinde milli zulmün de gerçek sonu olacak olan Türkiye'deki faşist düzeni yıkmak için devrim mücadelesine dört elle sarılmak; buna bağlı olarak, Bulgaristan'ın işçilerine-köylülerine sosyalist devrim mücadelelerinde maksimum desteği vermektir! İşte milli baskıya karşı gerçekten mücadele etmek budur! Bunun dışındaki her "mücadele", niyet ne olursa olsun, hakim sınıfların oyununa gelmek, onların pis emellerine alet olmak demektir!

BİZ KOMÜNİSTLER HER TÜRLÜ MİLLİ İMTİYAZIN, VE HER TÜRLÜ MİLLİ BASKININ KARARLI DÜŞMANLARIYIZ!
BİZ, AÇIKTIR Kİ, BU BAĞINTIDA BULGARİSTAN'

DA SOSYAL-FAŞİST YÖNETİMİN TÜRK AZINLIK VE DİĞER AZINLIKLAR ÜZERİNDE UYGULADIĞI MİLLİ BASKILARA DA, ONLARIN HER BİÇİMİNE DE KARŞIYIZ! BUNLARIN KARARLI DÜŞMANIYIZ!
BİZ TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİNİ SAVUNUYORUZ!
AMA BİZİM BULGARİSTAN'DA TÜRK AZINLIĞA YAPILAN BASKILARA KARŞI OLMAMIZIN, TÜRK FAŞİSTLERİNİN KARŞI OLMASI İLE HİÇ BİR ORTAK YANI YOKTUR! ONLAR BULGARİSTAN'DA TÜRK AZINLIĞA YAPILAN MİLLİ BASKIYA KARŞI İKEN; TÜRKİYE'DE MİLLİ BASKININ ŞAMPİYONLUĞUNU YAPMAKTADIR! ONLARIN BULGARİSTAN'DA MİLLİ BASKIYA KARŞI ÇIKMALARININ TEMELİ, MİLLİ BASKIYA GENELDE KARŞI OLMALARI DEĞİL, BU BASKININ TÜRKLERE UYGULANMASI OLGUSUDUR!ONLAR BULGAR ŞOVENİZMİNE KARŞI TÜRK ŞOVENİZMİNE DAYANMAKTADIR! BİZ İSE TÜRKİYELİ KOMÜNİSTLER OLARAK HER TÜRLÜ MİLLİYETÇİLİĞİN, HER TÜRLÜ ŞOVENİZMİN, **HERŞEYDEN ÖNCE DE TÜRKİYE'DE HAKİM OLAN TÜRK ŞOVENİZMİNİN** KARARLI DÜŞMANIYIZ!
KAHROLSUN BÜYÜK-TÜRK ŞOVENİZMİ!
YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
YAŞASIN TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!
FAŞİST TÜRK ORDUSU, KIBRIS'TAN DEFOL!
YAŞASIN BÜTÜN MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE PROLETARYASININ, VE EMEKÇİ HALKININ EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI DEVRİM MÜCADELESİNDE BİRLİĞİ!
KAHROLSUN BULGAR SOSYAL-FAŞİSTLERİNİN AZINLIKLARA YAPTIĞI MİLLİ BASKILAR!
YAŞASIN BULGARİSTAN'IN BÜTÜN MİLLİYETLERDEN EMEKÇİLERİNİN SOSYAL-FAŞİST REJİME KARŞI SOSYALİST DEVRİM MÜCADELESİ!
EVRENLER; JİVKOVLAR, TÜRKİYE VE BULGARİSTAN HALKLARININ TEMSİLCİLERİ DEĞİL; DÜŞMANLARIDIR!
YAŞASIN BULGARİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ DEVRİMCİ MÜCADELEDE BİRLİĞİ!
KAHROLSUN MİLLİYETÇİLİK! YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Oportünist-revizyonist cephedekilerin tavırları

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHEnin bütünü ele alındığında, tavrını belirleyen şey, şimdilik "suskunluk" olarak görülüyor.

Şimdiye kadar Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki uşaklığını üstlenen TKP/TİP/TSİP.. ve onların son dönemde "Sol Birlik" içinde birleşmiş olduğu TKEP, TKSP ve PPKK gibi sosyalist-komünist maskeli karşı-devrimci partiler, bu konuda bizim elimize geçen yayınlarında bir tavır takınmadılar. Görülen odur ki bu konuda oldukça zorluk içindedirler. Bunların uşaklık ideolojileri, politik çizgileri, Bulgaristan'da Türkler üzerine uygulanan milli baskılara karşı çıkmalarına izin vermez. Ama diğer yandan, bunların Bulgaristan'da Türk azınlığa karşı çıkmaması; Türkiye'de yapılan milli baskıya karşı çıkan tavırlarının —zaten oldukça yitmiş olan— inanılırlığını büsbütün soru işareti haline getirecektir. Diğer yandan bunlar bir yönü ile kitle kuyrukçusu olan siyasetleri ile, kitlelerin açıkça Türk şövenizmi denizinde boğulduğu bir dönemde, açıkça Türk şövenizmine karşı tavır takınmalarına da bir engeldir. Bu durumda bunların tavrının, Bulgaristan'da milli baskı yapılmadığı, olan-bitenin "gönüllülük" temelinde olduğunun savunulması biçiminde olması muhtemeldir. Böyle bir tavra bizim diyeceğimiz tek şey, sözü edilen "gönüllülüğün", aynı Türkiye'de olduğu gibi "süngü zoruyla gönüllülük" olduğudur.

Kürt milliyetçisi **PKK** da, bildiğimiz kadarıyla bu konuda henüz tavır takınmamıştır. Türkiye'de Kürtlere karşı uygulanan milli zulme kararlı bir şekilde karşı çıkan, ve mücadele yürüten bu grubun bu konudaki tavrı dikkatle izlenmelidir. Çünkü gerçek anlamda milli baskıya karşı olmak, yalnızca kendi ulusuna uygulanan milli baskıya karşı olmak demek değildir. Her yerde, her ulusal baskıya karşı olmak, bırakalım komünistliği bir yana, demokratlığın temel kıstaslarından biridir. PKK nın bu konuda tavır takınmamış olması, onun son dönemde SBKP revizyonistlerine, sosyal - emperyalistlerine iyice yakınlaşmış olan tavrının bir sonucu olsa gerektir. Bunların da tavrının —eğer tavır takınırlarsa— Rus sosyal-emperyalizminin açık uşakları ile uyum içinde olması muhtemeldir.

Orta yolcu akımlar içinde, geçmişte kafa sayısı bakımından "en büyük" olan Dev-Yol/Dev-İşçi'nin bir bölümü, zaten artık geçmişte devrimci olan ne varsa onunla bağını koparmış; "Eşek"leşme orijinalliği ile övünmektedir. Bunların devrim diye bir derdi kalmadığı; şimdi göçmen işçilerin ekonomik sorunları ile uğraşmayı esas görevleri gördükleri için, bunlardan tavır beklemek abestir. Bu akım içinde yer alan gruplardan hala belirli devrimci konumları koruyanları, bildiğimiz kadarı ile tavır takınmamışlardır.

Laf düzeyinde de olsa Rus sosyal-emperyalizmine karşı da tavır takınanlardan şimdiyedek yalnızca menşevik Partizancıların, ve HK nın bu konuda tavırları vardır.

Menşevikler, bu konuda İKK'nın 62. sayısında tavır takınıyorlar. Sorunu "Azgın milli zulüm uygulayıcıları ve açık-gizli suç ortakları "milli zulüm aleyhtarı" olamazlar!" başlığı altında ele alıyorlar. Halkın Kurtuluşu ise Emeğin Sesi'nin 98. sayısında "Bulgaristan olayları ve Türkiye gericiliği" başlığı altında tavır takınıyor. Menşeviklerin tavrı HK'nın **açıkça öncelikle** Bulgaristan'daki **azınlıklar** üzerindeki baskılara karşı tavır takınan yazısına göre; Menşeviklerin yazısı olumlu bir nitelik taşıyor.

Ama bu "olumluluk", şimdiye kadar bu konu-

da tavır takınmayan oportünistlerin "tavır"-(sızlığı)na ve HK'nın tavrına **göre**, onlarla karşılaştırıldığında göreceli bir olumluluktur. Menşeviklerin Marksist-Leninist, komünist olma iddiası temelinde; bugünkü durumun Marksist-Leninistlerden talep ettiği tavırla karşılaştırıldığında; bu tavrın gerçek Marksist-Leninist taleplerden çok uzakta olduğu tespit edilmek zorundadır. Menşevikler sözü geçen yazılarında, Türk şövenizmine karşı mücadeleyi tavrın **merkezine** koyacakları yerde; hem "Bulgar şövenizmine", hem de "Bulgar şövenizminin ekmeğine yağ sürdüğü" "AZGIN Türk şövenizmine" karşı tavırda bir **denge** tutturma çabası içindedir. Türk şövenizmine karşı mücadele onların tavırlarının merkezinde durmadığı için; onların Türkiye'de Türk şövenlerinin milli sorundaki tavırlarını teşhir ederken; Ermeni milleti üzerindeki soy kırımı "unutmuş" olmaları; yine milli sorunla bağıntılı olarak Türk faşistlerinin teşhirinde, "Kıbrıs'ın kuzeyinin işgali"ni unutmuş olmaları "normal"dir!!! Yine Menşevikler sözü geçen yazılarında tavır takınırken, Türk faşistlerinin, Türk ırkçılarının **Türklere yapılan milli baskılara** gerçekten de karşı olduğu gerçeğini atlamaktadırlar. Onların bütün çabası, Türk hakim sınıflarının "milli zulüm aleyhtarı" olmadığını ispat üzerine kuruludur. Bir bütün olarak "milli zulüm" ele alındığında, bu doğrudur. Ama Türkler üzerindeki milli baskılar —hele hele kendine sosyalist, komünist diyen bir ülkedeki Türkler üzerindeki **milli** baskılar sözkonusu olduğunda, Türk faşistlerinin buna karşı olduğu da tespit edilmelidir. Bu noktada Menşevikler sınıf baskısına karşı tavır ile, milli baskıya karşı tavır arasındaki farkı da birbirine karıştırmaktadır. Menşeviklerin çizgisi temelinde yayın yapan Mücadele'nin 97. sayısında çıkan "Milli zulme son!" başlıklı yazıda, Menşeviklerin Türk şövenizmine, ve Bulgar şövenizmine karşı tavır arasında denge tutturma çabası, Türk şövenizmine karşı mücadeleyi tavrının merkezine koymama tavrı çok daha berraktır. Sözü geçen makale, "Türk milliyetçiliğinin ve şövenizminin çizdiği yoldan yürünerek, Bulgaristan'daki azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkılamaz. Her devrimcinin, demokratın görevi, her türden şövenizme, milliyetçiliğe, milli baskıya karşı kararlılıkla mücadele etmesi gerekir" (Bkz. Mücadele 97, s.19) tespitleriyle kapanmaktadır. Bu tespitlerin birincisi, açık bir şekilde, Menşeviklerin **çıkış noktasının, esas derdinin**; Türk şövenizmine karşı tavır takınmak, öncelikle onu karşısına almak değil; **"Bulgaristan'da azınlıklar üzerinde baskılara karşı çıkmak"** olduğunu göstermektedir. Menşevikleri "rahatsız eden", bu baskılara karşı çıkılamaması; "Türk şövenizminin yolundan yürünmesi"nin bunu engellemesidir! Hayır! Türk şövenistleri Bulgaristan'daki tüm azınlıklar üzerinde değil ama Türk azınlık üzerindeki baskıya karşıdır, düşmandır; buna karşı çıkabilir, çıkmaktadır. Sorun bu karşı çıkışın temelinin ne olduğunu açıklamaktır. Bugün Türkiyeli komünistlerin Bulgaristan olayları ile ilgili olarak da merkeze koyması gereken şey, Türk faşistlerinin şövenist yüzünün teşhiridir. Çıkış noktası bu olmak zorundadır. Ama Menşevikler soruna böyle yaklaşmıyor.

İkinci tespitte ise Menşevikler çok genel olarak "her türlü şövenizme ve milliyetçiliğe karşı mücadele" şiarını koyarak; bugün Türkiyeli Komünistlerin, Marksist-Leninistlerin, evet devrimcilerin tavrı açısından belirleyici olan soruya cevap vermekten kaçınıyorlar. O soru, bugün esas tehlikenin Türkiye'de hangi şövenizm; hangi milliyetçilik olduğu, hangisinin esas hedef alınması gerektiği sorusudur. O soruya: "Her milliyetçiliğe karşı" cevabını vermek; esas olan hedefi saptırmak, onu ateş hattından önemli ölçüde çekmek demektir. Türkiyeli her devrimcinin, demokratın görevi; **başta ve öncelikle** Türkiye'de hakim olan, ve esas tehlike durumunda olan büyük Türk şövenizmine karşı mücadele olmak üzere, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele etmektir. Menşevikler tam da Türkiyeli Komünist ve devrimcilerin bugün esas mücadele etmesi gereken hedefi göstermeyerek; Türk şövenizmini bir anlamda koruma konumuna giriyor.

Bu arada "milli sorunda" Marksist-Leninist tavır takınma konusunda şampiyonluğu kimseye bırakmayan; bize her fırsatta "Türk şövenisti" suçlaması getiren Spartakus oportünistlerinin de Bulgaristan'da Türk azınlığa yapılan baskılar ve buna karşı Türk faşistlerinin tavrı karşısında hala yalnızca "suskunlukla" tavır takınarak, "Türk şövenizmine karşı" dehşetengiz bir mücadele(!!!) yürüttüğünü de ekleyelim! Onlar herhalde hemen hemen her zaman olduğu gibi, bir konuda tavır takınabilmek için **önce** bizim tavır takınmamızı bekliyor olsalar gerekir!

SORUNUN BİR BAŞKA YÖNÜ: SOSYALİZM ŞARTLARINDA "ULUSAL KÜLTÜR" VE "ULUSAL FARKLILIKLAR" SORUNU

Bulgaristan'da Türk azınlığa yapılan milli baskılar sorunu konusunda **bütün kaynaklardan** gelen haberler; tavırlar; yorumlar bağıntı ve bütünlük içinde incelendiğinde ortaya çıkan sonuç, bugün Bulgaristan'daki **sosyal - faşist** yönetimin sosyalizm adına, diğer azınlıklarla birlikte Türk azınlığı "birleşmiş **bir** "sosyalist" Bulgar ulusu içinde eritmeye çalıştığı", bunun için de Türk azınlığın isimlerini değiştirme, kendi dilinde eğitimi ortadan kal

dırma; kendi dilinde konuşmasını, okumasını, yazmasını mümkün olduğunca engelleme, kendi ulusal kültürünü geliştirmesini, o kültürü kullanmasını engellemeye çalışma biçiminde bir siyaset izlediği; ve bu siyasetin direnişle karşılaştığı noktada ve yerde **zor** kullanmaktan çekinmediğidir.

Sosyalizm adına, bugün Bulgaristan'da Bulgar olmayan milliyetlerin ulusal dillerine, ulusal kültürlerine baskı yapılmaktadır. Bu noktada bu siyasetin sosyalizm ile tek ilgisinin, sosyalizm adını sahtekarca kullanması noktasında olduğu; esasında sosyalizm adına uygulanan bu politikanın, sosyalizmin proleter enternasyonalisti yaklaşımı ile ilgisi olmayan, milliyetçi, şöven bir "zorla eritme" siyaseti olduğu tespit edilmelidir. Biz şimdilik orijinal yazılarından Bulgaristan Komünist Partisinin bu siyaseti nasıl gerekçelendirdiğini tam olarak bilmiyoruz. Ama Yugoslav Tanjug haber ajansına atfen verilen Staniscev'in konuşmasından, Bulgaristan Komünist Partisinin genel gerekçelerinin ne olduğu az çok ortaya çıkmaktadır.

O önce "Türk, Arap isimleri taşıyan Bulgar (Bulgaristan değil; Bulgar!) vatandaşlarının **kendi istekleri ile** Bulgar isimleri almaya başladıklarını, ve bu dalganın bütün ülke çapında birden yayıldığını" söylüyor.

Açıktır ki, her Bulgaristan vatandaşının **kendi isteği ile** kendi ulusal isminden vazgeçip, Bulgar ismi alması, kendi bileceği şeydir. Ve kimse böyle bir duruma, "Milli baskı var" diyemez. Ancak eğer **kendi isteği ile** oluyorsa bu işler, o zaman bu kendi isteğiyle isim değiştirenlerin yerleşmiş olduğu bölgelere giriş-çıkışların yasaklanması; korkunun dağları sarması nasıl açıklanacaktır? Haydi yüzlerle ölü üzerine, çatışmalar üzerine haberler abartmalı... Peki, hiç mi direniş, hiç mi çatışma, hiç mi baskı olmamıştır? Ateş olmayan yerden çıkan... bunca duman yalnızca CIA'nin oyunu olarak mı açıklanacaktır? **Hiçbir baskı olmadan, hiçbir zorlama olmadan** — milliyetçi düşüncelerin ne kadar inatçı olduğu gözönüne alındığında— böyle **geniş** bir isim değiştirme dalgasının birden bütün ülkede yayılması mümkün müdür? Bu sorular çoğaltılabilir. Ama özde birşey değişmez. BKP yöneticileri, Bulgaristan'da isim değiştirme kampanyasının "zor kullanmadan" gerçekleştirildiğini söylerken açıkça yalan söylemektedirler. Yaptıklarını kitabına uydurmaya çalışmaktadırlar. Söyledikleri, "Türkiye'de sistemli işkence yoktur"; "Türkiye'de milli baskı yoktur" yollu resmi açıklamalar doğru olduğu kadar doğrudur!

Staniscev, "isim değiştirmekle", "kanlı kaba kuvvet yoluyla halkımızın sinesinden koparılmış yüzbinlerle Bulgarın ortak Bulgar ailesine geri döndüğü"nü söylüyor. Osmanlı döneminde, işgal edilen bütün topraklarda olduğu gibi, Bulgaristan'da da yerli hıristiyan nüfusun çeşitli ekonomik ve askeri **baskılarla**, yani çeşitli zor yöntemleriyle "müslümanlığa" "döndürüldüğü" ve Türkleştirildiği tarihi bir gerçektir. Bugün Bulgaristan'da yaşayan müslüman-Türk nüfusun önemli bir bölümünün bu "dönme"lerden oluşanlar olduğu tarihi bir olgudur. Bu olgu olduğu kadar, bu nüfusun içinde Bulgaristan'a Anadolu'dan kopup yerleşen Türk nüfusunun da olduğu; bunun yanında bu "dönme"; Staniscev'in deyimiyle "zorla Bulgar halkının sinesinden koparılmış" müslüman-Türk nüfusun, 600 yıla yakın Türk-müslüman kültürü ile yoğrulduğu; başlangıçta çeşitli zorlamalarla içine alındığı Türk-müslümanlar içinde eritilmiş; "Türkleşmiş" olduğu da tarihi olgudur. Zaten böyle olmasa, bunları yeniden "Bulgarlaştırma"da onca büyük güçlükler çıkmazdı! Bu nüfus, şurası da açıktır ki, Slav-Bulgar milletinin, milletleşme sürecinde kendisini Bulgar milletinin bir parçası olarak görmemiş, kavramamış, Bulgaristan'ın Osmanlı devletinden kopması ile sonuçlanan bir dizi savaşta, Osmanlı ordusunun saflarında yer almıştır. Hal böyle iken, "Bulgar halkının sinesinden zorla koparılmış"ların (ki bu tarihi olgu tespiti olarak Bulgaristandaki Türk-müslüman nüfusun önemli bir bölümü için doğru bir tespittir) "Bulgar ailesine geri döndürülmesi" gerekçesi; gerici, ırkçı bir gerekçedir. Böyle bir gerekçenin de sosyalizm ile, komünizm ile bir ilgisi yoktur. Ama mesela bütün dünyada Türkmen kökenlilerin tümünü "Türk" olarak görüp, hepsinin Türk olduklarını için birleştirilmesini savunan Turancı Türk ırkçılığı ile düşünce akrabalığı vardır!

> Komünistler, hangi millet ve milliyet için olursa olsun, **bütün milli imtiyazlara** kökten karşıdır; hangi millet ve milliyet üzerinde uygulanırsa uygulansın, **bütün milli baskılara, milli baskının en kabasından en incesine tüm biçimlerine karşıdır. Komünistler bütün ulusların ayrılma hakkından, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğinden yanadır.** İsimlerin zorla değiştirilmesi, dilin yasaklanması yönünde atılan adımlar, milli kültürün gelişmesinin önüne setler konması, Komünistlerin kesinlikle reddettiği milli baskı biçimleridir. Bunlar hiçbir gerekçe ile, sosyalizmle bağdaştırılamaz!

Şimdi, bugün Bulgaristan'da milli baskının öne çıkan biçimi olan "milli kültüre" baskı, "milli dile" baskı konusunda önce klasiklerimizin neler dediklerine kısa bir göz atalım.

Lenin, 18 Ocak 1914 tarihli, "Zorunlu Bir Resmi Dil Gerekli Midir?" başlıklı yazısında aynen şunları söylüyor:

ZORUNLU BİR RESMİ DİL GEREKLİ MİDİR?

Liberaller gericilerden, en azından **ilk olarak**, anadilde eğitim hakkını tanımalarıyle ayrılırlar. Ancak, "resmi bir dil zorun

ludur" dediklerinde gericilerle tamamen bir leşirler.

Bunun anlamı nedir? Uygulamada bu, şu anlama gelir: Rusya nüfusunun azınlığını oluşturan Büyük Rusların dili, nüfusun geri kalanına empoze edilmektedir. Her okulda, resmi dilin öğretiminin **zorunlu** olması gerekir. Bütün resmi işlerin, yerel nüfusun dilinde değil de **zorunlu** olarak resmi dilde yapılması gerekir.

Bunu savunan partiler, bu zorunlu resmi dilin gerekliliğini nasıl kanıtlamaktadırlar?

Kara-Yüzlerin dayanakları, kolayca düşünülebileceği gibi, kısadır: Bütün öbür ırklardan halkları dizgin altında tutmak ve kılıksızlıklarını hoş görmemek gerekir. Rusya bölünmez olmak zorundadır ve bütün halklar Büyük-Rus otoritesine baş eğmelidir. Çünkü —Kara-Yüzlere göre— onlar Rus toprağının kurucuları ve birleştiricileri olmuşlardır. Demek ki, iktidardaki sınıfın dili, zorunlu resmi dil olmalıdır. Hatta, Rusya'nın Rus olmayan nüfusunun, %60'a yakınının konuştuğu bu "bozuk, anlaşılmaz diller"in doğrudan doğruya yasaklanması Purişkeviç Beylerin pek hoşuna gidecektir.

Liberallerin tutumu açıkça daha "süzme" ve "ayırtılı"dır. Onlar, bazı sınırlar içinde (örneğin ilkokulda) anadilin kabul edilebileceğini düşünmektedirler. Fakat, aynı zamanda, resmi bir dilin zorunlu olarak kullanılmasını savunmaktadırlar. Bu, onlara göre, "kültür" için, "tek" ve "bölünmez" Rusya için gereklidir.

> "Devlete ilişkin örgütlenme, kültürel bir birliğin ifadesidir... Devlet düzeyinde bir kültür, gerekli olarak resmi bir dilin varlığını içerir... Devlet diyen, iktidar birliği demiş olur ve resmi dil bu birliğin bir aracıdır. Resmi dil, devlet gücünün görünüm biçimlerinin tümünün sahip olduğu zorlayıcı güce ve zorunluluk niteliğine sahiptir...
>
> Rusya tek ve bölunmez kalmak zorunday sa, devletin çıkarları açısından edebi Rus dilinin zorunlu kullanımını öngören ilkeyi kararlılıkla savunmak gerekir."

Liberallerin, resmi bir dilin gerekliliği konusundaki tipik felsefesi işte budur.

Yukarıdaki bölümü, Patraşkin'in liberal **Dien** gazetesinde (No. 7) çıkan makalesinden aldık. Kolayca anlaşılabilecek nedenlerle, Kara-Yüzlerin gazetesi **Novoye Vremya**, yazarın boynuna sarılmıştır. Menşikov'un gazetesi (No. 13588) Patraşkin'in bu yazıda "tamamıyle sağduyulu düşünceler" anlattığını açıklamıştır. Bu tamamıyla "sağduyulu" düşünceler nedeniyledir ki, Kara-Yüzler ulusal-liberal **Ruskaya Misl**'e düzdükleri övgüleri kesmemektedirler. Liberaller büyük miktarda "kültürel" kanıt yardımıyle **Novoye Vremya** çevresinin bu denli hoşuna giden şeyler öne sürdüklerine göre, bunları övmemek elde mi?

Liberaller bize, Rus dili büyük ve güçlüdür diyorlar. Rusya'nın çevresindeki bölgelerde oturanların, bu denli büyük ve güçlü olan bu dili öğrenmelerine karşı mı olacaksınız? Rus dilinin öbür halkların edebiyatını zenginleştireceğini, onlara en yüksek kültürel değerlere ulaşma olanağı sağlayacağını görmüyor musunuz?

Yanıtımız şudur: Bütün bunlar doğrudur, liberal beyler. Turgenyev'in, Tolstoy'un, Dobruliubov'un, Çernişevski'nin dilinin büyük ve güçlü olduğunu sizden daha iyi biliyoruz. Rusya'da oturan bütün ulusların ezilen sınıfları arasında sıkı ilişkilerin ve kardeşçe bir birliğin kurulduğunu görmeyi sizden çok daha fazla istiyoruz. Ve doğal olarak, Rusya'da oturan her yurttaşın Büyük Rus dilini öğrenme olanağına sahip olmasını istiyoruz.

İstemediğimiz bir tek şey var: **Baskı.** İnsanları cennete sopalayarak itmek istemiyoruz. Çünkü, siz "kültür" üzerine güzel cümleler dizebilirsiniz, **zorunlu** bir resmi dil koyabilirsiniz, ama bu, dili kafaya zorla sokmaktır. Büyük ve güçlü Rus dilinin, kime olursa olsun, **sopa tehdidi altında** öğretilme zorlamasına gereksinimi yoktur. Biz inanıyoruz ki, Rusya'da kapitalizmin ve genel olarak toplumsal yaşamın gelişmesi, ulusları karşılıklı yaklaştıracaktır. Yüzbinlerce insan Rusya'nın bir ucundan öbür ucuna kadar karışmıştır; çeşitli ulusların halkları birbirlerine karışmaktadırlar; kabuklarına çekilmiş ulusların özelciliği yok olacaktır. Yaşam ve çalışma koşulları sonucu Rusça öğrenme gereksinimi duyanlar, Rusça'yı sopaya gerek kalmaksızın öğreneceklerdir. Baskı (sopa) ise, yalnızca, büyük ve güçlü Rus dilinin öbür ulusal kümelere girmesini engelleme sonucu doğuracaktır; özellikle, düşmanlığı şiddetlendirecek, binlerce yeni sürtüşme noktası yaratacak, öfkeyi, karşılıklı anlayışsızlığı güçlendirecektir.

Bu kimin işine yarayacaktır? Rus halkının değil, Rus demokrasisinin değil. Rusya halkı, "Rus Devleti ve kültürü çıkarına bile olsa", hiçbir ulusal baskıyı kabul etmez.

Bu nedenle, Marksistler, zorunlu bir resmi dilin **bulunmaması gerektiğini**; fakat halka, bütün yerel dillerde öğretim yapacak okullar açılması gerektiğini; ne olursa olsun, uluslardan herhangi birine tanınmış olan bütün ayrıcalıkları kaldıracak ve ulusal azınlık haklarının çiğnenmesine son verecek bir temel yasanın Anayasaya eklenmesi gerektiğini söylemektedirler.

Proletarskaya Pravda
No. 14 (32)
18 Ocak 1914

LENİN
Eserler, c.20,
s.67-69

Lenin'in burada söyledikleri açıktır.

Yine Lenin'in, Bolşevikler iktidara geldikten sonra; Rusya Komünist Partisi/Bolşevik için hazırladığı program taslağında sorun şöyle konmaktadır:

" 5

PROGRAMIN ULUSAL İLİŞKİLER BÖLÜMÜ

Siyasal iktidarı ele geçiren proletaryanın ulusal soruna ilişkin siyaseti —burjuva demokratik siyasetin, emperyalizm altında olanak-dışı olan ulusların eşitliğini yalnızca biçimsel olarak ilan etmesinin tersine— burjuvaziyi devirmek için verdikleri devrimci savaşta, bütün ulusların işçileriyle köylülerinin birbirine kaynaşması ve gerçekten yaklaşmasını durup dinlenmeden sağlamaktır. Bu amaca ulaşmak için, ezilen ya da hakları sınırlanmış sömürge uluslar ve öteki uluslar tam olarak özgürlüğe kavuşturulmalıdır; kapitalizmden mirasa lınan duyguların, çeşitli ulusların emekçi halkının duyduğu güvensizliğin, ezilen uluslar işçilerinin ezen uluslar işçilerine karşı besledikleri öfkenin tam olarak giderilmesinin ve yerini bilinçli ve gönüllü bir ittifakın almasının güvencesi olarak bu uluslara ayrılma hakkı verilmelidir. Kapitalizm altındayken ezen uluslardan olan ulusların işçileri ezilmiş ulusların ulusal duygularını incitmemek için özel bir özen göstermelidirler (örneğin Büyük-Rusların, Ukraynalıların ve Polonyalıların, Yahudilere, Tatar, Başkırlara falan karşı tutumu); yalnızca gerçek eşitliği geliştirmekle yetinmemeli, ama kapitalizm çağından miras kalan güvensizliğin ve yabancılaşmanın bütün izlerini silmek üzere, eskiden ezilmiş olan ulusların emekçi halkının dil ve yazınını da geliştirmelidirler."

(Lenin, TE, c.29, s.127-128, İng.)

Bolşevikler iktidarı ele geçirdikten sonra 15 Kasım 1917'de Lenin ve Stalin imzalı bir açıklamada, "Rusya'daki ulusal topluluklara ilişkin girişimlerini şu **ilkelere** dayandıracaklarını" açıklamıştır:

" Bu kongrenin kararları doğrultusunda davranan Halk Komiserleri Kurulu, Rusya'daki ulusal topluluklara ilişkin girişimlerini aşığıdaki ilkelere dayandırmayı düşünmektedir:

1. Rusya'daki ulusal toplulukların eşitliği.
2. Rusya'daki ulusal toplulukların, ayrılma ve bağımsız devletler kurma hakkı dahil, kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkına sahip olmaları.
3. Ulusal ve ulusal-dinsel her türlü ayrıcalık ve sınırlamanın kaldırılması.
4. Rusya'nın sınırları içinde yaşayan ulusal azınlıkların ve etnografik grupların özgür gelişmesi.

Ulusal Topluluklar Kurulu kurulur kurulmaz, (bu ilkelere —ç.) uygun somut kararlar alınacaktır.

Rus Cumhuriyeti adına Halk
Komiserleri Kurulu Başkanı
V. ULYANOV (LENİN);
Ulusal Topluluklar Halk Komiseri
JOZEF ÇUGAŞVİLİ (STALİN)."

Ve Sovyetler Birliği'nde uygulama bu ilkelere uygun bir uygulama olmuştur.

Stalin, 18 Mayıs 1925'te Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi öğrencileri ile yaptığı bir konuşmada şunları söylemektedir:

"Sonra Doğu sovyet cumhuriyetlerinde ulusal kültürün kalkındırılmasından sözettim. Ama nedir ulusal kültür? Proleter kültür ile nasıl bağdaştırılabilir? Lenin, daha savaştan önce, bizde bir burjuva ve bir de sosyalist kültür, iki kültür bulunduğunu; ulusal kültür sloganının, emekçilerin bilincini milliyetçilik ağusu ile ağulamaya çalışan burjuvazinin gerici bir sloganı olduğunu söylemedi mi? Ulusal kültürün kurulmasını, ulusal dilde okul ve derslerin gelişmesini ve ülke insanlarından oluşan kadroların yetiştirilmesini, sosyalizmin kuruluşu ile, proleter kültürün kuruluşu ile nasıl bağdaştırmalı? Burada üstesinden gelinmez bir çelişki yok mu? Elbette yok. Biz proleter bir kültür kuruyoruz. Bu tastamam böyle. Ama içeriği bakımından sosyalist olan proleter kültürün, sosyalist kuruluş içine çekilmiş çeşitli halklardan, dilin, varlık koşullarının vb. çeşitliliğine göre, birçok biçimler aldığı ve birçok ifade araçlarına başvurduğu da doğru. İçeriği bakımından proleter, biçimi bakımından ulusal — sosyalizmin kendisine doğru yürüdüğü, tüm insanlığın ortak kültürü, işte böyle bir kültürdür. Proleter kültür, ulusal kültürü yoketmez; ona bir içerik kazandırır. Ve tersine, ulusal kültür, proleter kültürü yok etmez, ona bir biçim kazandırır. Ulusal kültür sloganı, burjuvazi iktidarda kaldığı ve ulusların pekişmesi burjuva düzen koruması altında gerçekleştiği sürece, burjuva bir slogan oldu. Proletarya iktidara geçtiği ve ulusların pekişmesi sovyet iktidarı koruması altında gerçekleşmeye başladığı zaman, ulusal kültür sloganı proleter bir slogan durumuna geldi. Bu iki ayrı durum arasındaki ilke ayrılığını anlamamış biri, ne Leninizmden, ne de Leninizm açısından ulusal sorunun özünden, hiçbir zaman, hiçbir şey anlamayacaktır.

Sosyalizm döneminde bütün öteki diller yokolacağına göre, tüm insanlık için ortak tek bir dilin yaratılmasından söz ediliyor

(örneğin, Kautsky). Ben, bu evrensel nitelikteki tek bir dil teorisine pek inanmıyorum. Herhalde, deneyim böyle bir teoriden yana değil, ama ona karşı konuşuyor. Şimdiye kadar işler, sosyalist devrimin, dillerin sayısını azaltması değil, ama artırması biçiminde oldu; çünkü insanlığın en derin katmanlarını sarsan ve onları siyasal alana çeken sosyalist devrim, eskiden tanınmayan ya da az tanınan bir dizi yeni milliyeti yeni bir yaşama uyandırır. Eski çarlık Rusyasının, içinde en az 50 milliyet ve etnik topluluk barındırdığına kim inanabilirdi? Oysa, eski zincirleri kıran ve bir dizi unutulmuş halk ve topluluğu ileriye süren Ekim Devrimi, onlara yeni bir yaşam ve yeni bir gelişme kazandırdı. Bugün Hindistan'dan bir bütün olarak sözediliyor. Ama Hindistan'da devrimci bir sarsıntı durumunda, ortaya kendi öz dillerine, kendi öz kültürlerine sahip onlarca milliyetin çıktığını göreceğimizden kuşku yok. Çeşitli milliyetleri proleter kültüre bağlamaya gelince, bu işin bu milliyetlerin dil ve törelerine uygun biçimler içinde yapılacağından kuşku yok.

Bu yakınlarda, Buryat yoldaşlardan, benden tüm insanlığın ortak kültürü ile ulusal kültürler arasındaki karşılıklı ilişkilere deggin ciddi ve güç sorunlar üzerine kendilerine bilgi vermemi isteyen bir mektup aldım. İşte bu mektup:

" Sizden, bizim için çok ciddi ve güç olan şu sorunlar üzerine bize bilgi vermenizi rica ediyoruz. Komünist Partinin son ereği, tüm insanlık için ortak tekbir kültürdür. Bizim çeşitli özerk cumhuriyetlerimizin sınırları içinde gelişen ulusal kültürlerden, bu tüm insanlık için ortak tek bir kültüre geçiş nasıl düşünülüyor? Çeşitli ulusal kültür özelliklerinin (dil vb.) özümlenmesi nasıl olmalı?"

Yukarda söylediklerim, Buryat yoldaşların çetin sorusuna bir yanıt olabilir sanıyorum.

Buryat yoldaşlar, tüm insanlık için ortak proleter kültürün kuruluşu sırasında çeşitli milliyetlerin özümlenmesi sorununu koyuyorlar. Kuşkusuz, bazı milliyetler özümlenme sürecine uğrayabilirler, ve herhalde uğrayacaklardır da. Bu türlü süreçler eskiden de görüldü. Ama gerçek şu ki, bazı milliyetlerin özümlenme süreci, bir dizi güçlü milliyetin pekişme ve gelişmesi biçimindeki karşıt süreci dıştalamak şöyle dursun, gerekli kılar; çünkü parçasal özümlenme süreci, milliyetlerin genel gelişme sürecinin sonucudur. İşte tam da bu nedenledir ki, bazı belirli milliyetlerin olası özümlenmesi, tıpkı ulusal kültürün tüm insanlık için ortak proleter kültürü yoketmeyip tamamlaması ve zenginleştirmesi gibi, tüm insanlık için ortak proleter kültürün de, ulusal kültürü dıştalamak şöyle dursun, onu gerektirip beslediği yolundaki tamamen doğru tezi çürütmez, ama doğrular."

Yine Stalin, SBKP(B) XVI. Parti Kongresine sunduğu raporda, Sosyalizm şartlarında ulusal kültür sorunu, bu konuda Komünistlerin tavrı sorununu bir kez daha tartışmış, ve şunları ortaya koymuştur:

" Eğer MİLLİ SORUNDA Parti içinde var olan sapmalar üzerinde durmaz isek, o zaman parti içinde sapmalara karşı mücadelenin resmi tam olmaz. Ben bunu derken, birinci olarak Büyük-Rus şövenizmine sapmayı; ikinci olarak da yerel milliyetçiliğe sapmayı düşünüyorum. Bu sapmalar "sol" sapma ya da sağ sapmalar kadar göze çarpan, öne çıkan sapmalar değil. Bunlar sessiz gelen sapmalar olarak adlandırılabilir. Ama bu onların var olmadığı anlamına gelmiyor. Hayır, onlar var —ve asıl olan da odur ki— bunlar gelişiyor. Buna hiç kuşku yoktur. Kuşku yoktur, çünkü sınıf mücadelesinin sertleşmesi tüm atmosferinin, milli sürtüşmelerin belli bir sertleşmesine yolaçmak zorunda olduğu, bunun partiye de yansıyacağı açıktır. Bu yüzden bu sapmaların yüzü teşhir edilmeli, ve bütünüyle aydınlatılmalıdır.

Bizim bugünkü şartlarımızda, Büyük-Rus şövenizmine sapmanın özü nedir?

BÜYÜK-RUS ŞÖVENİZMİNE SAPMANIN ÖZÜ, DİLDEKİ, KÜLTÜRDEKİ, YAŞAMA ALIŞKANLIKLARINDAKİ MİLLİ AYRILIKLARI ATLAMA (GÖRMEZDEN GELME —ÇN) EĞİLİMİNDEN, MİLLİ CUMHURİYETLERİ VE BÖLGELERİ TASFİYE EĞİLİMİNDEN; ULUSAL EŞİTLİK İLKESİNİN TEMELİNİ OYMA EĞİLİMİNDEN VE (BÖYLECE —ÇN) PARTİNİN APARATI (DEVLET ARACINI —ÇN), BASINI, OKULLARI VE DİĞER DEVLET VE TOPLUMSAL ÖRGÜTLERİNİ MİLLİLEŞTİRME (RUSLAŞTIRMA DEĞİL, DEVLETLEŞTİRME, MERKEZİLEŞTİRME ANLAMINDA —ÇN) POLİTİKASININ DEĞERİNİ DÜŞÜRME EĞİLİMİNDEN OLUŞMAKTADIR. (abç)

Bu sapmanın temsilcileri bunda şundan yola çıkıyorlar: Milletler Sosyalizmin zaferi şartlarında, birleşmiş bir millet içinde kaynaşacaklardır. Milletlerin ulusal dili, birleşmiş bir ortak dile dönüşecektir. Bu yüzden de artık milli farklılıkları ortadan kaldırmanın, ve eskiden ezilen halkların ("Völkerschaften"; "ahalilerin" diye de çevrilebilir —ÇN) milli kültürlerinin geliştirilmesi siyasetinden vaz geçilmesinin zamanı gelmiştir. Onlar bu görüşleri savunurken, yanlış alıntılar yaptıkları, bazen sözlerini doğrudan çarpıtıp, kendine hakaret ettikleri Lenin'e atıfta bulunuyorlar.

Lenin, Sosyalizm şartlarında, milliyetlerin çıkarlarının bir bütün içinde kaynaşacağını söylemişti. Bundan, enternasyonalizmin çıkarları gereği, milli cumhuriyetleri

ve bölgeleri temizleme zamanı geldiği sonucu çıkarılamaz mı? Lenin 1913'de Bundcularla girdiği polemikte, milli kültür şiarının burjuva şiarı olduğunu söylemişti. Bundan, Sovyetler Birliği'nde halkların milli özelliklerinin dikkate alınması politikasından vazgeçilmesi zamanının geldiği sonucu çıkarılamaz mı? Vs. Vs....

Milli sorunda, kendini enternasyonalizm maskesi altında ve Lenin adı ardında gizleyen bu sapmanın, bu haliyle Büyük-Rus milliyetçiliğinin en ince (en ustaca; "raffinierteste" —ÇN) ve en tehlikeli biçimi olduğu konusunda kuşku olamaz.

Birinci olarak, Lenin hiçbir zaman milli farklılıkların yokolmak zorunda olduğunu; ve Sosyalizmin DÜNYA ÇAPINDA ZAFERİ ÖNCESİNDE bir devletin sınırları içinde milli dillerin birleşmiş bir dil içinde kaynaşmak zorunda olduğunu söylememiştir. Tersine, Lenin tam tersini söylemiştir. "Halklar arasında ulusal ve devletsel **farklılıkların** ("Unterschiede" —ÇN)... hatta bütün DÜNYADA proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesinden sonra da... çok, çok uzun süre daha varlığını sürdüreceğini" söylemiştir. ("Sol" Radikalizm — Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı) Kişi nasıl olur da Lenin'e atıfta bulunur, ama onun bu çok önemli işaretini unutur?

Tabii ki, eski Marksistlerden, bugünkü dönek ve reformist Bay Kautsky, Lenin'in öğrettiğinin tam tersini iddia ediyor. O, Lenin'in tersine, geçen yüzyılın ortasında eğer birleşmiş bir Avusturya-Almanya devletinde proleter bir devrim zafer kazanmış olsa idi, bunun ORTAK bir Almanca diline ve Çeklerin germenleştirilmesine yolaçma sonucuna götüreceğini; bunun hiçbir zorla germenleştirme yoluna başvurmadan olacağını, çünkü "zincirlerinden boşaltılmış ilişkilerin gücünün, Almanların getirdiği modern kültürün gücünün; **kendi güdük milliyetlerinin hiçbir şey vermediği geri Çek küçük burjuvaları, köylüleri ve işçilerini Almana dönüştürme zorunda**" ("Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim"in önsözü, Stuttgart 1896) olduğunu söylüyor!

Böyle bir "plan", kuşkusuz, Kautsky'nin sosyal-şövenizmi ile tam bir uyum içindedir. Ben 1925'te Doğu Halkları Üniversitesinde yaptığım konuşmalarda, Kautsky'nin bu görüşlerine karşı mücadele ettim. Peki ama, biz sonuna kadar enternasyonalist kalmak isteyen Marksistler için, her türlü ölçüyü kaçırmış olan Alman sosyal-şövenistinin bu anti-Marksist gevezeliğinin bir olumlu anlamı olabilir mi? Kım haklı... Lenin mi; Kautsky mi? Eğer Kautsky haklı ise; o zaman Çeklerin Almanlara olduğundan, Büyük-Ruslara daha yakın olan Beyaz Ruslar, ve Ukraynalılar gibi görece olarak geri milliyetlerin, Sovyetler Birliği'nde sosyalist devrimin zaferinden sonra Ruslaştırılmamış olması, tersine yeniden canlanmaları ve bağımsız uluslar olarak gelişmeleri nasıl açıklanacaktır? Türkmen, Kırgız, Uzbek, Tacik (Gürcüler, Ermeniler, Azerbeycanlılar'dan hiç sözetmiyorum!) gibi ulusların geriliklerine rağmen, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferi ile Ruslaştırılmamış olması, tersine yeniden canlanmaları ve bağımsız bir ulus olarak gelişmeleri nasıl açıklanacaktır? Bu bizim saygıdeğer sapmacılarımızın, bir tören enternasyonalizmi arayışı içinde, nasıl Kautsky'ci sosyal-şövenizmin kucağına gittiklerini göstermiyor mu? Onların, BİR devlet, Sovyetler Birliği sınırları içinde ortak bir dil yönündeki mücadelelerinin, temeline inildiğinde, daha önceki dönemde hakim olan dilin, yani BÜYÜK RUS DİLİNİN İMTİYAZININ yeniden tesisini hedeflediği açık değil mi? Burda enternasyonalizm nerde kalıyor?

İkinci olarak Lenin hiçbir zaman, ulusal baskının kaldırılmasının, ve milliyetlerin çıkarlarının birleşmiş bir bütün içinde kaynaşmasının, milli farklılıkların kaldırıldığı anlamına gelmediğini söylememiştir. Biz milli baskıyı kaldırdık, milli imtiyazları yokettik ve milli eşitliği sağladık. Biz kelimenin eski anlamı ile devlet sınırlarını; Sovyetler Birliği milliyetleri arasındaki sınır duvarlarını ve sınır direklerini yok ettik. Biz Sovyetler Birliği halklarının ekonomik ve siyasal çıkarlarının birliğini sağladık. PEKİ AMA, BÜTÜN BUNLAR, BİZİM MİLLİ FARKLILIKLARI; MİLLİ DİLLERİ, KÜLTÜRLERİ; YAŞAMA ALIŞKANLIKLARINI VS. YOKETTİĞİMİZ ANLAMINA MI GELİYOR? AÇIKTIR Kİ BU, BU ANLAMA GELMEZ.(ABÇ) AMA EĞER ULUSAL FARKLILIKLAR: DİL, KÜLTÜR, YAŞAMA ALIŞKANLIKLARI VS. SÜRÜYORSA, O ZAMAN, MİLLİ CUMHURİYETLERİN VE BÖLGELERİN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ TARİHİ DÖNEMDE KALDIRILMASI TALEBİNİN, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN ÇIKARLARI İLE ÇELİŞEN, GERİCİ BİR TALEP OLDUĞU AÇIK DEĞİL MİDİR? (ABÇ) BİZİM SAPMACILARIMIZ BUGÜN MİLLİ CUMHURİYETLERİN VE BÖLGELERİN KALDIRILMASININ, İÇİNDE BULUNULAN ANDA, SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN MİLYONLARCA HALK YIĞINLARININ ELİNDEN ANADİLİNDE EĞİTİM YAPMA İMKANININ ALINMASI, ANADİLİNDE OKULLAR, MAHKEMELER, İDARELER, KAMUSAL VE DİĞER ÖRGÜT VE KURULUŞLARI (YARATMA —ÇN) İMKANININ ELİNDEN ALINMASI ANLAMINA GELDİĞİNİ KAVRAMIYORLAR MI? Bizim sapmacılarımızın tören enternasyonalizmi arayışı içinde, Büyük-Rus şövenistlerinin kollarına düştüğü; onların ve proleter diktatörlüğü döneminin, Sovyetler Birliği'nin bütün halkları ("Völkerschaften") —hem Büyük-Ruslar, hem de Büyük-Rus olmayanlar için— aynen geçerli olan Kültür devrimi şiarını unuttukları, bütünüyle unuttukları, açık değil midir?

Üçüncüsü: Lenin hiçbir zaman, milli kül-

türün geliştirilmesi şiarının, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA gerici bir şiar olduğunu söylememiştir. Tam tersine, Lenin her zaman Sovyetler Birliği halklarına kendi milli kültürlerini geliştirmeleri için YARDIM edilmesi gerektiğini savunmuştur. X. Parti Kongresinde, doğrudan doğruya Lenin'in (bir başkasının değil) önderliğinde milli mesele ile ilgili karar kaleme alınmış, ve kabul edilmiştir. Orada şöyle denmektedir:

> " Partinin görevi, Büyük-Rus olmayan halkların emekçi kitlelerine, ilerlemiş olan merkezi Rusya'ya yetişmeleri için YARDIMCI olmaktır. Parti onlara (şu konularda —ÇN) YARDIM eder: a) kendi (bölge —ÇN)'lerinde, bu halkların milli ilişkilerine ve yaşama alışkanlıklarına uygun Sovyet devleti biçimlerini geliştirmek ve sağlamlaştırmak b) Kendi (bölge —ÇN)'lerinde, anadilde işleyen mahkemeler, idari ve ekonomik organlar, ve iktidar organları geliştirmek ve sağlamlaştırmak. Bunlar yerli halkın ("Bevölkerung") yaşama alışkanlıklarını, ve mentalitesini tanıyan yerli'lerden oluşmalıdır. c) Kendi (bölge —ÇN)'lerinde basın ve eğitim kurumlarını, tiyatro ve kulüpleri, ve esasta da anadilinde işleyen kültür ve aydınlatma kurumları geliştirme. d) Anadilinde eğitim yapan hem genel bilgi ve hem de mesleki-teknik eğitimi niteliğindeki kapsamlı bir kurslar-okullar ağı örgütlemeli, ve geliştirmelidir."

Lenin'in PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA, kesinlikle milli kültürün geliştirilmesi şiarından yana olduğu açık değil midir? Proletarya diktatörlüğü altında milli kültürün geliştirilmesi şiarının reddedilmesinin, Sovyetler Birliği'ndeki Büyük-Rus olmayan halkların kültürel yükselişinin gerekliliğinin reddi; bu halklar için genel okul yükümlülüğünün gerekliliğinin reddi, ve onların gerici milliyetçilerin düşünce köleliğine terkedilmesi anlamına geldiği açık değil midir?

Lenin gerçekten de, **burjuvazinin iktidarı altında**, milli kültür şiarının gerici bir şiar olduğunu söyledi. Başka türlü olabilir miydi bu? Milli burjuvazinin iktidarı şartlarında milli kültür nedir? İçeriği **burjuva**, biçimi milli olan bu kültürün amacı, kitleleri milliyetçilik zehiri ile zehirlemek, ve burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmaktır. Proletarya diktatörlüğü şartlarında milli kültür nedir? İçeriği SOSYALİST, biçimi milli olan bu kültürün amacı, kitleleri enternasyonalizm ruhu ile eğitmek ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmaktır. Marksizmle arasında köprüleri atmış olmadan, kişi bu ilkesel olarak ayrı iki görüntüyü nasıl birbirine karıştırır? Lenin, burjuva rejiminde milli kültür şiarına karşı savaşırken, onun darbesini bu kültürün milli biçimine değil, burjuva içeriğine vurduğu açık değil midir? Lenin'in sosyalist kültürü, içinde MİLLİ AN'ı barındırmayan, şu ya da bu milli biçime sahip olmayan bir kültür olarak düşündüğünü sanmak aptallık olur. Bundcular gerçekten de bir süre Lenin'e böyle bir saçmalığı maletti - ler. Ama Lenin'in eserlerinden, onun böyle bir iftirayı güçlü bir şekilde protesto ettiği, ve kendini bu saçmalıktan kararlı bir biçimde ayırdığı görülebilir. Sakın bizim saygıdeğer sapmacılarımız, Bund'un izinden yürüyor olmasınlar?

Bütün bu söylediklerimizden sonra, bizim sapmacılarımızın gerekçelerinden geriye ne kalıyor?

Enternasyonalizm bayrağı ile hokkabazlıktan ve Lenin'e iftiradan başka hiçbir şey!

Büyük-Rus şövenizmine sapma içinde bulunanlar, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası döneminde milli kültürlerin çöküşü ve tasfiyesi dönemi olacağını düşünüyorlarsa, çok yanılıyorlar. Durum tam tersidir. Gerçekte Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin inşası dönemi, içerikleri itibarı ile sosyalist, biçimleri itibarı ile milli olan milli kültürlerin SERPİLİP GELİŞMESİ ("Blüte": Çiçek.. Çiçeklenme dönemi —ÇN) dönemidir. Onlar, görülen odur ki, anadilinde genel okula gitme yükümlülüğünün getirilmesi ve yerleştirilmesi ile, milli kültürün YENİ BİR GÜÇLE gelişeceğini kavramamaktadır. Onlar, geri milliyetlerin, ancak milli kültürlerinin geliştirilmesi ile sosyalist inşaya gerçekten sokulabileceklerini kavramıyor. Onlar tam da bunun, Lenin'in Sovyetler Birliği halklarının milli kültürlerini geliştirmeleri için onların DESTEKLENMESİ ve İLERLETİLMESİ siyasetinin temeli olduğunu kavramıyorlar.

Gelecekte milli kültürlerin (hem içerik, hem biçim açısından) bir dilli ortak bir kültür içinde KAYNAŞMASI taraftarı olan bizlerin, bugün içinde bulunduğumuz anda, proletarya diktatörlüğü şartlarında aynı zamanda milli kültürlerin SERPİLİP GELİŞMESİNDEN yana olmamız, garip görünebilir. Ama bunda garip olan birşey yoktur. Milli kültürlere, gelişme, kendini ortaya koyma, içindeki bütün potansiyel güçleri gösterme imkanı yaratılmalıdır ki, böylece ortak bir dilli ortak bir kültür içinde kaynaşmanın şartları yaratılsın. Bir ülkede proletarya diktatörlüğü şartlarında biçimi milli, içeriği sosyalist olan kültürlerin; bütün dünyada proletarya zafer kazandıktan sonra, ve sosyalizm hayata yerleştikten sonra ortak bir dilli, ortak bir sosyalist (hem biçim,

hem içerik açısından) kültür içinde kaynaşması AMACI ile; gelişip serpilmesi: İşte milli kültür sorununda, sorunun Leninci konuluşunun diyalektiği tam da budur.

Sorunun böyle konuluşunun "çelişmeli" olduğu söylenebilir. Ama biz aynı "çelişmeliliği" devlet sorununda görmüyor muyuz? Biz devletin ölüp gitmesinden yanayız. Ama biz aynı zamanda, şimdiye kadarki en güçlü ve en iktidarlı devlet gücü olan proletarya diktatörlüğünün de güçlendirilmesinden yanayız. Devlet iktidarının ölüp gitmesinin şartlarını yaratabilmek İÇİN, devlet iktidarının en yüksek geliştirilmesi... Marksist formül budur. Bu "çelişmeli" midir? Evet, "çelişmeli"dir. Ama bu çelişme, hayat ile gerekçelendirilmiştir ve bütünüyle Marksist diyalektiği yansıtır.

Ya da ulusların kendi kaderlerini — ayrılmaya kadar— tayin hakkı şeklindeki Leninist sorun konusunu ele alalım. Lenin bazen milli kendi kaderini tayin tezini şu basit formülle ifade ediyordu: "BİRLEŞME İÇİN AYRILMA". Düşünün bir kere: Birleşme için ayrılma. Bu nerdeyse bir abes gibi geliyor kulağa. Ama bu "çelişmeli" formül gerçekte, Bolşeviklere milli sorunda en zaptedilmez kaleleri ele geçirme imkanı veren Marksist diyalektiğin yaşayan gerçeğini ifade etmektedir.

Aynı şey, ulusal kültürle ilgili formül konusunda da söylenmelidir: Bir ülkede proletarya diktatörlüğü şartlarında milli kültür (ve dillerin); Sosyalizmin bütün dünyada zafer kazandığı dönemde, ortak bir sosyalist kültür (ve ortak bir dil) içinde kaynaşmasının şartlarını yaratmak amacı ile; serpilip-gelişmesi."
(Stalin, XVI. Parti Kongresine Rapor, 17 Haziran 1930, cilt 12, s.316-323; Almanca)

İşte Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin döneminde savunulan, klasiklerimizin savunduğu, ve uygulamaya koyduğu görüşler bunlardır. Bu görüşlerin bugün sosyalizm adına Bulgar olmayan azınlıklar üzerinde zorla eritme siyasetleri izleyen revizyonist, sosyal-faşistlerin görüş ve uygulamaları ile ilgisi yoktur. Ve bugün Bulgar sosyal-faşistlerinin milli meselede uyguladıkları siyasetin, —Türk faşistlerinin göstermeye çalıştığının tersine— Dimitroff önderliğindeki Bulgaristan Komünist Partisinin aynı konudaki siyaseti ile de ilgisi yoktur.

Dimitroff önderliğindeki Bulgaristan Komünist Partisinin yöneticiliğini yaptığı Bulgaristan Halk Cumhuriyetinde azınlıklar, bu arada Türk azınlık, tam hak eşitliğine gerçek anlamda kavuşmuştu. O zamanlar Türk hakim sınıfları Bulgaristan'daki Türk azınlığı Komünistlerin önderliğindeki rejime saldırı, onu zayıflatmak için bir araç olarak kullanmaya çalışıyorlar, ve Bulgaristan'daki milli azınlığın haklarını koruma adı altında kışkırtmalar yapıyorlardı. Bu konuda Dimitroff "Anavatan Cephesinin II.Kongresinde", 2 Şubat 1948 de sunduğu raporun bir bölümünde şunları söylüyordu:

" Anavatan Cephesi, milli azınlıklara tam hak eşitliğini garantiledi. Bazı Türk gazetelerindeki iftiraların tersine, Bulgaristan'daki Türk azınlık tam bir hak eşitliğine sahiptir. O KENDİ DİLİNİ ÖĞRENME, KENDİ KÜLTÜRÜNÜ KULLANMADA SINIRSIZ ÖZGÜRLÜĞE SAHİPTİR." (Dimitroff, Seçme Eserler, Almanca, c.3, s.455-456)

Uygulama da bu sözlere uygun oldu.

Bugünkü Bulgar sosyal-faşistlerinin milli sorundaki siyaseti; ne Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği'nde uygulanan milli sorundaki siyaseti ile; ne de Dimitroff döneminde Bulgaristan'da uygulanan siyaset ile uyum içindedir. Türk faşistlerinin de, Bulgar sosyalfaşistlerinin de bu siyaseti sosyalist-komünist siyaset gösterme çabaları büyük bir sahtekarlık, ve Komünizme adice bir saldırıdır. Hayır, bu siyasetin Leninist siyasetle bir ilgisi yoktur. Ama eski Rus çarlarının, Bulgar çarlarının milli sorundaki siyasetleri ile; Türk faşistlerinin bu konudaki siyaseti ile, bütün dünyada tüm gerici, milliyetçi, faşist rejimlerin milli sorundaki siyaseti ile ilgisi çoktur! Bu konuda farklar şekildedir. Öz aynıdır: Kendi ulusu için her türlü imtiyazı savunmak; kendi ulusu dışındaki tüm ulus ve milliyetleri ezmek!

Biz, bugünkü Bulgar sosyal-faşist yöneticilerinin Bulgar olmayan milliyetler üzerindeki bütün baskılarını kınarken; bu siyasetin komünist siyaset olarak gösterilmeye çalışılması sahtekarlığını da nefretle reddediyoruz!

Kahrolsun Bulgar sosyal-faşistlerinin milli baskı siyaseti!

Lenin'in, Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin ulusal sorundaki siyaseti yol göstericimizdir!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Orly eylemi sanıklarının Fransız emperyalistlerince yargılanması ve büyük Türk şövenistlerinin yeni siyaseti:

Üç Ermeni milliyetçisi, geçen Mart ayı başında Fransız emperyalistlerinin sınıf mahkemesi önünde, Orly eyleminin sanıkları olarak yargılandılar. Fransız emperyalistlerinin sınıf adaleti, bir kez daha emperyalistlerin "adaleti"nin ne menem birşey olduğunun ispatlandığı bir kararla bitti. Sanıklardan hiçbirinin, cezai yargılamanın konusu olan Orly havaalanında THY gişesi önünde patlayan bir bombayı hazırlama/yerleştirme/patlatma, böylece birçok kişinin ölme ve yaralanmasına sebep olma eylemini doğrudan gerçekleştirdiği, bu eylem içinde doğrudan yeraldığı vb. ne delille, ne de görgü şahitlerinin ifadelerine dayanarak ispatlanmamasına rağmen; sanıklardan Varujan Garbician'a ömür boyu; Soner Nayır'a 15 yıl; Ohannes Semerciyan'a 10 yıl ağır hapis cezası vermesi ile son buldu.

Bir kez daha görüldü ki, burjuva adaleti, emperyalizmin ve onların uşaklarının an'daki çıkarları neyi gerektiriyorsa, o yönde işler. "Kuşkulu durumlarda suçlanan lehine" ilkesi, yalnızca emperyalistlere uygun görülen hallerde işlemektedir. Burjuva adaleti; iktidarda olan emperyalistlerin, ve uşaklarının "hakkı"nı koruyan, esas görevi bu olan; emperyalizmin ve uşaklarının çizdiği sınırlar çiğnendiğinde; onları çiğneyenleri cezalandırma işlevini gören bir kurumdur.

Türk hakim sınıfları, Fransız emperyalist sınıf mahkemesinin verdiği bu kararı sevinçle karşıladı. Faşist Özal: "Fransız adaleti iyi örnek verdi" diyerek kutladı kararı! Öyle ya, ilk defa bir Fransız mahkemesi "Ermeni teröristleri böyle ağır bir şekilde cezalandırıyor"du. Bu belirli bir tavır değişikliğini gösteren bir olaydı. Ve Türk hakim sınıfları açısından sevindirici idi. Böylece "katil" ile "kurban" yer değiştirmiş oluyor; Fransız emperyalistleri de ASALA gibi Ermeni milliyetçisi bir örgütün üyelerini "katil" olmaktan cezaya çarptırıyordu. Gerçekten de bu Fransız emperyalistleri açısından belli bir tavır değişikliğini gösteriyordu. Fransız emperyalistleri, Orly olayına gelene dek, Ermeni milliyetçisi örgütlere belli ölçülerde destek olan, en azından göz yuman bir tavır takınmıştı. Ermeni milliyetçisi örgütlerin soykırım konusunda tavrını destekler bir tavır içinde idi. Mitterand bizzat kendisi ve birçok bakanları ağzından, Ermeni davasının haklılığını dile getirmiş, ve onlar bu tavırları ile Türk şövenlerinin ve Türk resmi makamlarının tepkisini çekmişlerdi. Şimdi Fransız sınıf adaleti önünde "terörist örgüt" olarak damgalanan ASALA, mahkemede sanık avukatlarının bazı belgelere dayandırdığı iddiasına göre, Fransız hükümeti tarafından görüşmeler yapılan bir muhatap olarak kabul edilmiş; ve karşılıklı anlaşmalar yapılmıştı. Şimdi Fransız emperyalistlerinin kızgın bir maşa gibi ellerinden bıraktıkları Ermeni milliyetçileri; haklı olarak avukatları aracılığı ile Fransız devlet başkanı Mitterand'ın, ve onun içişleri bakanının şahit olarak dinlenmeye çağrılmasını talep ettiler.

Bir kere daha görüldü ki, emperyalistlerin şu ya da bu devrim hareketine, ya da şu veya bu milli kurtuluş hareketine **desteği**, o emperyalistlerin **çıkarları** bunu gerekli kıldığı sürece varolan, **güvenilmez** bir destektir. Emperyalistler için destek, destek verilen gücü kendine bağlamak ve kullanmak amacına hizmet eder. Ermeni milliyetçileri, Fransız emperyalistleri açısından özellikle Fransa'da Orly olayları sonrasında, bu eylemde Fransız vatandaşlarından da ölen ve yaralanan olmasıyla, Fransız kamuoyunun tepkisini çektiği için, eski kullanım değerini yitirmiştir. Kamuoyunun eyleme duyduğu tepki, Fransız emperyalistlerinin tavır değiştirmesinde önemli bir faktör olmuştur. Ama kuşkusuz tek faktör bu değildir. Fransa'da giderek artan silahlı eylemler de, Fransız emperyalistlerini rahatsız edici hale gelmiştir. Ayrıca Ermeni milliyetçileri konusundaki tavır değişikliği, Fransız emperyalistlerinin Türk faşistleriyle ilişkilerinin düzelmesi açısından da yararlı olacaktır.

Başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere; diğer batılı emperyalist güçler Fransa'yı "teröristlerle iyi geçinme"; onlara gözyumma vb. şeklinde yoğun bir şekilde suçlamaktadır. Şimdi Orly konusundaki bu karar, bu suçlamalara da bir cevap teşkil etme durumundadır.

İşte bu ve benzeri sebepler, belli bir süreye kadar gözyumulan, el altından desteklenen, muhatap alınan ASALA'yı karşısına almak için yetmiştir.

Devrimciler bundan ders almalıdır. Şu iyice bilinçlere kazınmalıdır ki, bugünkü güç dengesinde, devrimci güçlerin emperya

listler arası çelişkilerden gerçek anlamda yararlanması olağanüstü güçtür. Yararlanıyoruz, kullanıyoruz derken; bizzat yararlanma taktiği adına yola çıkan devrimci güçlerin emperyalistler tarafından kullanıldığı, ve gerektiğinde gözden çıkardığı bir araç olma durumu, bugün genel olan durumdur.

TÜRK ŞÖVENİSTLERİNİN YENİ SİYASETİ

Üç Ermeni milliyetçisinin ömürboyu ve ağır hapis cezalarına çarptırılması ile sonuçlanan mahkeme, Türk faşist hakim sınıflarının, ve onların her renkten savunucularının "Ermeni katliamı" konusunda yeni bir siyaset belirlediklerinin de bir işareti oldu. Geçmişte bu konuda yalnızca: "Ne var ki efendim, hiç bir şey olmamıştır! Herşey yalandır!" vb. yollu tavır takınan; ya da suskunlukla olayı geçiştirmeye, örtmeye çalışan Türk şövenleri, bu kez mahkemeyi kendi tezlerini "güya bilim adamlarına" saldırgan bir biçimde açıklatmak için bir forum olarak kullanma yolunu tuttular. Milliyet gazetesi bu yeni tavrı, Figaro'dan aldığı bir başlıkla: "Türkler hücuma geçti" diye özetledi. Bu "Türkler"in hücumunun ne menem birşey olacağı, aslında daha önceden bu konuda akıl veren bazı "sol"cu şövenlerimizin! yazılarından ortaya koyduğumuzdan belli idi. Artık, Ermenilerin kırılmadığı konusunda kısa tavırlarla kimseyi inandırma mümkün değildi! Artık yapılması gereken, tarihte birtakım "karşılıklı" ölüm olaylarının!!! olduğu, ve fakat bunların planlı bir soykırım olmadığının anlatılması olmalı idi. Bunun için de önce arşivler iyice bir taranmalı, ve işe yarar belgeler bulunmalı, işe yaramayanlar "halledilmeli"; böylece Türk tezi bilimsel!!! bir temele oturtulmalı idi. (Bkz. BP, S.21, s.35'de M.Ali Birand'ın yazısı) Şimdi bu taktiğe uygun olarak, geçmişte "solcu" olarak tanınmış bazı "profesörler" bu mahkemeye "tanık" olarak katıldılar. Bunlardan biri, Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk faşistlerince işgal edilmesinden ve Kıbrıs'ın fiilen bölünmesinden sonra, "KTFD"nin "Anayasa" taslağının yazarlığını yapmak "şeref"!!!(sizliği)ine ermiş!!!, böylece Türk şövenistliği konusunda "geçer" not almış Mümtaz Soysal idi. Bu "Hukuk profesörü" bay, Milliyet gazetesinin haberine göre şunları savundu:

"Beni buraya müdahil avukatlar, "uzman tanık" olarak çağırdılar. Ama "moral tanık" olarak da gelebilirdim. Çünkü ASALA terörüyle öldürülen 31 diplomattan bir kısmı arkadaşım, bir kısmı öğrencimdi. Diplomatlar genellikle benim ders verdiğim Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden çıkar. Öldürülenlerin büyük kısmını tanıyorum. Bu bakımdan moral tanıklığım da söz konusu olabilirdi."

Daha peşrevde! bay tanık kendisinin katledilen yüzbinlerle Ermeni'nin hesabını vermeye değil; Ermeni milliyetçilerinin eylemlerinde ölen 31 diplomatın hesabını sormaya geldiğini açıkça ortaya koymaktadır. Öyle ya, "Bir Türk dünyaya bedel" olduğuna göre, öldürülen 31 Türk; yüzbinlerle Ermeni ile karşılaştırılamayacak kadar değerli'dir!!! Bay şövenist herhalde böyle düşünüyor olsa gerek. Aksi taktirde "moral tanıklığı" üzerine bu firaklı lafları etmezdi.

Devam ediyor bay tanık:

Ama ben hukukçu olarak, meseleye hukuki açıdan bakmak istiyorum. Ortada, öteden beri devamlı olarak tekrar edilen bir "jenosid" (soykırım) **kelimesi var. 1915 Olayları için bu kelime kullanılabilir mi, o konu üzerinde duracağım. Çünkü basın aracılığıyla izlediğim duruşmada söylenen bazı sözler, bunu gerekli kılıyor.**

BM Genel Kurulu, 1928 yılında "jenosid" **kelimesinin tanımını yapmıştır. Buna göre, bir olayın jenosid sayılması için:**

1. Etnik gruba, millete ve dini gruba karşı yönelmiş olması,

2. Bu gruplara karşı bazı fiillerin işlenmesi,

3. Bunun önceden tasarlanarak ve kasıtla, bir etnik grubu, ya da dini grubu ortadan kaldırma niyeti taşıması gereklidir.

Söz konusu olayda bu şartlar mevcut mudur?

Tarih gösteriyor ki, 1915 yılında Osmanlı İmparatorluğu zamanında, geçen olayların ne boyle bir niteliği vardır, ne de kasıt taşımaktadırlar."

Barış içinde ortak yaşam

"Türk ve Ermeni toplumu, yüzyıllar boyunca birlikte yaşamışlardır. Osmanlı İmparatorluğu yönetiminde, aralarında kavga, gürültü, çatışma olmaksızın, kelimenin tam anlamıyla "sulh içinde birlikte yaşama"**yı gerçekleştirmişlerdir. Ermenilerden aralarında sefirler, bakanlar da olmak üzere devletin en yüksek kademelerine kadar yükselmiş kişiler vardır."**

Prof. Soysal, Türk ve Ermeni toplumları arasındakı sosyal ve kültürel ılışkilerin de her zaman iyı olduğunu, iki toplumun ortak bazı yanlarının bulunduğunu belırterek, bazı Ermeni isimlerının Türkçe kelimelerden üretildiğini, bazı Ermeni sanatçıların Türk sanatında, müziğinde önemli yerler aldığını söyledi ve 1915 Olayları öncesindekı gelişmelerı de şöyle anlattı:

"19. yuzyıldan itibaren Avrupa'da da olduğu gibi, bütün topluluklar arasında milliyetçilik cereyanları gelişmeye başlamış, Ermeni toplumunda da böyle gelişmeler olmuştur. Osmanlı yönetimi, bu gelişmelere karşı, kendi yönetim anlayışına aykırı geldiği durumda, tedbirler almıştır. Bunlar, hiçbir zaman sert tedbirler olmamıştır."

Sahte belgelerle gerçek saptırılamaz

Ermenilerin Anadolu'nun hıçbir yerinde hiçbir zaman çoğunluğa sahip olmadığını, azınlıkta bulunduklarını kaydeden **Prof. Mümtaz Soysal,** bu kararların **"savaş hali içinde genel emniyet mülahazasıyla alındığını"** ifade ederek, 1915'te meydana geldiği öne sürülen ıddiaların sahte belgelerle gerçeği değiştirme niyetı taşıdığını söyledi ve şöyle dedi:

Soykırım yok

"Ortada görüldüğü gibi "jenosid" (soykırım) **kelimesinin kullanılması için gerekli şartların hiçbiri yoktur. Osmanlı İmparatorluğu yönetiminin savaş sırasında aldığı onlemler, bir etnik gruba, bir millete, ya da dini gruba karşı değildir. Çünkü böyle olsa, İmparatorluğun batı bölgelerinde, İstanbul'da, İzmir'de yaşayan Ermenilere karşı da yapılırdı. Halbuki bunlar hakkında hiçbir tedbir alınmamıştır, daha sonraki hayatlarında da işlerini-güçlerini Türkler gibi sürdürmüşlerdir. Ortada bu amaçla işlenmiş bir fiil de olmadığı gibi, bir etnik grubu, milleti, ya da dini grubu hedef alan bir niyet de mevcut değildir.**

Hal boyleyken, "jenosid" kelimesinin kullanılması, insan haklarına saygılı olan dünya kamuoyunun sempatisini toplamak içindir."

Şimdi bu bay hukukçunun söylediklerine tek tek biraz yakından bakalım.

Önce onun ispatlamaya çalıştığı şey, "soykırım olmadığı" şeklindeki genel tezdir.

O önce, "soykırım" kavramının bir tanımını yapmaktadır. Bu tanım temel alındığında bile, Türkiye'de 1915'te Ermenilere karşı uygulananın bir jenosit/soykırım olduğunu aslında gözünü gerçeklere kapamayan her kişi kabul etmek zorundadır. Ama bizim çok "hukukçu" profesörümüz öyle yapmıyor. Hayır, "Olaylar gös

termektedir ki, Osmanlı imparatorluğu zamanında geçen olayların ne böyle bir niteliği vardır (yani bir etnik gruba, millete, dini gruba karşı yönelmiş olması), ne de kasıt taşımaktadırlar" diyor!

Artık nasıl oldu ise, Ermenilerin 1915 öncesinde yoğun bir biçimde bulundukları Türkiye Ermenistanı'ndan sürülmelerinde, direnenlerin yokedilmelerinde; "etnik, dini gruba, ya da millete" yönelme sözkonusu değilmiş! Ve herhalde bu yapılanlar "kasten" değilmiş... Kazaendir herhalde! Öyle ya, yüzbinlerle insan (*) "kasıtsız" da yerinden sürülebilir, kılıçtan geçirilebilir, ölüme mahkum edilebilir... Amaç Türk şovenizminin kanlı yüzünü gizlemek olunca, böyle saçmalıklar normaldir!

Ardından Osmanlı imparatorluğunu bir uluslar cenneti olarak anlatıyor bay profesör! Türk ve Ermeni toplumu yıllarca sulh içinde yaşamış! Mış! ya, nasıl acaba? Bu yaşama, iki eşit haklara sahip milli ve dinsel topluluğun gönüllü bir arada yaşaması mı? "Barış", gönüllü birliğin sonucu olan bir barış mı; yoksa hakim Osmanlı, Ermeni toplumunu, onun içinden satın aldığı ve döndürdüğü Ermeni işbirlikçileri aracılığı ile, haraca mı bağlamış; ve barışı kılıç zoruyla mı sağlamış? İş te bay profesör bu sorulara cevap vermiyor! Ama tarihte bu soruların cevabı vardır! Ermeniler, bütün müslüman olmayanlar gibi, Osmanlı devletine, müslüman olanların verdiği vergiler dışında, bir de net gelirinin % 10'unu **kafa vergisi** olarak verme haracına bağlanmış; ve Osmanlı'nın fethettiği her yerde olduğu gibi, Ermenistan'da **topraklar Osmanlının mülkiyetine** geçirilmiştir. Bu devlette "barış", kılıç zoruyla sağlanmış, başını kaldıranın başı kesilmiştir. İşte böyle bir cennettir Osmanlı devleti!

Ermenilerden sefirler, bakanlar vb.ne gelince: Sadece Ermenilerden değil, Osmanlılaşmış, bütün milliyetlerden dönmelerden sadrazam olan bile vardır! Bu, ulusal topluluklar arasında eşitliğin göstergesi filan değildir. Çok milliyetli her ülkede, ezilen milliyet içinden kişiler de hakim sınıfların parçası haline gelebilir. O zaman tabii ki onlar ezilen değil, ezen haline gelirler. Bugün T.C. devletinin birçok kademesinde Kürt milliyetinden kişiler de vardır. Ama bu, Kürtler üzerindeki milli baskının yokluğu, "barış içinde birarada yaşandığı" vb. anlamına gelmiyor! Rothschild'e bakıp, Almanya'da anti-semitizm katiyyen yoktu demeye benzer! Alman tekelci sermayesi içindeki, ve Alman devlet kademeleri içindeki Yahudileri gösterip, "Gördünüz mü barış içinde yaşıyorduk.. Aslında soykırım filan da uydurmadır" demeye benzer!

Ardından bay profesörün, "Türk ve Ermeni toplumları arasındaki sosyal ve kültürel ilişkilerin de **her zaman iyi** olduğu" konusundaki ahkamları geliyor! Bu şövenist bay, Ermenilerin kendi dinlerini-geleneklerini-dillerini-kültürlerini sürdürebilmek, "Ben Ermeniyim" deyip, ona uygun davranabilmek için "kafa vergisi" verdiklerini unutmuş! Varolan "kültürel ve sosyal ilişkiler" eşit haklara sahip toplumlar arasındaki ilişkiler değil, ezen bir toplumla ezilen bir toplum arasındaki ilişkilerdi. Sayın profesör efendi! bu gerçeği atlayıveriyor.

Sonra, 19. yüzyıldan itibaren Osmanlı devletinde başlayan milli uyanış ve ayaklanmalar konusuna geçiyor bay tanık. En başa, "Avrupada da olduğu gibi" diyerek, Fransız emperyalistlerine işaretini çakıyor! Bakın, sizin de pislikleriniz vardır! Sakın ha fazla karıştırmayın! Sizde olan, bizde de olmuştur! demeye getiriyor. Bu işaret konusunda bay tanığa hak vermemek elde değildir. Gerçekten de, hiçbir milliyetçi, şöven, emperyalistin; özde, diğer milliyetçi, şöven, emperyalist'ten bir farkı yoktur. Fark yalnızca **derece** farkıdır; imkan, fırsat farkıdır! Sonra gelen şu cümleleri, gerçekten kafa yapısını göstermek açısından yeniden ve yeniden okumak lazımdır. Beraber okuyalım:

> " Osmanlı yönetimi bu gelişmelere karşı (Bu gelişmeler denen şey, milli bilincin uyanması temelinde, Osmanlı devletinden ayrılmak için ulusların ayaklanmasıdır. Yüzyıllar süren işgale; ilhaka karşı ayaklanmasıdır. Ulusların bağımsız devletler kurma isteği ile ayaklanmasıdır. Ve bu ayaklanmalar, özünde haklı ayaklanmalardır. Tarihin çarkını ileri çeviren ayaklanmalardır.—YN) kendi yönetim anlayışına aykırı geldiği durumlarda (Bakınız siz şu işe, birtakım uluslar ayaklanmışlar! Ve böylece tabii ki "Osmanlı yönetim anlayışına aykırı" tavır içine girerek çok ayıp etmişler; Osmanlı cennetini terketmek istemeleri, tabii ki "cennet koruyucuları"nın yönetim anlayışı ile çelişen bir durumdur. Ve böyle durumlarda Osmanlı devleti tabii ki!!! reaksiyon göstermek zorundadır!!! —YN) tedbirler almıştır. (Naziler de Yahudi ırkına karşı nihayet "tedbir" almıştır! Fazla sinirlenmeye,

---

(*) Biz rakamlar üzerine tartışmayı; 1 300 000 mi, yoksa 700 000 Ermeninin mi kırıldığı konusundaki tartışmayı, bay Mümtaz Soysal gibi çok "hukukçu" profesörlere bırakıyoruz. Eğer Turkiye Ermenistanındaki Ermenilerin büyük çoğunluğu yerinden söküldü ise, bunların çoğu kılıçtan geçirildi ise; "kılıç artıkları" sürgün yollarında "ölüme mahkum edildi" ise, ölenlerin 700 000 mi, yoksa 1 300 000 mi, yoksa 2,5 milyon mu... vb. olması **özde** bir şey değiştirmez. Bu tartışma, Nazilerin, temerküz kamplarında gazlanan Yahudilerin sayısının katiyyen 6 milyon olmadığı; bunun yalan olduğu şeklindeki "savunmaları" ile eş değerdedir!

heyecana katiyen gerek yoktur! —YN)Bunlar hiçbir zaman sert tedbirler olmamıştır. (Hayır, isyancıların üzerine Osmanlı ordusuyla yürünmüştür, o kadar! "Sertlik" hangi sınırda başlıyor acaba? Gaz odasında mı, atom bombasında mı? Biz bay "moral"siz tanığa sadece Osmanlı ordusu, milli isyanları bastırmaya yürüdüğünde, elindeki tüm araçları kullandığını söylemekle yetinelim. Sertlik konusunda bay tanık bıraksın da, Osmanlı zulmü altında inleyen uluslar, milliyetler konuşsunlar! —YN)"

Bay profesör daha sonra, "Ermenilerin Anadolu'nun **hiçbir yerinde hiçbir zaman** çoğunluğa sahip olmadığını, azınlıkta bulunduklarını" ileri sürüyor. Biz bu olgu iddiasının rakamlarla yalan olduğunun ispatlanmasının kolay olduğunu düşünüyoruz. Bu konuda bir çok kaynak, bay profesörün yalan söylediğini ispatlayacak yeteri veri vermektedir. Ama sorunun özü, Ermenilerin nerede, ne zaman çoğunlukta olduklarının ispatlanması sorunu değildir. Bu, yan bir tartışma konusudur. Önemli olan, bu "olgu iddiası" yalanın hangi amaca hizmet ettiğidir! Amaç açıktır: Sorunu mümkün olduğunca küçük gösterip, Türk şövenizminin cinayetlerini aklamak! Ama bu konuda "azınlık" olmak, "çoğunluk" olmak birşey değiştirmez! Azınlıkta da olsa, çoğunlukta da olsa, kesilen, kırılan; yüzbinlerle Ermenidir. Onların azınlıkta olmuş olması (bay profesörün söylediğinin doğruluğunu bir an varsaysak bile!), onların üzerindeki soykırım suçunu bir nebze bile hafifletmez!

Ardından, "savaş içinde genel emniyet mülahazası ile alınan kararlar" geliyor! Nedir bu kararlar? Milliyet muhabirleri, Milliyet'in "milli kahraman" olan profesör yazarının bu konuda birşey söyleyip söylemediğini bildirmiyorlar. Ama en azından Osmanlı resmi belgeleri, "**Ermenilerin bulunduğu topraklardan sürülmesi**" yönünde bir karar olduğunu belirtiyor! İşte sert olmayan tedbir, alınan "karar" budur. Peki, yerinden sürülmek istemeyenler; buna karşı direnenler ne olacaktır??? Bir ulusun tarihsel olarak yerleşmiş olduğu topraklardan sürülmesi yönünde alınan bir kararın, soykırım yöntemleri dışında bir yöntemle uygulanma imkanı var mıdır? Bizzat bu kararın kendisi, soykırıma yolaçan karar değil midir?

Bay profesör yuvarlak laflarla bu sorulara cevap vermekten kaçınıyor. Ve "savunması"nın devamında, sanık avukatları ile girdiği bir polemikte, sanki soykırımın varlığı ya da yokluğu, Talat Paşanın bir telgrafına bağlıymış gibi, şunları söyleyebiliyor:

> **Verges**'ten sonra savunma avukatlarından **Bourget, Talat Paşa'**nın Halep Valısı'ne Emenileri ortadan kaldırına yolunda emir verdiği iddialarına dayanarak çekilen telgraf metninden bahsedınce, **Prof. Mümtaz Soysal**, buna da karşılık verdi:
>
> **"Bu telgraf sahtedir. Bu, Birinci Dunya Savaşı'nın ertesinde, Talat Paşa'nın bir Ermeni terorist tarafından oldurülmesinden sonra Berlin'de açılan dava sırasında ortaya çıktı. Sonradan icat edilmiş bir metindir. Türk arşivleri incelenerek ispat edildi ki, telgrafın üzerindeki tarih, Osmanlıların kullandığı takvime uymamaktadır. Bu telgrafın gönderildiği tarih olarak gösterilen tarihte adı geçen Halep Valisi, Halep'te bulunmuyordu. Telgraf diye gösterilen kâğıt, Osmanlıların kullandığı kâğıda uymuyordu, ayrıca telgrafın üzerinde valinin imzası olarak gösterilen imza da sahteydi. Bu da tarihin sahte belgelerle saptırılmak istendiğinin delilidir. Yoksa başka bir şeyin değil."**

Böylece, bay profesöre göre bütün "soykırım" iddiaları çürümüş oluyor. Biz sözü geçen telgrafın gerçek mi / sahte mi olduğu, bay profesörün iddialarının yalan mı / doğru mu olduğu üzerine kavgayı tarihçilere bırakıyoruz. Bizim için "soykırım"ın varlığı ya da yokluğunu belirleyen şey, Talat Paşanın bu yönde açık beyanının olup olmadığı değildir. Soykırım, bugün Türk faşist hakim sınıflarının da kabul ettiği, "Savaş bölgeleri yakınlarındaki **Ermenilerin**, daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye techir edilmesi" yönünde alınan kararda başlamaktadır. (Bkz. Dışişleri bakanlığının broşürü; aktaran BP S.9/10 s.15) Bu karar, bay profesörün tanımı da temel alınsa, gerçekte soykırım kararıdır. Şöyle ki:

a) Techir, doğrudan doğruya savaş bölgesindeki tüm sivil halka değil, yalnızca Ermenilere yönelmektedir. Yani, "etnik gruba, millete, dini gruba karşı yönelmiş"tir. Bay profesörün, bu "tedbirlerin" bir etnik gruba yönelmediği, "Çünkü öyle olsa, Batı bölgelerinde, İstanbul'da, İzmir'de yaşayan Ermenilere karşı da yapılırdı" şeklindeki gerekçesi, aptalca, tutarsız bir gerekçedir. Bu gerekçe, önce Osmanlı devleti içindeki Ermeni nüfusun **büyük çoğunluğunun** Doğu Anadolu'da yaşamış olduğu gerçeğinin üzerine yatmaktadır. İkinci olarak, İstanbul ve İzmir'de de, techire karşı çıkan Ermenilerin baskı altına alındığı, sürüldüğü tarihi bir gerçektir. Osmanlı devletinin parçası haline gelmiş olan, ya da öyle olmasa bile, İstanbul ve İzmir'de ses çıkarmadan yaşamayı tercih eden çok küçük bir Ermeni azınlığın "soykırım"dan paçasını kurtarmış olmasını, "soykırım" olmadığının ispatı olarak göstermek; Nazilerin, Yahudileri yok edemediği için, Yahudi katliamının yapılmadığını söylemeye benzer!

b) Ermenilere "karşı bazı fiillerin işlenmiş" olması şartının yerine gelmiş olduğunu herhalde bay profesör de kabul edecektir!

c) Niyet meselesine gelince: En azından, "Ermenileri bulundukları topraktan sürmek; dağıtmak" niyeti ve kastının olduğunu Türk faşistleri kendisi kabul etmektedir. Peki ama, bir ulusu bulunduğu topraklardan söküp atma, soykırım yöntemleri dışında bir yöntemle mümkün müdür? Ve olan nedir? Olan, bir ulusun topraklarından zorla sürülmüş olması, ve bu sürgün sırasında uygulanan katliamlarda yüzbinlerle Ermeninin kırılmış olmasıdır. (Bizzat Türk faşistlerinin kabul ettiği rakamlar temel alınsa, varolan nüfusun en az dörtte birinin kırılmış olduğu sözkonusudur. Ki Türk faşistlerinin rakamlarının, onlara "uygun" o

lan rakamlar olacağı açıktır!) "Eh, o kadar da olur canım" diyenler, "kasıt yoktu" vb. di yenler, utanmaz canilerdir! Bunlar, ellerine fırsat geçtiğinde, dün dedelerinin, babaları nın yaptığını; bugün kendileri tekrarlayacak "moral"de insanlardır!

Bu bay profesör, konuşması içinde, Osmanlı devleti içindeki Ermeni nüfusunun 1,5 milyon bile olmadığı, bu yüzden de 1,5 milyon Ermeni öldürülmüş olmasının mümkün olmadığı gibi Türk faşistlerinin suçlarını azaltmak için ge tirdikleri bilinen gerekçeleri tekrarladık - tan; sanık avukatlarından birinin: "Siz 1915 de bir katliam olmadığını mı iddia ediyorsunuz?" sorusuna, "O dönemde olanlar **karşılıklı** insanlık trajedileri oluşturuyor" yollu çok bilimsel!!! cevap verdikten; ardından bi rinci dünya savaşı içinde "2,5 milyon müslümanın öldüğünün de" belgeli olduğuna işaret çaktıktan sonra, Milliyet'in haberine göre, sözlerini şöyle noktalıyor:

" ASIL SOYKIRIMI ERMENİLER YAPIYOR

Profesör Soysal sözlerinin sonunda, sözü Türklere karşı işlenen cinayetlere ve patlatılan bombalara getirerek şunları söyledi:
"Uçağa bomba koyulacak, içindekiler ölecek, niçin? Çünkü onlar Türktür. Kurşun atılacak, silah çekilecek, niçin, çünkü onlar Türktür. Asıl işte burada etnik, ırksal ve dini bir grubu hedef alan, o niyeti ve kas tı taşıyan bir jenosid hareketi vardır. Asıl soykırım budur.""

İşte olguların böyle tersyüz edilmesi; böy le utanmazca bir demagoji, tam Türk faşistle rine yakışır bir tavırdır. Karşılaştırma ger çekten komiktir. Bir yanda Türkiye'de Ermeni ulusunu yoketmeye yönelik, yüzbinlerle Ermeninin kırımı ile; Türkiye'de Ermenilerin mil let statüsünün yokedilmesi ile sonuçlanmış katliamlar var. Onlar katiyyen "soykırım" değildir! Diğer yanda Ermeni milliyetçilerinin bir Orly eylemi var. (Nedense doğrudan doğru ya Türk faşist devletinin dış temsilciliklerini hedef alan, hedefin **bir bütün olarak Türkler** değil; faşist Türk devleti olduğunu gösterir eylemler değil, hedefi yanlış seçilmiş Orly eylemi örnek veriliyor! "Hoca"nın işine o geliyor çünkü. Diğer örnekleri verse, sahtekarlığı çıkar ortaya!) O eylem "soykırım"-dır! Neden? Çünkü Türkleri hedef almıştır! Salt bay profesörün basit mantığını kullansak bile, onun kelimeleri ile konuşsak bile, bu iddianın aptallığı ortadadır.

Önce Orly eylemi, hedefi yanlış bir eylem olsa bile, bay profesörün iddiasının tersine, "salt Türkleri", "Türk olanları" hedefleme - miştir. O gün THY uçağına binecek olan herke si hedeflemiştir. Nitekim ölen ve yaralananlar yalnızca Türkler olmamıştır!

İkinci olarak, bu eylem Türkiye'de 35 milyona yakın Türkü, yurtdışındaki tüm Türkleri hedeflememiştir!!! (Okuyucu kusura bakmasın ... Kişi burjuvaların saçmalıklarını göstermek için bazen abesle uğraşmak zorunda kalıyor. Burada bay profesörün, 'Ermeniler üzerin deki soykırım değildi, çünkü o sıra İstanbul da, İzmir'de olan Ermeniler hedeflenmemişti gerekçesi hatırlansın!)

Kasıt sorununa gelince: ASALA da dahil hiç bir Ermeni milliyetçi örgütü, "Türkleri yoketme" diye bir program maddesi ileri sürme - miştir. İstedikleri, en ileri halde, işlenen soykırım suçunun kabulü, ve bundan çıkan sonuçların kabulüdür! Bunun Türkleri yoketmek, Türkler üzerinde soykırım olduğunu vb. söyle mek için, kişinin ya aptal, ya da domuzuna bir demagog olması gerekir. Sezar'ın hakkı Sezar'a! Bay profesörün aptal olduğunu hiç san mıyoruz!

*

Bay Mümtaz Soysal'dan sonra, bir zamanların ünlü başka "solcu" öğretim üyeleri, Fransız emperyalistlerinin mahkemesinde tanıklık yaparak, Ermeniler üzerinde katiyyen soy kırım uygulanmadığını "bilimsel!!!" olarak ortaya koymaya çalıştılar.

Tanık, Doçent Sina Akşin, Osmanlı devletin de çeşitli milli toplulukların nasıl barış i çinde yaşadıklarını anlattı.

Doçent Hasan Köni, "Türkiye'nin sınırlarının Lozan anlaşması ile çizilmiş olduğunu" , "kimsenin bu sınırlar içinde bir hak iddia e demeyeceğini" açıklayarak, "Vatanın milleti-toprağı ile bölünmezliği" faşist-şövenist şi arının tutarlı savunucusu olduğunu gösterdi.

Bay profesör Türkkaya Ataöv; Mümtaz Soysal ın bıraktığı yerden, "Talat Paşa'nın telgrafının sahte olduğu" tezini sürdürdü; onun dı şında, Hitler'in Ermeni katliamına atıfta bu lunduğu sözlerin de Hitler'in arşivlerinde ol madığını anlatarak, "soykırımın" katiyen olmadığını "ispatladı"!!!

Türk faşistleri mahkemeye bir de Ermeni mil liyetinden "ağır top" getirmişlerdi: Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyelerinden Avdis Ha cınlıyan. Bu kişi de, Türkiye'de Ermenilere katiyen baskı yapılmadığını, vb. bir Ermeni olarak anlattı. Böylece de "soykırım" iddiaları çürütülmüş; Ermeni milli davasının haksızlığı ispatlanmış oldu!!! Bu son tanık hak kında söylenecek çok şey vardır. Ama biz yal nızca, temerküz kamplarında Yahudi ırkı kırı lırken, bizzat Nazilerle işbirliği yapan Yahudilerin de var olduğunu söylemekle; bunların "baskı altında" olmadığını, ne objektif, ve ne de sübjektif olarak böyle bir baskıyı hissetmeleri için bir sebep olmadığını belir tip geçelim. Ondan önceki tanıklar, en geniş açıklamaları yapan, yeni çizginin en tutarlı savunucusu bay Mümtaz Soysal'ın çizdiği çerçeve içinde, şu ya da bu gerekçeyi biraz de-

taylandırmışlardır. O kadar. Bütün bu tavırlardan çıkan bir sonuç vardır: Türk faşist devleti şimdi, bir zamanlar takip altında bu lundurduğu, ve bu nitelikleri ile "eleştirici-aydın" olarak, "sol"cu olarak tanınan bazı "bilimadamları" aracılığı ile Ermeni soykırımı konusunda "soykırım" olmadığı biçimindeki "Türk tezi"ni saldırgan bir biçimde savunmaya; yaygınlaştırmaya karar vermiştir. Ve bunun ilk uygulaması bu mahkeme olmuştur. Bundan böyle Türk faşistlerinin bu konudaki faaliyetlerinin yoğunlaşması muhtemeldir.

Mümtaz Soysal'ın Türkiye'de kahramanlar gibi karşılanması, çıkan haber ve yorumlar; Rotary Kulüplerde, Lion's Kulüplerde "Paris savunması" üzerine çektiği nutuklar; bu "yeni siyaset"in habercileridir.

Mümtaz Soysal, mahkemedeki konuşmasında bu konuda şunları söylüyor:

"Savunma avukatları, beni bir hükümet sözcüsü gibi göstermekte ısrar ediyor. Ben tekrar ediyorum. Kimsenin sözcüsü değilim. Ben burada bilim adamı sıfatıyla bulunuyorum" dedi ve şöyle devam etti:

"Tükiye'de üzerinden 70 yıl geçmiş olan bu Ermeni sorunu üzerinde fazla konuşulmadıysa, bunun nedeni, geçmişin acılarını deşmemek düşüncesidir. Bazı Ermeni çevreleri, bundan faydalanarak, meydanı boş bulup birtakım iddiaları dünya kamuoyuna yerleştirmeye çalıştılar. Ama artık bizde de bu meselenin konuşulması ve gerçeklerin ortaya çıkarılması zamanı geldi. Şimdiye kadar bu konuda yeteri kadar araştırma yapılmamıştır. Okullarımızda tarihin bazı bölümleri yeteri kadar anlatılmamıştır. Ben bunu bir eksiklik olarak sayıyorum. Ama bu eksikliğin giderilmesi zamanı gelmiştir."

Evet, artık onlar "bu eksikliği giderme" kararı almışlardır. Nasıl gidermeyi düşündüklerini de göstermişlerdir.

Ve bu konuda "sağcı", "solcu" vb. yoktur onlar için, hepsi birdir. Hepsi Türk şövenistidir. Cuntaya yakınlığı ile tanınan M. Barlas Milliyet'te bir başyazıda bu konuda şunları söylüyor:

ARKADAŞIMIZ Mümtaz Soysal'ın "Orly Katliamı Davası"ndaki konuşmasını, televizyon haberlerinden izler ve gazetelerde okurken, iftihar ettiğimizi söylemeliyiz.

Soysal, siyasi görüşleri açısından, bugünkü iktidara yakın bir kişi değildir. Bir siyasal bilimci ve Milliyet yazarı olarak, şu ya da bu hükümetin sözcülüğünü de yapamaz. Ama Mümtaz Soysal, her zaman Türkiye'nin ve Türk halkının çıkarlarını savunmuştur. Bugün Ermeni terorizminin tarihi çarpıtmasını engellemeye çalışıyor. Dün de, Kıbrıs Türklerinin Anayasa görüşmelerinde, bir uzman olarak yer almıştı.

Demek istediğimiz şudur ki, ulusal birlik ve uzlaşma, ancak bütün görüş sahiplerine özgürlük tanındığı zaman sağlanır. Eğer 12 Mart 1971 dönemindeki eğilim devam etseydi ve o zaman siyasi görüşlerinden ötürü tutuklanan Mümtaz Soysal'a, Türk toplumunda şimdi de söz hakkı tanınmasaydı, bugün Orly Davası'nda böylesine seçkin bir tanık yer alamazdı.

Sağ ya da sol görüş sahibi olduğu için, kimse, Türkiye'yi karşıtlarından fazla sevdiğini iddia edemez. Türk'iye'nin çıkarları söz konusu olduğu zaman, hepimiz sağ ve sol ayrımı yapmaksızın, meslek farkı tanımaksızın, kendimizi ortaya atarız.

Bazen bir işadamıdır bu, bazen bir profesör, bazen de bir yazar... Bakarsınız TÜSİAD üyeleri, Amerikan ambargosunu kesmek için Washington kulislerine gider. Avrupalı liberallerin Türkiye'yi boykotunu önlemek için, siyası yasaklı kişilerin bile, Strasbourg koridorlarında çaba harcadığını görürsünüz. "Cumhuriyet" gazetesinin bir mensubu, uluslararası bir basın kongresinde, "Tercüman"ın bir yazarı da çokuluslu bir forumda konuşup, Türkiye aleyhinde karar çıkmasını durdurur. Bugün, "Barış Derneği Davası"ndan ötürü hâlâ hapishanede olan yazar arkadaşımız Ali Sırmen de, Adis Ababa'daki "Tarafsızlar Konferansı"na, Türkiye aleyhindeki karar tasarılarını engellemek için, zamanın hukümetinin isteği ile gitmemiş miydi?

Türkün en yakın dostu, yıne Türktur. Bırbirimizi, zorla kendi kendimize düşman etmeye çalışmamalıyız. Siyasi ve ekonomik görüş farklılıkları, bır toplumun sağlığını gösterir. Bu sayede, toplumlar dar boğazlarda tıkanıp kalmaz ve sürekli alternatif çözümler üretilir.

Başta devlet yönetımi ve bır devlet tekeli olan TRT dahil, hepimiz ve özellikle biz basın mensupları, ulkemize hoşgörüyü ve çok sesliliği sevdirmeli, benimsetmeliyiz. Örneğin, TRT'de, Mümtaz Soysal'ın ya da onun gibi düşünenlerin sesı, sadece Orly Davası'nda duyulmamalıdır. Aynı şekilde, basının ve aydınların, kamplaşıp, bırının "ak" dediğine dığerının "kara" demesi, olabildiğince azaltılmalıdır.

Artık "Vatanı kim satıyor?" şeklindeki yozlaşmış sağ ve sol saplantılarımızı bırakmanın zamanıdır. Soysal'ı Ermenıler nasıl öfke ile dınlıyorsa, bızler bırbırımizi bundan farklı biçimde, saygı ve sevgı ile dinlemeye başlamalıyız.

Mehmet Barlas, bütün Türk şövenistlerinin ortak noktasını bulup çıkarmıştır. Sağ, sol yok; Türkler, ve Türk düşmanları vardır! Böyle bir saflaşmada "Türklük" içinde yer alan "Türk solcu"lara bizim açımızdan denecek tek şey vardır: Yolunuz açık olsun! Türkiye proletaryasının sizin gibi "solcu"lara, solcu maskeli kafatasçılara ihtiyacı yoktur. İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi, bu faşist düzenle birlikte, onun savunucusu olan sizleri de tarihin çöplüğüne er geç gömecektir. Şimdi hakim sınıfların Ermeni sorunu nunda yaygınlaştırmaya çalıştıkları Türk şövenizminin teşhiri bütün Türkiyeli devrimcilerin görevidir. Bu görevi yerine getirmeyenler, bırakalım komünistliği; demokratlığın bile gereğini yerine getirmemektedir. Bütün oportünist-revizyonist cephenin, hakim sınıfların bu yeni siyaseti konusunda suskunluğu, objektif olarak hakim sınıflara suçortaklığıdır.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden komünistleri; başta Türk komünistleri olmak üzere Türkiye'de Ermeniler üzerindeki soykırımı lanetlemektedirler.

Türkiye'de Kürt ulusuna ayrılma hakkı; Ermenilere ve bütün milliyetlere tam hak eşitliği, komünistlerin bu konudaki temel şiarıdır.

Türkiyeli komünistler, Türkiye'de milli baskıların gerçek anlamda kökünün kazınmasının tek yolunun, proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi olduğunun bilincinde olarak; böyle bir devrimin ancak bütün milliyetlerden proletaryanın öncü unsurlarını içinde birleştiren, bütün milliyetlerden proletarya ve emekçi kitleleri ortak düşmanlara karşı kendi önderliğinde birleştiren bir Marksist-Leninist parti olmadan zafere varmasının imkansız olduğunun bilincinde olarak; bugün gerçek kurtuluşun tek yolu olan devrimin hazırlanması

(Devamı s.75'de)

LENİN 115 YAŞINDA!

22 Nisan 1985, Lenin'in doğumunun 115. yıldönümüdür.

Bu nedenle, bu sayımızda Marksizm-Leninizmin bu büyük ustası hakkında; onun yakın silah arkadaşı, eserinin ona layık sürdürücüsü olan Stalin'in, doğrudan Lenin'i konu alan dört yazısını yayınlıyoruz.

Yazıların ilk ikisi, Lenin henüz yaşarken; Lenin'in 50. doğum yıl dönümü sırasında kaleme alınmıştır. "**RKP'nin Örgütleyicisi ve Lideri Lenin**" başlıklı yazı 23 Nisan 1920'de **Pravda**'da yayınlanmış - tır. İkinci yazı, V.İ.Lenin'in 50. doğum yıldönümü nedeniyle RKP(B) Moskova Komitesinin yaptığı toplantıda yapılan konuşmanın metnidir. Daha sonra Stalin'in eserleri içinde yayınlanmıştır.

Diğer iki yazı, Lenin'in ölümünden hemen sonra yapılan iki ayrı toplantıda Stalin'in yaptığı iki konuşmanın metnidir.

Bu yazılar, Stalin'in Lenin'i nasıl değerlendirdiğini gösteren; Lenin'in özellikleri üzerine bilgi veren, bütün komünistlerin ve devrimcilerin öğrenmesi gereken yazılardır.

Yaşasın Marksizm-Leninizmin yenilmez düşünceleri!

RKP'NİN ÖRGÜTLEYİCİSİ VE LİDERİ LENİN

İki grup Marksist vardır. Her iki grup da Marksizm bayrağı altında çalışır ve her ikisi de "gerçek" Marksistlerin kendileri olduğunu söyler. Oysa bu iki grup hiçbir benzerlik göstermez. Dahası: bu iki grup arasında uçurumlar vardır, çünkü çalışma yöntemleri birbirinin karşıtıdır.

Birinci grup, Marksizmi yüzelsel olarak kabul eder, kendisini Marksizmin resmi açıklamaları ile sınırlar. Marksizmin özüne giremediğinden, veya girmek istemediğinden; Mark - sizmi gerçekleştirmek yeteneğinden yoksun olduğundan veya gerçekleştirmek istemediğinden Marksizmin canlı ve devrimci ilkelerini ölü, anlamsız formüllere dönüştürür. Çalışmalarını, deneylere, pratik çalışmanın göz önünde tutulmasına değil, Marks'tan aktarmalara dayandırır. Emir ve direktiflerini, canlı gerçeğin tahlilinden değil, benzerlik ve tarihsel paralellerden çıkarır. Söz ile eylem arasındaki uyumsuzluk, bu grubun temel hastalığıdır. Hoşnutsuzluk, umutsuzluk ve sürekli başarısızlık bu grubun yakasını hiç bırakmaz. Bu grubun Rusya'daki adı Menşevizm, Avrupa'daki adı oportünizmdir. Tysko (Yogihes) yoldaş, Londra parti kongresinde, sözkonusu grubun Marksist temel üzerinde durmadığını, tam tersine Marksist temel üzerinde yattığını söylerken, bu grubu çok isabetli bir biçimde karakterize etmiştir.

Buna karşın öteki grup, Marksizmin yüzeysel olarak tanınmasına değil, hayata geçirilmesine, gerçekleştirilmesine önem verir. Marksizmi hayata uygulamak için, durum değiştiğinde, yöntem ve araçların da değiştirilmesi üzerinde önemle duran bu grup, emir ve direktiflerini, tarihsel benzerlikler veya tarihsel paralellerden değil, kendisini çevreleyen ilişkilerin incelenmesinden çıkarır. Çalışmaları, kuru aktarmalara ve sözlere değil, attığı her adımı, bunlara bakarak denetlediği, yeni bir dünya kurmak için yanlışlarından öğrendiği ve başkalarına öğrettiği pratik deneylere dayanır. Bu grup içersinde söz ile eylem arasında uyuşmazlık olmaması, Marksist öğretinin canlı devrimci gücünün tüm kapsamıyla korunması, yukarıda anlatılan nitelikle - rin varlığı ile açıklanır. Marks'ın "Marksistlerin dünyayı sadece yorumlamakla kalmayıp, onu değiştirmek zorunda oldukları"nı belirten sözleri, bu gruba uygundur. Bu grubun adı Bolşevizmdir, komünizmdir. Lenin, bu grubun örgütleyicisi ve lideridir.

I.
RUSYA KOMÜNİST PARTİSİNİN ÖRGÜTLEYİCİSİ LENİN

Rusya İşçi Partisi, batıdaki benzerlerin - den farklı koşullar altında kurulmuştur. Fransa ve Almanya gibi batı ülkelerinde İşçi Partileri, burjuva devrimini izleyen bir ortamda, burjuva parlamentosunun varlığını sürdürdüğü, sendikaların ve partilerin legalitede yaşadıkları, proletaryanın, iktidardaki burjuvaziye karşı açıkça karşı koyduğu koşullar altında, sendikalardan hareket ederek kurulmuştur. Oysa Rusya'da işçi partisi, vahşi mutlakiyet koşulları altında, burjuva - demokratik devrime henüz yaklaşırken; bir yanda parti örgütlerinin, işçi sınıfını, burjuva devrimi için kullanmak isteyen "legal Marksist"

burjuva unsurlarla dolup taştığı, öte yanda ise, Çarlık jandarmasının, en iyi parti yöneticilerini, işçi sınıfı saflarından koparıp zindanlara attığı bir dönemde kurulmuştur. O yıllarda kendiliğindenci devrimci hareketin gelişmesi sağlam, birbirine sıkıca bağlı, hareketi mutlakiyetin devrilmesine yöneltebilecek savaşçı yeteneğe sahip gizli bir devrimciler çekirdeğini gerekli kılıyordu. Görevimiz, koyunu keçiden ayırmak, kendimiz ile yabancı unsurlar arasına ayırıcı bir çizgi çekmek, her yerde deney sahibi devrimcileri kadrolaştırmak, bu kadrolara açık bir program ve sağlam bir taktik vermek, son olarak, kadroları jandarmanın saldırılarına dayana - bilme yeteneğine sahip gizli bir birleşik savaş örgütünde toplamaktı. Bu gizli savaş örgütü, onları, uygun bir anda savaşa sokabilmek için, yeterli kitle bağlarını kurmak zorundaydı.

Marksist görüş temelinde "yatan" Menşevikler, bu soruna basit bir çözüm getirdiler: Batıda işçi partileri, işçi sınıfının ekonomik istemleri için mücadele eden partisiz sendikalar içinden doğmamışlar mıydı, öyleyse Rusya'da da olanaklar çerçevesinde, aynı yol izlenmelidir. Yani tek tek bölgelerde "işçi sınıfının hükümete ve işverenlere karşı ekonomik mücadelesi" ile sınırlı kalınmalıdır; bir bütün Rusya savaş örgütü kurmaksızın, daha ileride (eğer o zamana kadar sendikalar kurulamazsa) bir partisiz işçi kongresi toplanmalı, ve bu kongre, Parti olarak açıklanmalıdır.

Rusya koşulları için ne denli ütopik olursa olsun, Menşeviklerin bu "Marksist" planının, parti düşüncesini gözden düşürmek, parti kadrolarını yoketmek, proletaryayı öz örgütünden yoksun bırakmak ve işçi sınıfını koşulsuz olarak liberallerin kucağına atmak yönünde, kapsamlı bir ajitasyon çalışmasını gerekli kıldığını, o yıllarda, Menşevikler gibi bir çok Bolşevik de kavrayamamıştı.

Lenin, menşevik örgüt "planı"nın ne denli tehlikeli olduğunu, daha "plan" oluşma durumundayken, anahatları planın sahiplerince bile bütün açıklığıyla görülemezken, ortaya getirerek ve "plan"ın gerçek yüzü ortaya çıktıktan sonra, bu örgütsel "plan"a karşı şiddetli bir saldırıya geçerek, pratisyenlerin tüm dikkatini bu sorunda toplamış, böylece Rus proletaryasının ve onun partisinin başarısına büyük bir katkıda bulunmuştur. O yıllarda bu sorun, partinin olmak veya olmamak sorunuydu; yani bir varlık sorunuydu.

Parti güçlerini toparlama çalışmasında merkez olarak, bütün Rusya'yı kapsayan merkezi bir politik gazetenin çıkarılması, her bölgede partinin "düzenli" birliklerini oluşturacak sağlam kadroların örgütlenmesi, bu kadroların, gazete aracılığıyla, kesin sınırlarla çizilmiş bir programa, sağlam bir taktiğe ve ortak bir iradeye sahip bütün Rusya savaş partisinde birleştirilmesi, Lenin'in ünlü "Ne Yapmalı" ve "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı yazılarında geliştirdiği planın özüydü. Bu plan Rusya'nın gerçekleriyle uyuşuyor ve en iyi pratisyenlerin deneylerini ustaca genelleştiriyordu. Bu planın zaferi için mücadelede, Rus pratisyenlerin çoğunluğu, bölünmelerden korkmaksızın Lenin'i izlemişlerdir. Lenin'in planının zaferi, dünyada eşi olmayan sağlam ve çelikleşmiş Komünist Partinin temelini atmıştır.

Çoğu kez yoldaşlarımız (sadece Menşevikler değil!) Lenin'i, polemiğe ve bölücülüğe aşırı eğilimli olmakla, uzlaşma taraftarlarına ve diğerlerine karşı uzlaşmasız mücadele etmekle suçlamışlardır. Hiç kuşku yok ki o dönemde bu da sözkonusuydu. Ne var ki, partimizin, içsel güçsüzlüğü ve karışıklığı aşarak bugünkü sağlamlığına, gücüne ulaşması, saflarında bulunan oportünist unsurlardan arınmaksızın, mümkün olamazdı. Burjuvazinin egemen olduğu dönemde, proletarya partisi, kendi içindeki ve proletarya saflarındaki oportünist, karşı-devrimci ve parti düşmanı unsurlara karşı verdiği mücadele oranında büyür ve güçlenir. "Bir parti arınarak güçlenir" diyen Lasalle tamamen haklıdır. Suçlamayı yapanlar, sürekli olarak, o yıllarda "birliğin" doğrultusunda bulunan Alman partisine dayanıyorlardı. Oysa, her birlik güçlülüğün belirtisi değildir. Öte yandan, üç parçaya bölünen eski Alman partisine bir göz attığımızda, bir tarafta Scheidemann-Noske, öte tarafta Liebknecht-Luxemburg arasındaki "birliğin" ne denli sahte ve gerçek dışı olduğunu kolayca görebiliriz. Alman partisinin devrimci unsurları, zamanında karşı-devrimci unsurlardan ayrılsalardı, Alman proletaryası için belki daha iyi olurdu... Hayır, parti düşmanı ve karşı-devrimci unsurlara karşı, partiyi, uzlaşmasız mücadele yoluna sokarken, Lenin bin defa haklıydı. Çünkü sadece bir örgüt politikası sonucunda partimiz bugünkü içsel birliğe ve beraberliğe ulaşabilirdi. Kerensky yönetimi altında Temmuz krizinin atlatılması, Ekim ayaklanmasının partimizin öz güçleriyle gerçekleştirilmesi, Brest krizinden sallantısız çıkılması, Antant'a karşı zaferin örgütlenmesi ve son olarak, partiye, her an saflarını yeniden düzenleme ve yüzbinlerce üyeyi, saflarda karışıklığa yolaçmadan bir çerçeve içinde yoğunlaştırma olanağı veren büyük esnekliğe ulaşılması, hep bu politikanın sonucudur.

II.

RUSYA KOMÜNİST PARTİSİNİN LİDERİ LENİN

Ne var ki, Rus Komünist Partisinin örgütsel güçlülüğü, sorunun sadece bir yanıdır. Eğer, parti çalışmasının politik içeriği, programı

ve taktiği, Rus gerçeklerine uymasaydı, şiarımız işçi kitleleri alevlendirmeseydi ve devrimci hareketi ileri itmeseydi, parti bu ivedilikle büyüyemez ve güçlenemezdi. Şimdi sorunun bu yanını ele alalım.

Rusya'da 1905 burjuva-demokratik devrimi, Fransa ve Almanya gibi batı ülkelerindeki burjuva devrimlerinin koşullarından farklı koşullar altında yürümüştür. Batıda devrim, kapitalizmin manifaktür aşaması yaşanırken, sınıf mücadelesinin henüz gelişmediği, proletaryanın ne niceliksel ve niteliksel güce, ne de taleplerini formüle edebilecek bir partiye sahip olmadığı, burjuvazinin ise henüz devrimci karakterini yitirmediği, böylece işçilerin güvenini kazanarak, onları aristokrasiye karşı savaşa sokmayı başardığı bir dönemde gerçekleşmiştir.

Oysa 1905 Rus Devrimi, kapitalizmin makine döneminin gelişmesi sınıf mücadelesi koşulları altında yapılmıştır. Bu dönemde, niceliksel güce ulaşmış bulunan ve kapitalizmin birliğe zorladığı Rus proletaryası, burjuvaziye karşı bir dizi mücadele deneyine sahipti; burjuvazinin partisinden daha fazla birlik ve beraberlik içinde olan proletaryanın öz partisinin varlığı, proletaryanın sınıf talepleri ni açıkça ortaya koymasını mümkün kılıyordu. Oysa, Hükümet aylıklarıyla yaşayan Rus burjuvazisi, işçi ve köylülere karşı, hükümet ile toprak ağalarının ittifakı için çaba harcayacak kadar, proletaryanın devrimci ruhundan en dişe duymaktaydı. Rus devriminin, Mançurya'daki başarısızlıkların sonucu olarak patlak vermesi gerçeği, olayları sadece hızlandırmış fakat özünde hiçbir şey değiştirmemiştir.

Ülkede gerçek demokrasiye ulaşmak ve kendi sınıf çıkarlarını güvence altına almak için, devrimin başına proletaryanın geçmesi, devrimci köylülüğü etrafında toplayarak hem çarlığa, hem de burjuvaziye karşı, aynı anda, kararlılıkla savaşması zorunluydu. Fakat Marksist görüş üzerinde yatan Menşevikler, bu soruna kendilerine uygun bir çözüm getirdiler: Madem ki Rus devrimi bir burjuva devrimidir, öyleyse devrimin liderliğini burjuvazi yapmalıdır. (bkz. Fransız ve Alman devrimcilerinin tarihi) Proletarya Rus devriminin başına geçemez, önderlik Rus burjuvazisine (yani devrim hainlerine) bırakılmalı, köylülük burjuvazinin egemenliğine terkedilmelidir. Proletarya tek şey yapabilir: En uç sol muhalefette ısrarla kalmak! Zavallı liberallerin bu bayatlamış masalını Menşevikler, Marksizmin son sözü olarak işte böyle ortaya attılar!...

Lenin'in Rus devrimine en büyük katkısı, Menşeviklerin tarihsel yanlışlarını ve işçilerin davasını burjuvaziye satan Menşevik "devrim şeması"nın tüm tehlikesini, tamamen açığa çıkarmasıdır. Lenin'in "Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği" ile "Kadetlerin Zaferi ve İşçi Partisinin Görevleri" adlı ünlü yazılarında geliştirdiği taktik planın özü şuydu: Burjuvazinin diktatörlüğü yerine, proletarya ile köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğü; Buligin Dumasının boykot edilmesi; Dumaya katılma ve Dumada örgütsel çalışma yerine, silahlı ayaklanma; eğer Duma herşeye rağmen açılırsa, Duma içersinde "sol blok" oluşturma düşüncesi ve Kadetler ile Dumanın gerici bir tavırla korunması yerine, Duma tribününün parlamento-dışı mücadele için kullanılması; karşı-devrimci Kadetlerle blok oluşturma yerine, onlara karşı sürekli savaş. Bu plan, Rusya'da demokratik devrim aşamasında, proletaryanın sınıf taleplerini, doğrudan ve kesin formüle ederek sosyalist devrime geçişi kolaylaştırdığı, aynı zamanda, proletarya diktatörlüğü düşüncesini nüve halinde içinde taşıdığı için özellikle yararlı olmuştur. Sözkonusu taktik planın uygulanması için yapılan mücadelede, Rus pratisyenlerin çoğu Lenin'i kararlılıkla ve sonuna kadar izlemiştir. Bugün partimizin, dünya emperyalizminin kalelerini sarsması, bu planın zaferi ile temeli atılan, devrimci taktik sayesinde gerçekleşmiştir.

Daha sonra gelişen olaylar: Dört yıl süren emperyalist savaş ve ulusal ekonominin yıkılması; Şubat devrimi, bir yanda, burjuva karşı-devrimciliğinin ocağı olan geçici hükümet, öte yanda yeni doğan proletarya diktatörlüğünün biçimi olarak Petersburg Milletvekilleri Sovyetleri olmak üzere, ünlü ikili iktidar, Ekim ayaklanması ve meclisin dağıtılması; burjuva parlamentarizminin tasfiyesi ve Sovyet Cumhuriyetinin ilanı, emperyalist savaşın içsavaşa dönüştürülmesi ve dünya emperyalizminin, sözde Marksistlerle elele vererek, proletarya devrimine karşı yaptığı girişimler; meclise her şeyleriyle bağlanan, proletaryanın çöplüğe attığı ve devrim dalgaları tarafından kapitalizmin sahillerine itilen Menşeviklerin acınası durumu, Lenin'in İki Taktik'te formüle ettiği devrimci taktiğin temellerinin doğruluğunu kanıtlıyordu. Böyle bir mirasa sahip olan parti, hiçbirşeyden korkmadan cesaretle ilerleyebilirdi.

Partinin her şiarının, liderin her sözünün pratikte denendiği proletarya devrimleri dönemlerinde, proletarya, liderinden özel yetenekler ister. Tarih, fırtına dönemlerinde lider olarak sivrilen fedakar, cesur fakat teoride güçsüz proletarya liderlerine tanık olmuştur. Kitleler bu liderlerin adını kolayca unutmaz. Örnek olarak Almanya'da Lasalle'yi, Fransa'da ise Blanqui'yi gösterebiliriz. Ne var ki, devrimci hareketler anılarla yaşayamaz; açık bir hedefe (program), sağlam bir çizgiye (taktik) gereksinme vardır.

Tarih başka liderler de tanımıştır. Bunlar barış zamanlarının liderleridir. Teoride güçlü fakat örgüt sorunlarında ve pratik çalışma alanlarında güçsüz olan bu liderleri, salt proletaryanın yukarı kesimlerinde, geçici bir süre popüler olurlar. Liderlerden, devrimci-

pratik çözümler beklendiği devrim aşamaların da bu teorisyenler, yerlerini yeni liderlere bırakarak sahneden çekilirler. Rusya'da Plehanov'u, Almanya'da Kautsky'yi bu gruba saya biliriz. Proletarya devriminin ve proletarya partisinin lideri, teorik güç ile proletarya hareketinin pratik-örgütsel deneylerini bire yinde toplamak zorundadır. P. Akselrod henüz Marksist iken, Lenin'in "iyi bir pratisyenin tecrübesi ile, teorik gücü ve politik ileri görüşlülüğü bireyinde birleştirdiğini" yazmıştır (bkz. Lenin'in "Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri" adlı yazısına P. Akselrod'un yazdığı önsöz). Bugün "medeni" kapitalizmin ideologu olan bay Akselrod'un, Lenin için neler söyleyeceğini kestirmek hiç de zor olmasa gerek.

Fakat Lenin'i yakından tanıyan ve olayları objektif olarak değerlendirebilen bizler, Lenin'in yukarıda anlatılan nitelikleri koruduğundan kuşku duymuyoruz. Lenin'in bugün dünyanın en güçlü ve en çelikleşmiş proleter partisinin lideri olması, öteki nedenlerle birlikte Lenin'in bu niteliklerinden kaynaklanır.

"Pravda" Nr.86 **İmza: Stalin**
23 Nisan 1920

V.İ.LENİN'İN 50. DOĞUM YILI NEDENİYLE RKP(B) MOSKOVA KOMİTESİNİN YAPTIĞI TOPLANTIDA KONUŞMA

23 Nisan 1920

Burada yapılan konuşmaların ve aktarılan anıların ardından, bana söyleyecek çok az şey kalıyor. Ben burada hiç kimsenin üzerinde durmadığı bir karakteristik çizgiyi vurgulamak istiyorum: Bu, Lenin yoldaşın alçakgönüllülüğü ve yanlışlarını kabul etmede gösterdiği cesarettir.

Ben, bu dev Lenin'in, iki kez, başladığı yanlışı kabul ettiğini anımsıyorum.

Birinci olay 1905 Aralığında Tammerfors'ta (Finlandiya) yapılan Bütün-Rusya Bolşevik Konferansında alınan Vitte Dumasını boykot etme kararıdır. O sıralarda Vitte Dumasını boykot sorunu tartışılmaktaydı. Lenin yoldaşa yakın olan yedi kişi —ki bunlara, biz taşralı delegeler büyük bir tezahürat yapmıştık— Lenin'in boykota karşı olduğunu ve Duma seçimlerine katılmayı uygun gördüğünü ısrarla belirtiyorlardı. Sonradan öğrendiğimize göre bu gerçekten de böyleydi. Tartışma açıldı ve taşradan gelen Petersburg'lu, Moskova'lı, Sibirya'lı, Kafkasya'lı boykot taraftarları ateşe başladılar. Konuşmalarımız ardından Lenin kürsüye geldi; kendisinin Duma seçimlerine girmekten yana olduğunu, ancak şimdi yanıldığını anladığını ve taşralı delegelerin safında yeraldığını söyledi. Hepimiz hayretler içinde kalmış, çok şaşırmıştık. Bu, bizim üzerimizde bir şok etkisi yapmıştı. Ona büyük bir sevgi gösterisinde bulunduk.

Bir olay daha. 1917 Eylülünde Kerenski hükümeti sırasında, Demokratik Konferansın çağrıldığı ve Menşevikler ile Sosyal-Devrimcilerin, Sovyetlerden Kurucu Meclise geçişi hazırlayacak olan ön parlamento biçiminde yeni bir kuruluş üzerinde çalıştıkları bir anda, Merkez Komite bir karar almıştı. Bu karar, Demokratik Konferansı dağıtmamayı, Sovyetlerin sağlamlaştırılması yolunda ilerlemeyi, bir Sovyet Kongresi toplantıya çağırmayı, ayaklanmayı başlatmayı ve Sovyet Kongresini devlet egemenliğinin organı olarak ilan etmeyi öngörüyordu. Bu dönemde Petrograd dışında illegalitede bulunan Lenin, MK ile aynı düşüncede değildi ve bu saçmalığın (Demokratik Konferans) hemen dağıtılması ve tutuklanması gerektiğini yazıyordu. Oysa bize göre, sorun bu kadar basit değildi. Çünkü biz, Demokratik Konferansın, yarı yarıya (en azından üçte birinin) cephe delegelerinden oluştuğunu; tutuklama ve dağıtma kararının, davaya sadece zarar vereceğini ve Cephe ile ilişkilerimizi kötületeceğini biliyorduk. Biz pratisyenler, kendi yolumuz üzerindeki darboğazları, çukurları, çökükleri daha iyi görebileceğimizi düşünüyorduk. Fakat Lenin büyüktü ve yolu üzerindeki çukurlardan, çöküklerden ve darboğazlardan korkmuyor, tehlikelerden çekinmiyor ve diyordu ki: "Ayağa kalk ve direkt hedefe yürü". Ne var ki, biz pratisyenler, o zaman, böyle yapmanın yararlı olmayacağı kanısındaydık ve boğayı boynuzundan yakalamak için bu engellerin yanından geçmenin zorunlu olduğuna inanıyorduk. Lenin'in isteklerine karşın onu dinlemedik. Sovyetlerin sağlamlaştırılması yolunda yürümeye devam ederek, 25 Ekim'de Sovyet Kongresine ulaştık ve ayaklanmayı başarıyla gerçekleştirdik. Lenin o sıra Petrograd da bulunuyordu. Bize göz kırptı ve gülerek şöyle dedi: "Siz haklıydınız".

Yine şaşırmıştık.

Lenin yoldaş, yanlışlarını kabul etmekten korkmuyordu. Bu alçakgönüllülük ve cesaret bizi özellikle etkilemiştir. (Alkışlar)

Derleme cilt: Vladimir İlyiç Ulyanov Lenin'in 50. Doğum Yılı, Moskova 1920

(İlk kez yayınlanmıştır)

LENİN'İN ÖLÜMÜ DOLAYISIYLA

SSCB II. Sovyet Kongresinde Konuşma

26 Ocak 1924

Yoldaşlar! Biz komünistler özel türden insanlarız. Biz özel bir maddeden biçimlendirilmişiz. Biz, büyük proleter stratejisyenin, Lenin yoldaşın ordusunu oluşturanlarız. Bu orduya mensup olmaktan daha büyük bir onur yoktur. Lenin yoldaşın kurucusu olduğu ve önderi olduğu partinin üyesi olmaktan daha büyük bir ad yoktur. Bu partinin üyesi olmak, herkesin harcı değildir. Bu partinin üyeliğiyle bağlı olan zorlukları ve fırtınaları atlatmak, herkesin harcı değildir. İşçi sınıfının evlatları, zorluğun ve savaşımın evlatları, anlatılamaz yoksunlukların ve yiğitçe çabaların evlatları — herşeyden önce bunlar, bu partinin üyesi olmalıdırlar. Bundan dolayıdır ki, Leninistlerin partisi, Komünist Partisi, kendisini aynı zamanda işçi sınıfı partisi olarak adlandırmaktadır.

LENİN YOLDAŞ BİZDEN AYRILDIĞINDA, BİZE PARTİ ÜYESİ OLMA YÜCE ADINI YÜKSEKTE TUTMAYI VE ARILIĞINI KORUMAYI VASİYET ETTİ. SANA AND İÇERİZ Kİ LENİN YOLDAŞ, SENİN BU BUYRUĞUNU ONURLA YERİNE GETİRECEĞİZ.

Lenin yoldaş, 25 yıl boyunca partimizi korudu ve geliştirdi; onu dünyanın en güçlü ve çelikleşmiş işçi partisi yaptı. Çarlık ve onun ajanları, burjuvazinin ve toprak ağalarının tahribatları, Kolçak ve Denikin'in silahlı saldırıları, İngiltere ve Fransa'nın silahlı müdahalesi, yüz ağızdan konuşan burjuva basınının yalan ve iftiraları — bütün bu akrepler, bir çeyrek yüzyıl boyunca aralıksız bir şekilde partimize saldırdılar. Ama partimiz bir kaya gibi dayandı, düşmanlarının sayısız saldırısını püskürttü ve işçi sınıfını ileriye doğru, zafere götürdü. Çetin savaşım içinde partimiz saflarının birliğini ve beraberliğini sağladı. Birliği ve beraberliği sayesinde işçi sınıfının düşmanları üzerinde zaferi elde etti.

LENİN YOLDAŞ BİZLERDEN AYRILDIĞINDA, PARTİNİN BİRLİĞİNİ GÖZBEBEĞİMİZ GİBİ KORUMAMIZI VASİYET ETTİ. SANA YEMİN EDERİZ Kİ LENİN YOLDAŞ, BU BUYRUĞUNU DA ONURLA YERİNE GETİRECEĞİZ.

İşçi sınıfının yazgısı ağır ve çekilmezdir. Emekçilerin acıları işkenceli ve boğucudur. Köleler ve köle sahipleri, serfler ve feodal beyler, köylüler ve toprak sahipleri, işçiler ve kapitalistler, ezilenler ve ezenler — Dünyanın düzeni ezelden beri böyleydi; ülkelerin ezici çoğunluğunda da hala böyledir. Emekçiler, düzinelerce ve yüzlerce kez, kendilerini ezenleri defetmeye ve kendilerinin efendileri olmaya çalıştılar. Ama her keresinde, yenilmiş ve hakarete uğramış olarak, geri çekilmek zorunda kaldılar; ruhlarında kırgınlığı ve hakarete uğramayı, öfkeyi ve umutsuzluğu topladılar ve bakışlarını, kurtuluşu bulmayı umdukları giz dolu gökyüzüne çevirdiler. Köleliğin zincirleri dokunulmaz kaldı ya da eski zincirlerin yerine yine ezici ve tahkir edici olan yeni zincirler geçirildi. Yalnızca bizim ülkemizde, ezilen ve hor görülen emekçi kitleleri, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin egemenliğini devirip, onun yerine işçilerin ve köylülerin egemenliğini kurmayı başardılar. Bu muazzam savaşımın, Lenin yoldaş ve onun partisi tarafından yönlendirildiğini, yoldaşlar siz biliyorsunuz ve bütün dünya bunu kabul etti. Lenin'in büyüklüğü, tam da onun Sovyet Cumhuriyetini oluşturmasında ve böylelikle tüm dünyadaki ezilen kitlelere eylemle, onların kurtuluş umutlarını yitirmemesi gerektiğini; kapitalistlerin ve toprak sahiplerinin iktidarının uzun sürmeyeceğini; emek imparatorluğunun emekçilerin kendi çabalarıyla **kurulabileceğini**; emek imparatorluğunun —öbür dünyada değil— yeryüzünde kurulması gerektiğini göstermesinde yatar. O, böylelikle bütün dünyanın işçilerinin ve köylülerinin yüreklerinde kurtuluş ümidini tutuşturmuştur. Lenin adının emekçi ve sömürülen kitleler için en sevilen ad olması gerçeği bununla açıklanmaktadır.

LENİN YOLDAŞ BİZDEN AYRILDIĞINDA, BİZE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KORUMAYI VE PEKİŞTİRMEYİ VASİYET ETTİ. SANA AND İÇERİZ Kİ LENİN YOLDAŞ, SENİN BU BUYRUĞUNU DA ONURLA YERİNE GETİRMEK İÇİN HİÇ BİR ÇABADAN SAKINMAYACAĞIZ.

Proletarya diktatörlüğü, ülkemizde işçilerin ve köylülerin ittifakı temelinde oluşturuldu. Bu, Sovyet Cumhuriyetinin ilk ve en önemli temelidir. İşçiler ve köylüler, bu ittifak olmaksızın, kapitalistleri ve toprak sahiplerini yenemezlerdi. İşçiler, köylülerin yardımı olmaksızın, kapitalistleri yenemezlerdi. Köylüler, işçilerin önderliği olmaksızın, toprak sahiplerini yenemezlerdi. Ülkemizdeki içsavaşın tüm tarihi bunun tanığıdır. Ama Sovyet Cumhuriyetinin pekiştirilmesi için savaşım geniş ölçüde daha tamamlanmamıştır; yalnızca yeni biçimler almıştır. Önceleri işçilerin ve köylülerin bağdaşıklığı, askeri bir bağdaşıklık şeklindeydi; çünkü bu, Kolçak ve Denikin'e yönelmişti. Şimdi bu bağdaşıklık, kent ve kırın iktisadi ortaklaşa çalışması, işçilerin ve köylülerin ortaklaşa çalışması biçimini almalıdır; çünkü şimdi tüccarlara ve kulaklara yönelmekte, işçilerin ve köylülerin karşılıklı gereksinimini sağlamayı hedeflemektedir. Hiç kimsenin bu görevi, Lenin yoldaş gibi, ısrarla yerine getirmediğini bilirsiniz.

LENİN YOLDAŞ BİZDEN AYRILDIĞINDA, Bİ ZE BÜTÜN GÜCÜMÜZLE İŞÇİ-KÖYLÜ BAĞDAŞIK LIĞINI PEKİŞTİRMEMİZİ VASİYET ETTİ. SA NA YEMİN EDERİZ Kİ LENİN YOLDAŞ, SENİN BU BUYRUĞUNU DA ONURLA YERİNE GETİRECE ĞİZ.

Sovyet Cumhuriyetinin ikinci temeli, ülkemizin milliyetlerinden emekçiler arasındaki bağdaşıklıktır. Ruslar ve Ukraynalılar, Başkırlar ve Beyaz Ruslar, Gürcüler ve Azerbaycanlılar, Ermeniler ve Dağıstanlılar, Tatarlar ve Kırgızlar, Özbekler ve Türkmenler — bunların hepsi de aynı biçimde proletarya diktatörlüğünün pekişmesine ilgi duymaktadırlar. Yalnızca proletarya diktatörlüğü, bu halkları zincirlerinden ve baskıdan kurtarmadı; aynı zamanda bu halklar Sovyet Cumhuriyetine olan sonsuz bağlılıkları, onun için kurban vermeye hazır olmaları ile cumhuriyetimizi, Sovyetler Cumhuriyetini, işçi sınıfının düşmanlarının entrika ve saldırılarından kurtarmaktadırlar. Bundan dolayıdır ki, Lenin yoldaş, yorulmadan ülkemizin halkları arasındaki gönüllü bağdaşıklığın gerekliliğinden, onların Cumhuriyetler Birliği çerçevesi içinde kardeşçe elele hareket etmelerinden sözetti.

LENİN YOLDAŞ BİZDEN AYRILDIĞINDA, Bİ ZE CUMHURİYETLER BİRLİĞİNİ PEKİŞTİRMEYİ VE GENİŞLETMEYİ VASİYET ETTİ. SANA YEMİN EDERİZ Kİ LENİN YOLDAŞ, SENİN BU BUYRUĞUNU DA ONURLA YERİNE GETİRECEĞİZ.

Proletarya diktatörlüğünün üçüncü temeli, Kızıl Ordumuz ve Kızıl Donanmamızdır. Lenin yoldaş, bize sürekli olarak, kapitalist devletlerden zorla elde ettiğimiz soluk alma döneminin kısa sürebileceğini söyledi. Lenin yoldaş, Kızıl Ordunun güçlendirilmesi ve yetkinleştirilmesinin, Partimizin en önemli görevlerinden biri olduğuna tekrar tekrar dikkatimizi çekti. Curzon'un ültimatomu ve Almanya'daki bunalımla ilgili olaylar, Lenin yoldaşın, her zaman olduğu gibi, bir kez daha haklı olduğunu kanıtladı. Yoldaşlar, Kızıl Ordumuzu ve Kızıl Donanmamızı güçlendirmek için hiçbir çabadan kaçınmayacağımıza yemin edelim!

Ülkemiz, bir burjuva devletler okyanusuyla kuşatılmış olarak, koca bir kaya gibi durmaktadır. Dalga, dalga üzerine üzerimize çarpmakta, onu boğmak ve yoketmekle tehdit etmektedir. Ama kaya sarsılmaksızın durmaktadır. Ülkemizin gücü nereden geliyor? Yalnızca ülkemizin işçileri ve köylülerinin bağdaşıklığına dayanmasından, onun özgür ulusların birliğini cisimlendirmesinden, onun Kızıl Ordunun ve Kızıl Donanmanın güçlü kolların tarafından korunmasından değil. Ülkemizin gücü, onun güçlülüğü ve pekişikliği, onun tüm dünyanın işçilerinin ve köylülerinin gönüllerinde derin bir sempati ve sarsılmaz bir yardım istediği bulmasından gelmektedir. Bütün dünyanın işçileri ve köylüleri, Sovyet Cumhuriyetini Lenin yoldaşın emin ellerinden düşman kampına atılmış bir ok olarak, sömürüden ve baskıdan kurtulmanın umutlarının bir dayanağı olarak, onlara kurtuluş yolunu gösteren güvenilir bir fener olarak elde tutmak istiyorlar. Onlar, onu yaşatmak istiyorlar ve onun toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından çökertilmesine izin vermeyeceklerdir. Bizim gücümüz burdan gelmektedir. Tüm dünya burjuvazisinin güçsüzlüğü de burdan kaynaklanmaktadır.

Lenin, Sovyetler Cumhuriyetini hiç bir zaman başlı başına bir amaç olarak görmedi. O, onu sürekli olarak Doğu ve Batı ülkelerindeki devrimci hareketin güçlendirilmesi için gerekli bir halka, tüm dünya emekçilerinin sermaye üzerindeki zaferinin kolaylaştırılması için gerekli bir halka olarak gördü. Lenin, yalnızca uluslararası bakış açısından değil, aynı zamanda Sovyet Cumhuriyetinin elde tutulması bakış açısından da, bu görüşün doğru olduğunu biliyordu. Lenin, yalnızca bu yolla tüm dünya emekçilerinin yüreklerinin tayin edici kurtuluş savaşları için alevlendirileceğini biliyordu. Bundan dolayı o, —proletaryanın dahi önderlerinin en dahisi— proletarya diktatörlüğünün kurulmasının hemen ertesi gününde, işçi enternasyonalinin temelini attı. Bundan dolayı tüm dünya emekçilerinin birliğini, Komünist Enternasyonal'i, yorulmaksızın genişletti ve pekiştirdi.

Sizler, bugünlerde onbinlerce, yüzbinlerce emekçinin Lenin yoldaşın tabutuna ziyaretini gördünüz. Kısa bir zaman sonra, milyonlarca emekçinin temsilcilerinin Lenin yoldaşın mezarına ziyaretini göreceksiniz. Ve şuna emin olabilirsiniz ki, milyonların temsilcilerinden sonra, düzineler ve yüzlerce milyonların temsilcileri, Lenin'in yalnızca Rus proletaryasının, yalnızca Avrupalı işçilerin, yalnızca sömürge Doğu'nun değil, aynı zamanda yeryüzündeki tüm emekçilerin önderi olduğunu kanıtlamak için dünyanın her yanından akın edeceklerdir.

LENİN YOLDAŞ BİZDEN AYRILDIĞINDA, Bİ ZE KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN İLKELERİNE BAĞLI KALMAYI VASİYET ETTİ. SANA YEMİN EDİYORUZ Kİ LENİN YOLDAŞ, TÜM DÜNYA EMEKÇİLERİNİN BİRLİĞİNİ, KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İ PEKİŞTİRMEK VE GELİŞTİRMEK İÇİN CANIZIMI SAKINMAYACAĞIZ.

"Pravda", No.23
30 Haziran 1924

LENİN ÜZERİNE

Kremlin kursantlarının anma gecesindeki konuşma

28 Ocak 1924

Yoldaşlar! Bana, burada bir Lenin'i anma ge

cesi düzenlediğiniz ve benim konuşmacı olarak çağrılı olduğum söylendi. Lenin'in etkinliği üzerine derli-toplu bir konuşma yapmanın gerekli olmadığını düşünüyorum. İnsan ve politikacı olarak Lenin'in bazı özelliklerini belirten bir dizi olguyu iletmekle sınırlamanın daha iyi olacağını sanıyorum. Belki de bu olgular arasındaki iç bağıntı eksik olabilir. Ama Lenin hakkında bir düşünce edinilmek isteniyorsa, bunun belirleyici bir önemi yoktur. Her halükarda ben, şimdi sözverdiğimden daha fazlasını, bu fırsatla verme olanağına sahip değilim.

DAĞ KARTALI

Lenin'i ilk kez 1903 yılında tanıdım. Ancak bu kişisel ve doğrudan bir tanışma değil, yazışma yoluyla ortaya çıkan bir tanışma idi. Ama, bu bende, partideki bütün çalışmam boyunca beni bırakmayan, silinmez bir etki bıraktı. Ben o zaman Sibirya'da sürgündeydim. Lenin'in doksanlı yılların sonundan bu yanaki, özellikle 1901 yılından, "**Iskra**"nın yayınlanmasından sonraki devrimci çalışması ile tanışma, beni, bizim Lenin'de olağan-üstü bir insana sahip olduğumuz inancına vardırmıştı. O, o zaman benim gözümde partinin sıradan bir önderi değildi, aksine onun gerçek yaratıcısıydı; çünkü yalnızca o, partimizin iç özünü ve ivedi gereksinimlerini anladı. Onu partinin diğer önderleri ile karşılaştırdığımda, bana, Lenin mücadele arkadaşlarından —Plehanov, Martov, Akselrod ve diğerleri— bir kafa daha üstün; Lenin'in, onlarla karşılaştırıldığında, sıradan önderlerden bir tanesi değil de, aksine daha yüksek tipten bir önder, mücadelede korku tanımayan ve partiyi Rus devrimci hareketinin bilinmez yolunda cesaretle götüren bir dağ kartalı olarak görünüyordu. Bu izlenim ruhuma öylesine yerleşmişti ki, ben, o zamanlar sürgünde yaşayan yakın bir arkadaşa, bu konuda yazma ve onun düşüncesini alma gereksinimi duydum. Belli bir dönem sonra, ben Sibirya'da sürgünde iken —1903 yılının sonuydu—, arkadaşımdan, coşkun bir yanıt ve anlaşıldığı kadarıyla arkadaşımın mektubumun içeriğinden haberdar ettiği Lenin'in kısa, ama zengin özlü bir mektubunu aldım. Lenin'in mektubu, göreceli olarak kısaydı, ama partimizin pratiğinin cesur ve korkusuz bir eleştirisini ve gelecek dönem için parti çalışmasının tüm planının son derece berrak ve özlü bir açımlamasını veriyordu. Yalnızca Lenin, en karmaşık şeyler üzerine basit ve berrak bir şekilde, o denli özlü ve cesur bir şekilde yazmasını başarırdı. Öyle ki, her tümce yalnızca konuşmadı, aynı zamanda hedefini buldu. Bu kısa ve cesur mektup bende, Lenin'de partimizin bir dağ kartalına sahip olduğumuz inancını daha da pekiştirdi. Lenin'in bu mektubunu da, diğer birçok mektup gibi, eski bir yasadışı parti işçisinin alışkanlığı ile yakmamı asla affedemem.

Lenin'le tanışmam bu zamanda başladı.

ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK

Lenin'le ilk kez, Aralık 1905'de Bolşeviklerin Tammerfors (Finlandiya)'daki konferansında karşılaştım. Partimizin dağ kartalığı, yani büyük bir adamı, yalnızca politik değil, fiziki olarak da büyük bir adam olarak görmeyi umuyordum; çünkü benim düş kurgumda Lenin bana, boyu-posu yerinde, kelli-felli bir dev gibi geliyordu. Ama harfi harfine, diğer ölümcüllerden hiçbir şekilde ayrılmayan, tümüyle alışılmış ve ancak orta büyüklükte bir adam görünce, düş kırıklığım öylesine büyüktü ki...

"Büyük bir adamın" toplantılara alışılageldiği gibi geç kaldığı, böylelikle toplantıya katılanların çarpan yüreklerle onun görünmesini bekledikleri ve bu arada "büyük adamın" görünmesinden önce toplantıya katılanlar arasında, "hişt... susun... geliyor" şeklinde fısıltıların dolaştığı, alışılmış birşeydir. Bu tören bana gereksiz gelmiyordu; çünkü bu saygı uyandırmaktadır. Ama, Lenin'in delegelerden önce toplantıya geldiğini, herhangi bir köşede sade ve basit bir konuşma; sıradan bir konferans delegesi ile sıradan bir konuşma sürdürdüğünü öğrendiğimde, düşkırıklığım büyük oldu. Bunun bana o zaman, belirli zorunlu kuralların belirli ölçüde zedelenmesi gibi geldiğini gizlemiyorum.

Lenin'in bu sadeliği ve alçakgönüllülüğü, bu dikkatleri üzerine çekmeden kalma ve her halükarda göze çarpmama ve yüksek konumunu öne çıkarmama çabası — bu özelliğin Lenin'in, yeni kitlelerin, insanlığın "en alt" tabakalarının basit ve alışılmış kitlelerinin bu yeni önderinin en güçlü yanlarından biri olduğunu ancak sonraları kavradım.

MANTIĞIN GÜCÜ

Lenin'in konferansta yaptığı iki konuşma muazzamdı. Şimdiki durum üzerine ve tarım sorunu üzerine. Ne yazık ki, bu konuşmalar elde kalmadı. Bunlar, tüm konferansı coşkuya boğan ateşli konuşmalardı. Alışılmamış inandırma gücü, kanıtlamanın basitliği ve berraklığı, kısa ve herkes tarafından anlaşılan cümleler, her türlü poz satmanın olmaması, etki uyandırmaya yönelik her türlü başdöndürücü el kol hareketinin ve etkin boş lafların eksikliği — bütün bunlar, Lenin'in konuşmalarını alışılmış "parlamento hatipleri"nin konuşmalarından ayırmaktadır.

Ama, beni çeken o zaman, Lenin'in konuşmalarının bu yönü değildi. Beni çeken, Lenin'in konuşmalarındaki, gerçi biraz duru, ama buna karşın dinleyenleri etkisi altına alan, onları elektriklendiren ve sonra da deyim yerindeyse tümüyle tutsak alan mantığın aşılmaz

gücü oldu. Delegelerin çoğunun ne dediğini hatırlıyorum: "Lenin'in konuşmalarındaki mantık, seni her taraftan kıskaç gibi saran ve sarılmasından kendini kurtaramayacağın güçlü bir ahtapotun kollarına benziyor: Ya teslim olacaksın, ya da yenilginden emin olabilirsin."

Lenin'in konuşmalarının bu özelliğinin, onun konuşma sanatının en güçlü yönü olduğunu sanıyorum.

SIZLANMA YOK!

Lenin'le ikinci kez, 1906 yılında, partimizin Stockholm kongresinde karşılaştım. Bolşeviklerin bu parti kongresinde azınlıkta kaldıkları ve bir yenilgi aldıkları bilinmektedir. Lenin'i ilk kez orada yenilmiş olarak gördüm. Bir yenilgiden sonra sızlanmaya başlayan ve cesaretlerini kaybeden önderlere hiç benzemiyordu. Aksine, Lenin yenilgiyi, yoldaşlarının yeni savaşımlar, gelecek zaferler için coşku buldukları bir enerji topuna çevirdi. Ben, Lenin'in bir yenilgisinden sözediyorum. Ama nasıl bir yenilgi? Lenin'in karşıtları, Stockholm kongresinin galipleri — Plehanov, Akselrod, Martov ve diğerleri— görülmeliydi: Hiç de gerçek galiplere benzemiyorlardı. Çünkü Lenin, Menşevizmin amansız eleştirisi ile, deyim yerindeyse, onlarda sağlam bir yer bırakmadı. Biz Bolşevik delegelerin nasıl sıkıca kenetlenmiş, Lenin'e baktığımızı ve ona akıl danıştığımızı hatırlıyorum. Bazı delegelerin açıklamaları yorgunluğu ve ümitsizliği açığa vuruyordu. Lenin'in böylesi konuşmalara karşı nasıl dişlerini sıkarcasına yanıt verdiğini hatırlıyorum: "Sızlanmayın yoldaşlar, biz kesinlikle yeneceğiz, çünkü biz haklıyız." Sızlanan aydınlara karşı nefret, kendi gücüne güven, zafere güven — Lenin o zaman bizimle bunlar üzerine konuştu. Bolşeviklerin yenilgisinin geçici olduğu, Bolşeviklerin en kısa gelecekte zafer kazanmaları gerektiği seziliyordu.

"Yenilgi anında sızlanmamak" — bu tam da Lenin'in çalışmalarında, tümüyle bağlı ve kendi gücüne güvenen bir orduyu biraraya getirmesinde ona yardım eden özelliktir.

KİBİRLİLİK YOK

1907 yılında, Londra'daki daha sonraki Parti kongresinde galipler, Bolşeviklerdi. Lenin'i ilk kez orada galip olarak gördüm. Zafer, bazı önderlerin başına vurur, onları burnu büyük ve kibirli yapar. Onlar, böylesi durumlarda zaferi kutlamaya başlarlar ve yan gelip yatarlar. Lenin ama, bu önderlere hiç benzemezdi. Tersine, zaferden sonra özellikle uyanık ve dikkatli oldu. Lenin'in o zaman şunu delegelere nasıl üzerine basa basa açıkladığını hatırlıyorum: "Birincisi, zaferden sarhoş olmamak ve kibirli olmamak gerekir; ikincisi, zaferi kalıcı yapmak gerekir;üçüncüsü, düşman yok sayılmamalıdır, çünkü düşman sadece yenilmiştir, yokedilmemiştir." "Artık Menşeviklerin işi bitik" diye dikkatsizce güvence veren delegeleri dokunaklı bir alaya boğdu. Menşeviklerin işçi hareketi içinde daha kökleri olduğunu, onlara karşı savaşımın ustalıkla yürütülmesi gerektiğini ve bu yapılırken kendi gücünü abartmaktan ve düşmanın gücünü küçümsemekten kesinlikle kaçınmak gerektiğini kanıtlamak onun için kolaydı.

"Zaferle kibirli olmamak" — bu, Lenin'in karakterinde, ona düşmanın güçlerini uyanıklıkla ölçüp biçmede ve partiyi olası şaşırtmalara karşı güvence altına almada yardımcı olan özelliği idi.

İLKELERE BAĞLILIK

Parti önderleri, parti çoğunluğunun düşüncesini gözönünde bulundurmak zorundadırlar. Çoğunluk, önderin hesaba katması gereken bir güçtür. Lenin, bunu diğer Parti önderlerinden daha kötü anlamadı. Ama Lenin, hiçbir dönem çoğunluğun tutsağı olmadı; özellikle bu çoğunluk ilkesel bir temelden yoksunsa! Partimizin tarihinde, çoğunluğun düşüncesinin ya da partinin anlık çıkarlarının, proletaryanın temel çıkarları ile çelişkiye düştüğü anlar oldu. Böylesi durumlarda Lenin, sakınca bulmaksızın kararlılıkla ilkelere bağlılıktan yana çıktı ve parti çoğunluğuna karşı çıktı. Dahası, böyle durumlarda —kendisinin sık sık söylediği gibi— "ilkelere bağlı politikanın tek doğru politika olduğundan" hareket ederek, harfi harfine herkese karşı tek başına mücadele etmekten çekinmedi.

Bu açıdan aşağıdaki iki olgu ayırt edicidir:

Birinci olgu: Partinin Karşı-Devrim tarafından ağır darbeler aldığı, dağılmayla yüzyüze bulunduğu 1909-1911 dönemi. Bu dönem, partiye inançsızlık dönemi; sadece aydınların değil, yer yer işçilerin de partiden kitle halinde kaçtıkları bir dönem, yasadışılığın reddedildiği dönem, tasfiyecilik ve dağılma dönemi idi. Yalnızca Menşeviklerde değil, aynı zamanda Bolşeviklerde de o dönem, büyük ölçüde işçi hareketinden kopmuş bir dizi fraksiyon ve akım vardı. Yasadışı örgütü tümüyle tasfiye etme ve işçileri yasal ve liberal bir Stolipin partisinde örgütleme düşüncesinin tam da bu dönemde ortaya çıktığı bilinir. Bu genel salgına yakalanmayan, Parti bayrağını yüksekte tutan, partinin dağınık ve darbe yemiş güçlerini şaşılası bir sabırla ve eşi görülmemiş bir dirençlilikle toplayan, işçi hareketi içindeki bütün ve her türden parti düşmanı akıma karşı savaşım yürüten, parti düşüncesini eşi görülmez bir cesaret ve dirençle savunan, o zaman bir tek Lenin'di.

Parti düşüncesi uğruna olan bu çatışmadan daha sonra Lenin'in galip olarak çıktığı bi-

linmektedir.

İkinci olgu: 1914-1917 dönemi, bütün, ya da hemen hemen bütün sosyal-demokrat ve sosyalist partilerin genel yurtseverlik salgınına kapıldıkları ve kendi ülkelerinin emperyalizminin hizmetine girdikleri dönem. Bu, II. Enternasyonal'in sermaye önünde bayrakları indirdiği, bizzat Plehanov, Kautsky, Guesde vs. nin bile şövenist dalgaya direnmedikleri bir dönemdi. Sosyal-şövenizme ve sosyal-pasifizme karşı kararlı savaşımı başlatan, Guesde ve Kautsky'nin ihanetini ortaya seren ve ikiyüzlü "devrimci"lerin yüzeyselliğini damgalayan yalnızca, ya da hemen hemen yalnızca Lenin idi. Lenin, ardında önemsiz bir azınlığın olduğunun bilincindeydi. Ama, bu onun için tayin edici önemde değildi. Çünkü o, geleceğe ait olan tek doğru politikanın, tutarlı enternasyonalizm politikası olduğunu, ilkelere bağlı politikanın tek doğru politika olduğunu biliyordu.

Yeni Enternasyonal için olan bu çatışmadan da Lenin'in galip olarak çıktığı bilinmektedir.

"İlkelere bağlı politika, tek doğru politikadır" — bu formülle Lenin, "ele geçirilemez" kaleleri bir bir fethetti ve proletaryanın en iyi ögelerini devrimci Marksizme kazandı.

KİTLELERE GÜVEN

Halkların tarihini bilen, devrimlerin tarihini baştan sona kadar incelemiş olan kuramcılar ve parti önderleri, arasıra kötü bir hastalığa yakalanmaktadırlar. Bu hastalık, kitlelerden korku, kitlelerin yaratıcı yeteneklerine inançsızlıktır. Bu zemin üzerinde, devrimlerin tarihinde eskiyi yıkmak ve yeniyi kurmak için gerçi bilgileri olmayan, ama buna yetenekli olan kitlelerin önderlerinde bazen belirli bir aristokratizm doğar. Kendiliğinden ögenin zincirinden kurtulabileceği ve kitlelerin "çok tahrip edebileceği" korkusu; kitlelere, kitaplara göre öğretmeye çabalayan, ama onlardan öğrenme isteği olmayan akıl hocalığı rolünü oynama isteği — bunlar, bu tür aristokratizmin temelleridir.

Lenin, tam da böylesi önderlerin karşıtıydı. Proletaryanın yaratıcı gücüne ve proleter sınıf içgüdüsünün devrimci amaçlılığına bu denli inanan bir devrimci daha tanımıyorum. "Devrimin kaosu"nun ve "kitlelerin keyfi eylemlerinin azgınlığı"nın kendini beğenmiş eleştiricilerini o denli amansız ve sert eleştiren başka bir devrimci tanımıyorum. Lenin'in, bir konuşma sırasında, bir yoldaşın "devrimden sonra normal düzenin tekrar kurulması gerektiği" yollu bir açıklaması üzerine nasıl alaycı bir şekilde yanıt verdiğini hatırlıyorum: "Devrimci olmak isteyen insanların, tarihteki en normal düzenin devrim düzeni olduğunu unutmaları berbattır."

Lenin'in, kitlelere tepeden bakan ve onları kitaplara göre eğitmeye çalışanların tümüne değer vermemesi bundandır. Bundan dolayıdır Lenin'in yorulmaksızın yaptığı uyarı: Kitlelerden öğrenme, onların davranışlarının özünü kavrama, kitlelerin savaşımının pratik deneylerini özenle inceleme.

Kitlelerin yaratıcı gücüne inanç — bu, Lenin'in çalışmasında ona, kendiliğinden unsurun yönetilmesini sağlama ve onu proleter devrimin yoluna koyma olanağı verdi.

DEVRİMİN DEHASI

Lenin, devrim için doğmuştu. O, gerçekten devrimci patlamaların dehası ve devrimci önderliğin büyük ustası idi. O kendisini hiçbir dönemde, devrimci sarsıntılar çağında olduğu kadar, özgür ve sevinçli hissetmezdi. Bununla Lenin'in, her devrimci sarsıntıyı aynı derecede sevinçle karşıladığı ve onun her koşul altında devrimci patlamalardan yana olduğunu söylemek istemiyorum. Asla. Bununla, yalnızca, Lenin'in dahî keskin görüşlülüğünün hiçbir zaman, devrimci patlamalar döneminde olduğu gibi, bu denli tam ve açık bir şekilde kendisini açığa vurmadığını söylemek istiyorum. Devrimin dönüm noktası günlerinde, adeta açıldı, kahin oldu, sınıfların hareketini ve devrimin olası zikzak yollarını kestirdi, onları tümüyle berrak bir şekilde önünde gördü. Parti çevremizde, boşu boşuna, "İlyiç, devrimin dalgalarında yüzmeyi, sudaki balık gibi başarıyor" denmemektedir.

Lenin'in, taktik sloganlarının "şaşılası" **berraklığı** ve devrimci planlarının "başdöndürücü" **cesurluğu** burdan gelmektedir.

Lenin'in bu özelliğini niteleyen iki özgül olguyu hatırlıyorum.

Birinci olgu: Bunalımdan dolayı, cephe gerisindeki ve cepheye itilmiş milyonlarca işçi, köylü ve askerin barış ve özgürlük istediği; generallerin ve burjuvazinin "sonuna dek savaş"ın çıkarları doğrultusunda askeri bir darbe hazırladıkları; tüm sözde "kamuoyu"nun, bütün sözde "sosyalist parti"lerin Bolşeviklere karşı çıktıkları ve onlara "Alman casusları" diye küfrettikleri; Kerenski'nin Bolşevik Partisini yasadışılığa zorladığı ve bunu belli ölçüde de başardığı; Avusturya-Alman koalisyonunun hala güçlü ve disiplinli ordularının bizim yorgun ve dağılmaya yüz tutmuş ordumuzla karşı karşıya kaldığı ve Batı Avrupalı "sosyalistler"in "tam zafere karşı savaş"ın çıkarları doğrultusunda kendi hükümetleri ile bloku, önceden olduğu gibi şimdi de sessizce sürdürdükleri Ekim Devrimi dönemi...

Bu anda ayaklanmayı geliştirmek ne demektir? Böylesi bir durumda ayaklanmaya girişmek, herşeyi tehlikeye atmak demektir. Ama, Lenin rizikodan korkmadı. Çünkü o biliyordu ki, uzakgörüşlülüğü ile gördü ki; ayaklanma

yenecektir; Rusya'daki ayaklanma, emperyalist savaşa son verecektir; Rusya'daki ayaklanma, Batının bezgin kitlelerini canlandıracaktır; Rusya'daki ayaklanma, emperyalist savaşı iç-savaşa çevirecektir; ayaklanma Sovyet Cumhuriyetini doğuracaktır ve Sovyet Cumhuriyeti tüm dünyadaki devrime bir üs olarak hizmet edecektir.

Lenin'in bu devrimci öngörüsünün eşi görülmemiş bir kesinlikle yerine geldiği bilinmektedir.

İkinci olgu: Halk Komiserleri Konseyinin ayaklanan bir generali; başkomutan Duhonin'i, savaşı durdurma ve Almanlarla ateşkes görüşmelerine girmeye zorladığı Ekim Devrimi'nden sonraki ilk günler. Bizim —Lenin, Krylenko (sonradan başkomutan oldu) ve ben— nasıl Petrograd'daki genel karargaha hareket ettiğimizi ve Duhonin'le doğrudan hat üzerinden nasıl pazarlık ettiğimizi hatırlıyorum. Zor bir dakikaydı. Duhonin ve genel karargah, Halk Komiserleri Konseyinin buyruğunu uygulamayı kesinlikle reddediyorlardı. Ordunun kumanda heyeti tümüyle genel karargahın elinde bulunuyordu. Askerlere gelince; Sovyet iktidarına karşı harekete geçirilmiş ve sözde ordu örgütlerine bağlı ondört milyonluk ordunun ne söyleyeceği bilinmiyordu. Petrograd'da, bilindiği gibi, harp okulu öğrencilerinin ayaklanması olgunlaşıyordu. Ayrıca, Kerenski birlikleriyle birlikte Petrograd'a karşı yürüyordu. Belli bir aradan sonra, Lenin'in yüzünün alışılmamış bir şekilde nasıl parladığını hatırlıyorum. Artık bir karara vardığı belli oluyordu. "Telsiz istasyonuna gidelim", dedi Lenin, "onun, bize iyi hizmeti dokunacak: Özel bir emirle, General Duhonin'i görevinden alacağız. Onun yerine Krylenko yoldaşı başkomutan olarak atayacak ve kumandanlar heyetini aşarak, askerlere, generalleri tutuklama, savaşı durdurma, Avusturyalı ve Alman askerlerle ilişkiye geçme ve barış davasını bizzat ellerine alma çağrısı yapacağız."

Bu, "bilinmeyene bir atlayış" idi. Ama, Lenin bu "atlayış"tan korkmadı, ona doğru gitti. Çünkü o, ordunun barış istediğini ve barışın yolunun üstündeki tüm engelleri süpürerek barışı elde edeceğini biliyordu. Çünkü o, böylesi bir barış yapmanın, Avusturyalı ve Alman askerler arasında etkisiz kalmayacağını ve istisnasız bütün cephelerde barışa olan güçlü arzuyu alevlendireceğini biliyordu.

Dahî keskin görüşlülük, yaklaşan olayların iç özünü kavrama ve çözümleme yeteneği — bu, Lenin'in, devrimci hareketin dönüm noktalarında hareketin doğru stratejisini ve berrak çizgisini saptamasında ona yardımcı olan özelliğidir.

"Pravda" No.34
12 Şubat 1924

Hauptredner

Plakat von Andrej Sokolow. 1922

PARİS'TE ORTAK TOPLANTI YAPILDI

Geçen sayımızda, Mayıs-Alternatif-Bolşevik Partizan imzalı bir ortak tartışma çağrısını yayınlamıştık. (Bkz. BP S.22, s.43) Çağrı yapılan toplantı, 2-3 Mart tarihinde Paris'te gerçekleştirildi.

Aşağıda, toplantıya katılan bazı BP taraftarlarının, toplantı hakkında bilgi veren ve değerlendirmelerini içeren bir yazısını yayınlıyoruz. Ayrıca 17 Mart'ta Villefranch'ta yapılan ortak toplantı üzerine bir haber - değerlendirme yazısını; ve 4-5 Mayıs'taki yeni bir ortak toplantı hazırlığı üzerine bilgi veren bir yazıyı yayınlıyoruz.

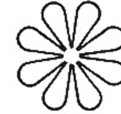
Toplantı içinde ve sonrasında üzerinde yoğun tartışılan, "Kurtuluş Yolu"na söz hakkı verilmiş olması konusunda; **Yazı Kurulumuzun bir bölümü**, hatalı davranıldığı görüşündedir.

Görüşümüze gore, bizim **devrimci gördüğümüz örgütlerle birlikte düzenlediğimiz, ve açıkça yalnızca devrimci örgütleri ve devrimcileri davet ettiğimiz, insiyatifi bizim olan, bizim tarafımızdan düzenlenen bir toplantıda**; TKP'nin İngiltere kanadından kopan; kopmasında bugünkü Sovyetler Birliği'ne karşı tavır sorununun rol oynamadığı "Kurtuluş Yolu"na söz hakkı verilmiş olması yanlıştır. Getirdiği yarar (onların tarafımızdan tartışma içinde teşhiri, diğerleri ile ideolojik birliğinin ortaya konma fırsatının değerlendirilmesi, vb.), getirdiği zararla karşılaştırıldığında ("Kurtuluş Yolu" ile **devrimciler arası** bir tartışmanın mümkün olduğu yönündeki düşünceye objektif olarak temel yaratma; bunların "ötekiler" kadar kötü olmadığı düşüncesine objektif olarak temel yaratma vb.) onlara söz verilmemesi; bizim yalnızca devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplara söz hakkı vereceğimizi açıkladığımız, "Kurtuluş Yolu"nu devrimci görmediğimiz gerekçesi ile kendisine söz hakkı vermeyeceğimizin açıklanması doğru olurdu. Bundan sonraki toplantılar açısından da, sorunun doğru çözümü, toplantıyı eğer ortak hazırlıyorsak, ortak hazırlayan grupların **tümünün** devrimci olarak değerlendirdiği gruplar dışındaki gruplara söz hakkı verilmemesinin doğru olacağını düşünüyoruz.

Yazıdan görüleceği gibi, Mayıs ayı başında yeni bir ortak toplantı düzenlenmektedir. Yeni ortak toplantının konusu "Parti" sorunu - dur.

Biz bu toplantıların ideolojik mücadele açısından mutlaka kullanılması gerekli araçlar olduğunu düşünüyoruz.

Bu sayımızda ayrıca, ortak toplantılar üzerine çeşitli gruplarla yapılan bir dizi yazışmayı; ve Mart ayında yapılan ortak toplantı için R. Bahdiyar'ın hazırlık notlarını içeren bir yazıyı da belge olarak yayınlıyoruz.

2/3 Mart toplantısı üzerine kısa açıklayıcı bilgi

Bu sayıda bir bölüm belgesini yayınladığımız 2-3 Mart 1985 Paris toplantısı, belli bir dönemdir sürdürülen çabaların ürünü olarak gerçekleşti. Bolşevik Partizan, Mayıs ve Alternatif dergilerinin örgütledikleri; İleri'nin bir kanadı ve Kawa tarafından, katılıp konuşma hakkının kullanılacağının baştan açıklandığı bu toplantı, uzun zamandır gerçekleşmemiş olan bir örnek olarak ortaya çıktı. Bunun sadece uzun zamandır gerçekleşmemiş bir toplantı olduğu değil, aynı zamanda uzun zamandır devrimci kitlelerin talebi olduğu gerçeği de ortaya çıktı. İki gün sürmesine karşılık, her gün 100-150 arası değişen bir kitle katılımının gerçekleşmesi, bu tür devrimci siyasi tartışma toplantılarına duyulan ilginin açık bir kanıtı oldu.

Bütün eksiklik, ve hatalarına rağmen, bu toplantıyı biz, Bolşeviklerin önderliğinde gerçekleşen devrimci, komünist mücadelenin gelecek çıkarları açısından bir başarı olarak değerlendiriyoruz.

Toplantının ön hazırlıkları

Eğer bu toplantının hazırlıkları yalnızca teknik bakımdan değerlendirilmiyorsa, bu toplantının siyasal bakımdan hazırlığının özel olarak Fransa'daki yoldaşlar bakımından birkaç yıldır hazırlandığını tespit etmek gerekecektir. Elbette ki bu, Bolşevik Partizan'ın genel ideolojik-siyasi mücadelesinden bağımsız bir olgu değildir. Fransa'da gerçekleştirilen, devrimci kitlelere açık, devrimci örgütlere çağrı temelinde gerçekleşen toplantılarımıza, diğer devrimci örgütlerden görünürde gerekli "ilgi" gösterilmiyordu. Ama sonraki gelişmeler dikkate alındığında, gerçekte devrimci bir temelde ve mümkün olduğunca demokratik bir platforma sahip olarak gerçekleştirdiğimiz toplantılarımız devrimci çevreleri etkilememezlik edemezdi.

Bunların ve sayılabilecek başka etmenlerin ürünü olarak, İleri'nin bir kanadının katıldığımız toplantısında somut olarak onlara ve diğerlerine açık, kamuoyu önünde tartışma önerimiz kabul edilmek zorunda kalındı.

Orada tespit edilen bir randevu neticesinde buluşma gerçekleşti. Buluşma, Stalin üzerine bir tartışmanın teknik vb. sorunlarını çözmek amacıyla gerçekleşmişti. Çünkü Alternatif ve onun yanında Mayıs, özellikle bu konunun tartışılmasını istiyorlardı. Ama öyle olmadı. İleri'nin bir kanadı, bu konunun tartışılmaması yönünde tavır takındı ve ona bağlı olarak Alternatifçiler tavır değiştirdiler.

Bu durum karşısında, bir "genel durum üzerine tartışma" ile ortak toplantı çalışmalarının başlatılması doğru idi ve öyle yapılmak istendi. "Dünya Komünist Hareketinin Bugünkü Durumu ve Komünistlerin Görevleri" biçimindeki konu tespiti üzerinde anlaşma sağlandı. Buna bağlı olarak, hazırladığımız taslak bildiri metninin genel çerçevesinde anlaşma sağlandı. Bütün bunlardan sonra, İleri nin bir kanadından arkadaşlar, önce üzerinde anlaşma sağlanmış bildiri önerimize alternatif olarak "yeni" (gerçekte bizim metnin kendilerince düzeltilmiş bir halinden oluşan)bir bildiri öne sürdüler. Ardından da, tespit edilmiş konu üzerinde tartışmaktan vazgeçtiklerini açıkladılar ve bu konuda hiçbir tutarlı gerekçe getirmediler.Bazen bu konuya hazır olmadıklarını, bazen AEP meselesini tartışmak istemediklerini öne sürdüler. Yapacağımız gündemde bir toplantı yerine, yeniden parti inşası üzerine bir tartışma istediler. Ki, bu konuda birkaç hafta önce bir "konferans" vermişlerdi.

Alternatif tarafından bile ikna edici tutarlı gerekçeler bulunamayınca, İleri'nin bir kanadı hazırlık aşamasında işin dışına çıkmış oldu.

Kawa'dan arkadaşlar ise, şu bilinen eski "milliyetçiliğin" etkilerinin ürünü olarak, "Türk örgütü" saydığı bizlerle arasına ne kadar fazla mesafe koyarsa, o kadar iyi olacağı yargısından ötürü, sürekli uzak mesafeyi koruma tavrı takındılar. Toplantının örgütleyicisi olmadılar ve olmayı da düşünmediler.

Bu durumda, toplantının siyasal yükünün olduğu gibi, bir dizi maddi yükünün ağırlığı bizim sırtımıza bindi. Ve biz bunu devrimin uzun vadeli çıkarları açısından seve seve üstlendik.

2-3 Mart toplantısı

Toplantı, şehitlerimizin ve özel olarak Yılmaz Güney'in devrimci anıları önünde saygı duruşu ile başladı ve Enternasyonal marşının Türkçe, Kürtçe ve Fransızca birer kıtasının dinlenmesiyle devam etti.

Biz, yaptığımız anlaşmaya göre,toplantının tüm ses kayıtlarını toplantı sonrası çözecek ve yayınlayacaktık. Alternatifçilerin bir bölümünün, İleri'nin bir kanadına katılması ve İleri'nin —ilerde açıklayacağımız nedenlerden dolayı— bantların çözümünde görev almak istemeyişleri, bu görevin çözümünü de bizim sırtımıza yıkmaktadır. Onlar yayınlandığında tüm devrimci kitlelerin denetim ve incelemesine sunulmuş olacaktır.

Biz şu anda çok kaba bazı noktalar üzerinde fikir belirtmek istiyoruz.

"Stalin toplantısı"

2-3 Mart toplantısı, uluslararası devrimci ve komünist hareketin bugünkü durumu ve komünistlerin görevleri konusunu tartışmak üzere hazırlanmıştı. Ne var ki, tartışma, isteğimizden bağımsız olarak, "Stalin toplantısı" halini aldı. Biz, birtakım "divan müdahalesi" vb. ile bu durumun önlenebileceğini düşünmüyoruz. Şu açık bir biçimde tespit edilmelidir ki, bizim ile birlikte iş yapan Mayıs, Alternatif çevresi, kesin bir biçimde Stalin'i büyük oranda "defterden silmiş"lerdir. Onların ötesinde, varolan durumdan kurtulma yönünde gerçekten samimi düşüncelere sahip olan bir dizi devrimci üzerinde de, yıllardır estirilen Stalin aleyhtarı görünümlü anti-Leninist rüzgarın kuvvetli etkisi vardır. Hal böyle olunca, "biz bu konuyu tartışmayız" demek, sorundan kaçmak demektir. Belli bir etki altındaki devrimci kişilerin ideolojik bakımdan kazanılması için bu alanda da zorlu bir mücadele yürütülmesi gerektiği açık olarak tespit edilmelidir.

Bu konuda çok "ortodoks" görünümlü İleri'nin bir kanadı, sorunları var saymamakla yok edeceği hayali içindedir.

Stalin konusunda anti-Leninist kampanyanın İleri'nin bir kanadı içindeki etkisinin ne kadar olduğunun göstergesi, şimdi onlarla "birleşmiş" olan Alternatifçilerin durumudur. Alternatifçiler, açık bir biçimde Stalin'e karşı bir dizi temel noktada anti-Leninist cephede yer almışlar; TKP'nin İngiltere kanadın

dan ayrılan "Kurtuluş Yolu" temsilcisinin konuşmasına toplantı süresince izlendiği gibi, açık-sessiz bir destek (yer yer neredeyse alkışlamaya yönelik manevi destek) vermişlerdir.

Bu, İleri'nin bir kanadının gerçek durumunu ortaya koyan bir olgudur ve bunun teşhiri gereklidir. Ancak sorunun esas yanı, Kruşçev revizyonizminin Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizme karşı saldırısının etkisinin boyutlarını saptamaktır. Bu etkinin devrimci saflardan temizlenmesi, konu üzerinde Leninistlere yaraşır tarzda bir mücadele yürütülmesini gerekli kılıyor. Gelen eleştirileri değerlendirmek; iftiraları iftira olarak damgalamak ve iftira olduğunu belgelemek; haklı yönleri tespit etmek; onları hataları aşmada adım olarak kavramak vb. biçiminde davranılmalıdır. Biz açık ve net bir biçimde "Stalin eleştirilemez" demediğimizi tekrarlamak istiyoruz. Ve yine tekrarlamak istiyoruz ki, Stalin 2-3 Mart toplantısında da baştan sona sergilenen ispatsız iftira ve iddialarla, zaman-mekan'dan koparılmış alıntı tüccarlığıyla — hatta alıntısız alıntı tüccarlığıyla— işte bu biçimde eleştirilemez ve bu biçimde eleştirilmemelidir.

Marksist-Leninist devrimci yöntemin bu tartışmalardaki önemi

Bu toplantı, devrimci saflarda oportünizm-revizyonizmin yöntemsel sorunlardaki etkisini-egemenliğini bir kez daha göstermiştir.

Örneğin, bu toplantıda herhangi bir eserden somut alıntı ile vb. eleştiri getirmek ender örnekleri oluşturmuştur. Genel kural, "akıldan", ya da hiçbir biçimde alıntı verme sorumluluğu hissetmeden eleştiri yöneltme olmuştur. "Stalin, binlerce köylüyü sürdü", "ezdi", öldürdü, "Stalin şunu dedi", "bunu yaptı" vb., vb. bu yöntemin örneklerindendir.

Örneğin, alıntı verilmemesine bağlı olarak, zaman-mekan-şartlar dışında bir değerlendirme yöntemi benimsenmiştir. Oysa Marksizm-Leninizm bize, her söz ve eylemin ancak ortaya çıktığı koşullarla birlikte değerlendirilebilirse doğru bir anlamı olabileceğini öğretir.

Bunlar bugünkü tartışma şartlarında çok önemli hale gelen bazı yöntemsel kuralların ne hale getirildiğinin sıradan örnekleridir.

Biz, varolan problemlerin çözümü yolunda, bu tür yöntemlerin kesinlikle işe yaramaz olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

"Kurtuluş Yolu" ve ideolojik mücadelenin önemi

Bu toplantıya T"K"P'nin İşçinin Sesi kanadından ayrılan "Kurtuluş Yolu" isimli örgüt de katıldı ve söz talep etti; söz de verildi.

Bu konu gerek toplantı içinde ve gerekse toplantı dışında yoğun tartışmalara neden oldu. İleri'nin bir kanadının sözcüleri, devrimcilerin toplantısında karşı-devrimcilere söz verildiği vb. üzerine; bu toplantıda karşı-devrimin propagandasının yapıldığı vb. üzerine, bu gibi şeylerden çıkarak da tüm toplantının olumsuz bir toplantı olduğu genel değerlendirmesi üzerine laflar etmişlerdir.

Biz açık bir biçimde yineliyoruz ki, bizim tertip ettiğimiz toplantıların çağırdığı kesim, devrimci örgütler; devrimci kitlelerdir. Bu, çağrı bildirilerimizde vb. gayet berraktır.

İkincisi, biz karşı-devrimcilerle hiç bir şart altında tartışılmaz vb. biçiminde bir sözde "ilke" de tanımıyoruz. Bizim bu noktada tanıdığımız ilke, sürekli ve vazgeçilmez bir tarzda karşı-devrimin, oportünizmin, revizyonizmin işçi sınıfı ve emekçilerin; Marksizm-Leninizm sempatizanı devrimci yığınların bilinçleri üzerindeki etkinin kırılması uğruna mücadele etmenin gerekliliğidir. Şurada veya burada, Marksizm-Leninizmin düşüncelerinin etkinliği için mücadelemiz sırasında bir karşı-devrimciye söz vermek uygun geldiğinde, bundan kaçınmayacağız.

Açıktır ki, bir tartışma platformunda karşı-devrimle tartışma, Devrim ile Karşı-Devrimin arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi bilinçlerde yumuşatıcı rol oynayacaktır, vb. Ama bu sakıncadan dolayı, ilkesel olarak karşı-devrimcilerle tartışmayı red tavrı, asıl sorunu gözlerden gizleyecektir. Bu sakıncayı gidermenin yolu, karşı-devrimciyi ismi ile tanıtma; onun görüşlerinin karşı-devrimci özelliğini kitlelere siyasal bakımdan kavratma vb. olmalıdır. Tam da bizim oportünistlerimiz, karşı-devrimcilerle yaptıkları eylembirliklerinde, eylem birliği yaptıkları bu güçlerin karşı-devrimci olduğunu açıkça ortak bildirilerde, bağımsız ajitasyonlarında ortaya koymayarak, başka bir yönden Karşı-Devrime hizmet etmektedirler. İşte yapılmaması gereken şey budur.

Biz, "Kurtuluş Yolu" örgütü hakkında, onun T"K"P'nin "İşçinin Sesi" kanadından koptuğunu ve onların Rus sosyal-emperyalizmini; emperyalizmi savundukları ölçüde karşı-devrimci olduklarını; çizgilerinin tamamını tam olarak bilmediğimizi açıklamakla yetiniyoruz. Bugün yapılabilecek değerlendirme de ancak bu kadar olabilir.

Şimdi gelelim İleri'nin çok ilkesel! pozisyonlarına! Onlar, toplantımızdan önce, eğer karşı-devrimcilere toplantımızda söz verilirse, toplantıyı protesto edip gideceklerini, kitleyi de bu davete uymaya çağıracaklarını söylüyorlardı. Bu, onların kendilerinden bağımsız yapılan bir eyleme karşı, ellerinden geldiğince yıkıma uğratma çabalarının bir parçası idi. Ancak, nedense, —herhalde kendilerinin getirdiği çok az sayıdaki "kitle" dışında açıkta kalacaklarını anlamış olduklarından dolayı— bu ilkesel tavırlarını çabuk unuttular! Söz alan konuşmacıları ise, "Kurtuluş Yolu"nun genel veya özel görüşleri üze

rine, onu teşhir edici bir tek laf etmediler. Onun yerine, genel olarak toplantı örgütleyicilerini ve tabii ki özel olarak Bolşevikleri eleştiri hedefi yapıp, toplantıyı karalama; parsa toplama yolunu seçtiler.

Biz bu arkadaşlara yalnızca, şimdi kendileriyle bütünleşmiş olan Alternatifçilerin, bütün toplantı izleyicileri tarafından ve kasetler tarafından tespit edildiği şekilde, Stalin konusunda "Kurtuluş Yolu"nun sessiz destekçisi olduklarını hatırlatmak istiyoruz. "Kurtuluş Yolu"nun konuşmasının Kruşçev revizyonizminin devrimci saflardaki etkisini; bizzat şimdi "İleri"ye katılanlar üzerindeki etkisini berrak bir şekilde gösterdiğini vurguluyoruz.

Böyle bir durumda "Kurtuluş Yolu"na söz vermek, o toplantıda değişik görüş savunma anlamında şekil sorunu idi. Çünkü, özde Mayıs ve Alternatif ile tartışılan bağıntıda aynı görüşleri savundu. Bu belgelidir.

İşte, aralarındaki bu noktadaki ideolojik birliği göstermek bakımından onun konuşturulması yerinde olmuştur. Ve bu durum tarafımızdan, "Kurtuluş Yolu"nun Rus sosyal-emperyalizmi ile ilişkisine bağlı olarak teşhir edilmiştir. Toplantıda "Kurtuluş Yolu"nu görüşlerine bağlı olarak teşhir eden tek siyaset Bolşevik Partizan olmuştur.

2-3 Mart türü toplantıların önemi

Paris şartlarında bugüne dek tek tek siyasetlerin yaptığı siyasi tartışma (esasında böyle demek yanlıştır, çünkü dışımızdakilerin yaptıkları, daha çok "seminer", "konferans" türü tekyanlı toplantılardır) toplantıları, 2-3 Mart toplantısının katılımını sağlayamamıştır. Bu açık bir gerçektir.

Bunun sebepleri üzerine düşünmek; bundan doğru sonuçlara ulaşmak gereklidir.

Bu konuyu, İleri'nin bir kanadının toplantıyı olumsuz genel değerlendirmesi vb. ile bağ içinde ele alalım. Onlar, sanki BU TÜR toplantılar yıllardır yapılan kanıksanmış toplantılarmış gibi, şu dönemde bir ilk örneklerden biri değilmiş gibi, devrimci duyarlılıkla hataların düzeltilmesine ve girişimin sürdürülmesine çalışacakları yerde, mirasyedi tavırlarıyla, en küçük olumsuzlukları bile, bu tür toplantıların karalanması için kullanmaya çalıştılar. Konuşmacılarının tümü, somut bu toplantı ile, BU TÜR toplantılar arasında ayrım yapmamaya özel önem gösterdiler. Bu somut toplantımızın eksikliği; seviye düşüklüğü, hataları vardı ve bizim tespit edemediğimiz başka hataları da olabilir. Buradan hareketle, açık ideolojik mücadelenin bir parçası olarak bu TÜR toplantıları genel olarak karalamak, gerçekte bu yöndeki mücadelenin geliştirilmesine hizmet etmez ve etmemektedir.

Toplantının örgütleyicilerinden Mayıs ve Alternatif'in grupsal güçleri fazla değildir. Ama hazırladığımız toplantıya bilinçli devrimci kitlenin katılımı ve ilgisi çok fazla idi. Partizancılar, yıllardır "büyüklük" kuruntusu ile caka satıyor. Onun en son karşı-devrimcilerin bir bölümü ile de birlikte 12 Eylül eylemine tüm Fransa çapında birleştirip getirdiği gücü 200 kişi idi.

İşte menşevik Partizan'ın Fransa'daki yaklaşık tüm "kurmay" heyetinin toplantı salonumuzun en arka sıralarını baştan sona bir ölü sessizliği içinde izlemek zorunda bırakan nedenlerden birisi de bu gerçek idi. Onlar, kesin bir biçimde onlara tanıdığımız ve örgütleyici örgütlerin konuşma haklarının yaklaşık yarısı kadar olan konuşma hakkını kullanmadılar. Divanın devrimci örgütlere bu hakkı tanıdığımızı birkaç kez anons etmesi de, Partizancıların harekete geçirilmesine bir imkan hazırlamadı. Bu çok "komünist" oportünistler, kendi görüşleri açısından yanlış görüşlerin propaganda edildiği bir alanda; yüzlerce bilinçli devrimci insanın yanlış görüşlerin etkisinden kurtarılması için parmaklarını kıpırdatmadılar. Lafa geldi mi, "devrimci" (gerçekten komünist değil!!!) enternasyonal dedikleri çevrenin yayınında kendilerini "Maocu" diye tanıtıyorlar. İşte Kruşçevcilerin duasını böyle alan bizim "Maocular", Mao'nun gerçekte, bir yanlış görüşün kitleler arasında propagandasına seyirci kalmanın liberalizm, oportünizm olduğu yönündeki doğru bir görüşünü daha uygulamadıklarını göstermiş oldular. Onların Maoculuğu zaten, Mao'da doğru olanı red; yanlış olanları ve Mao'ya aitmiş gibi gösterilen yanlışları savunma ile belirlenmektedir.

Görüldüğü gibi, toplantının sayısal gücü, onun başarı göstergelerinden birisi idi.

Toplantı devrimcilere mümkün olduğunca demokratik bir platform sağlama bakımından da — belli eksikliklerine rağmen— devrimci kitlelerdeki siyasal canlılığı teşvik eden, artıran bir rol oynadı. Bunun açık göstergelerinden birisi, ilk gün toplam 7 saatlik süre içinde de; ikinci günkü 5 saatlik süre içinde de, kitleler genel olarak canlı bir biçimde toplantıyı izlediler. Onlarda bu ilgi ve canlılığı artıran nedenlerden birisi, hiç kuşkusuz, farklı görüşlerin ifadesine imkan sağlayan demokratik ortamdı. Demokratik kitle örgütü dedikleri tekkelerinde bile, en küçük demokratik istemi, türlü bezirganlıklarla uygulatmayan Partizancı "Maocular" (kendi deyimleri), bizim demokratik platformumuzu sadece seyir ile vakit geçirdiler. Ama devrimci kitlelerin uygulamadaki tercihlerinin açıkça bizim tarafımızda olduğunu da gördüler.

Toplantımızın her türlü eksikliğine karşın bizim açımızdan başarı nedenlerinden birisi de, doğru görüşlerimizin devrimci kitlelere propagandası idi. Biz açıkça, dışımızdakilerin savundukları şeylerden çekinmediğimizi ortaya koyduk. Biz bunu ortaya koyabiliyoruz. Çünkü bizim açımızdan tartışma; ne olursa ol

sun onun bastırılması olayı değildir. Biz tartışmayı, öğrenme ve öğretme olarak; devrimci kitlelerin siyasal bilincini artırma olarak; eğer yanlış bir görüşümüz var ise, onu kabule hazır olma ve doğruları yaygınlaştırma olarak vb. kavrıyoruz. Dolayısıyla birisinin doğru görüş savunması, bizi korkutan bir öge değildir.

Ne var ki, bu somut toplantıda bizim dışımızda, özellikle Stalin eleştiricileri açısından, doğru görüş savunma çok ender durumlarda oldu. Genel olarak onlar yanlış; anti-Leninist cephede idiler.

Biz bu somut toplantıda, yöntemsel sorunları belli bir ölçüde öne çıkardık. Çünkü, gelen eleştirileri değerlendirmeden önce, bu eleştirilerin nasıl getirildiğini göstermek çok önemli idi. Biz, kitleye "Belge talep edin" şiarını götürdük. Ve gördük ki, örneğin Mayıs temsilcisi, örneğin "Kurtuluş Yolu" konuşmacısı, yarı-troçkist tipler, sıkışmaya başladılar. Mayıs temsilcisi, "Şu anda hatırlayamıyorum"; "Kurtuluş Yolu", "tamam, dışarda gelin, İngilizce filan gösteririm"; yarı-troçkist bir tip, "hep belge belge diyorsunuz, biraz da siz gidin okuyun, belgeleri bulun" gibi tavırlar takınmak zorunda kaldılar.

Toplantı, içeriksel bakımdan Stalin'e yönel tilen "yeni" bir eleştiri olmadığını; bunların tümünün Troçkist, Kruşçevci, "Mao Zedung Düşüncesi" akımı yanlılarının cephaneliğinden alınmış olduğunu bir kez daha gösterdi. Aynı zamanda, toplantıya katılan diğer arkadaşların "sınıflar", "sınıf mücadelesi", "sosyalizm-komünizm" gibi sorunlarda teorik bakımdan korkunç bir kavrayış karışıklığı için de olduklarını gösterdi. Mayıs'ın "yozlaşma" konusunda, daha işin başında işi karıştırmış olduğunu ortaya koydu. Biz, tüm bu noktalarda öz olarak genelde doğru görüşleri savunduk, propaganda ettik.

Biz bu tür toplantıların sürdürülmesinin omuzlarımızda bir görev olduğunu tespit ediyoruz.

2-3 Mart toplantısının örgütleyicileri

- Bolşevik Partizan
- Mayıs
- Alternatif

Tartışmaya katılan diğerleri:

- Kawa (Örgütleme toplantılarımıza gelen arkadaşlar)
- İleri'nin bir kanadı
- Kawa (Kawa'yı kendilerinin temsil ettiğini söyleyen bir başka arkadaş)
- Celal-Muhsin (Bunların tipik tavırları, "demokrasi" üzerine, her toplantıda kitle etkileyici jestler yapmak. Ama kendilerine bizle eşit zaman tanıdığımız toplantımızdan kıvırdıklarını; şimdi ise demokrasi azlığından yakındıkları teşhir edildi.)
- Kurtuluş Yolu (T"K"P'nin İşçinin Sesi kanadından ayrılmışlar. Tarafımızdan, onların Rus sosyal-emperyalizmine hizmet ettikleri ölçüde karşı-devrimci oldukları açıklandı, teşhir edildi.)

Tartışmayı izleyenler:

- Partizan'ın Paris'teki hemen hemen tüm "kurmay" heyeti
- İleri'nin KÖKcüler denen kesimi
- Halkın Kurtuluşu'ndan bazı sempatizanlar.

4-5 Mayıs 1985 tarihinde yeni bir ortak tartışma toplantısı yapılıyor!

2-3 Mart toplantısının ardından yapılan görüşmelerde, Bolşevik Partizan, İleri'nin bir kanadı ve Mayıs, bir ortak mektup ile devrimci görülen siyasetlere parti sorunu üzerinde bir ortak tartışma toplantısı yapma çağrısını bildirdi.

Çağrıya örgütleyiciler ve Kawa dışında, Partizan uydu. Toplantıya geldi. İlk görüşmede açık tavır takınmadı. Biz kendisine üç alternatif sunduk:

1- Dışardan gelir, katılırlar ve söz hakkı isterler. Kesin bir biçimde mümkün olduğunca demokratik bir süre tanınacaktır.

2- Bu toplantıya tartışmacı güç olarak katılacaklarını şimdiden açıklarlar ve bunu bildiri ile açıklarız. Bu durumda söz hakkında daha fazla imkan tanımaya hazırız.

3- Bizimle birlikte örgütleyici olurlar ve tüm imkanlar ortak kullanılır.

Onlar bunu değerlendireceklerini söyleyip gittiler.

İkinci toplantıya geldiklerinde, önce, bir önceki toplantıda, İleri'nin bir kanadı ile aramızda çözülmemiş bir meseleyi, belki girişimi böleriz düşüncesi ile öne çıkardılar. O da, İleri'nin kesin bir biçimde karşı-devrimcilere toplantımızda söz vermeyi ilke olarak reddediyoruz biçimindeki tavırları idi. Bu konuda çarpıcı örnek şu idi. Bunlar örneğin PKK ya karşı-devrimci diyorlar. Bu genel ilke üzerinde anlaşmak durumu çözer mi? Biz böyle bir formülün hem problemi çözmeyeceğini, ve hem de İleri'nin bir kanadının ideolojik mücadele anlayışının yanlışlığını ifade eden sözde bir "ilkelilik" olduğunu açıkladık. Buna rağmen böyle bir uzlaşma formülünün kabulünü, bu girişimi bozmamak amacıyla mümkün gördük.

Bu durumda, Partizan'ın umduğu çıkmadı. Ve tavır takınması zamanı geldi. Söze "proletarya geçen günkü konuşmaları değerlendirmiştir" diye başlayan Partizan temsilcisi, toplantıda bulunan bizleri epey güldürdü. Bunların proletarya adına —kelimenin asıl anlamında— tavır takınmalarının komikliği teşhir edildi.

Asıl sorun daha sonra başladı. Partizancı,

bütün bu girişimlerin Bolşevik Partizan'ın başının altından çıktığını; Bolşevik Partizan'ın tartışma, tartışma dediğini; Parti inşası konusunda da oportünizmin tümünün temsilcisi durumunda olduğunu vb. açıkladı. Bolşevik Partizan'ın silkelenmesi gerektiği; ona vurulan şamardan diğerlerinin de nasibini alacağını; tartışma konusunda Bolşevik Partizan'ın yalancı pehlivanlığının açığa çıkarılması gerektiğini vb. açıkladı.

Bu ve benzeri sebeplerle, **Partizan sadece Bolşevik Partizan'a ortak tartışma önerdiğini**; diğerleri gelirse, onlara da fırsat tanıyacağını söyledi.

Biz, gayet açık bir biçimde, varolan ve üzerinde anlaşma sağlanmış bir girişimi bölme temelindeki bu teklifi reddettik.

Önce, bunların ideolojik mücadele anlayışı bizden temelde farklıdır. Bunlar tartışmadan, öğrenme-öğretme, hataları aşmaya açık olma, vb.ni anlamıyorlar. Onların anladıkları, bize "vurmak", "silkelemek"!, yalancı pehlivanlığımızı göstermek vb.dir. Bu açıkça söyleyebildikleridir. Söyleyemedikleri ise, doğmaya başlayan bir siyasi etkinin, kişisel teşhirlerle vb. desteklenerek, ne olursa olsun yıkılmasıdır. Yıllardır bizimle gerçek bir ideolojik mücadele yürütememiş olmaları gerçeğinden dolayı büyüyen yükü; bunalımı, böyle bir tartışmayla genel ideolojik mücadelenin yerine geçirme çabasıdır. Bizzat tartışmaları ilerletmesi amaçlanan tartışmayı, tartışmayı bastırmak için bir araç olarak kullanabilme çabasıdır. Zaten, böyle bir tartışmanın da bizimle ilk ve son olacağını da temsilcileri daha önce açıklamıştır.

Öte taraftan, toplantının katılımı bakımından Partizancıların bu ortak girişime katılmaları veya katılmamaları çok büyük bir değişiklik yaratmayacaktır. Ve onlar bu gerçeği gördükleri için, bizim imzamızın olduğu bir çağrıyı dikkate alıp (şimdiye kadar söyledikleri "dikkate almadıkları", "üç-beş mücadele kaçkını" vb. biçiminde idi) gelmek **zorunda** kaldılar.

Biz, bilinçli çabalarımızla onları oportünizm çukurunda daha çok zorunluluklarda bırakma yönünde çalışmamıza devam etmeliyiz.

17 Mart'ta Villefranche'ta Partizan ile ortak toplantı

17 Mart'ta FTİF ile bizim önerimiz doğrultusunda bir ortak tartışma toplantısı yapıldı.

Biz, resmen FTİF ile, ama gerçekte Partizan ile toplantı yaptığımızı biliyorduk. Fakat demagojilere yer vermemek için, çağrı bildirimizde FTİF'le yaptığımızı söyledik. Ne ki, Partizancılar duruma göre tavırda ustalar. Baktılar ki, Partizan olarak konuşmak daha uygun, derhal, FTİF Partizan'ın görüşünü savunan bir örgüttür, Partizan'dan bir temsilci bizim yerimize konuşacaktır dediler ve gerçeği yansıtan bir tavır takındılar.

Tartışma konusu, eylembirliği-Devrim/Karşı Devrim idi.

Bu konuda biz, özellikle bugün karşı-devrimcilerle eylembirliğinin ne anlama geldiğini vb. açıkladık ve gerçek görevlere dikkat çektik. Partizan'ın anlayışlarını mahkum ettik. Bütün bunları devrimci bir tarzda siyasi bakımdan açıkladık.

Partizan temsilcisi ise, sıradan bir lümpen gibi, ve siyasal açıklamalardan çok, bizim canımız sıkıldığı için tartışan; fikir cimnastiği olsun diye gelip tartışma örgütleyen; sınıf mücadelesi dışında olan vb. vb. bilinen teraneleri tekrarladı. O bölge açısından küçümsenemeyecek 30 civarında kitle önünde, kendisine sık sık gülünen bir komedyen durumuna düştü.

Siyasi olarak konuşmak istediği noktalarda ise, sanki bizim karşı-devrimcilerle eylembirliğini her zaman geçerli genel ilke olarak reddeden bir görüşümüz varmış gibi, ilke olarak burjuvaziyle ve karşı-devrimcilerle eylembirliğinin reddedilemeyeceğini açıklamaya kalktılar.

Başka yerlerde de yaptıkları gibi, sorunları çarpıtarak kurtulma yolunu benimsediler.

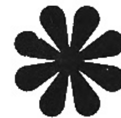
Tartışılan sorun, dışımızdaki güçlerle ilke olarak eylembirliğini reddedelim mi, etmeyelim mi değildir. Tartışılan sorun, genel olarak burjuvaziyle eylembirliği yapılır mı, yapılmaz mı da değildir.

Bizim öne çıkardığımız tartışma sorunu; bugün **karşı-devrimci** burjuvazi ile bir eylembirliği doğru mudur, yanlış mıdır sorusudur. Partizancılar işte bu asıl sorudan kaçmaktadırlar.

Toplantı, bizim açımızdan görüşlerimizi açıkladığımız; kitleleri devrimci bir tarzda bilinçlendirmeye çalıştığımız, esas olarak yararlı bir toplantı oldu.

Partizan açısından ise, hala ona umut bağlayan kesimler açısından bile, berrak bir şekilde bu umudun boş olduğu yönünde fikirlerin iyice geliştiği; başarısız bir toplantı oldu.

Önümüzdeki dönemde toplantının aldığımız ses kayıtlarını çözmeye ve devrimci kamuoyuna sunmaya çalışacağız.

Ortak toplantılar üzerine çeşitli gruplarla yazışmalar

Partizan Paris yetkililerine 03.01.1985

Arkadaşlar;

01.01.1985 tarihinde ... derneğinde BP taraftarları ile Partizan taraftarları arasında yapılan tartışma içinde, iki siyaset arasında belli konularda kamuoyuna açık ortak tartışma toplantısı yapılması yönünde fikirler ortaya çıkmıştır. Bu fikir tarafımızdan desteklenmiş ve onaylanmıştır. Bu talebe Partizan adına konuşma yapan bir arkadaş da olumlu cevap vermiştir. Amacımız tartışma için tartışma değildir. Tartışma ancak devrimci amaçlar uğruna yürütüldüğü ölçüde devrimci işlevleri yerine getirecektir.
Bu somut konu üzerinde, önümüzdeki dönemde sizden bir yetkili ile görüşmek, toplantı gündemi ve gidişatını, tarihini birlikte saptamak istiyoruz.

BP Paris taraftarları
Devrimci selamlar.

Not: Görüşmek için teklifimiz: ...

Partizan yetkililerine: 13.01.1985

Arkadaşlar,

Ortak bir tartışma toplantısının gerçekleştirilmesi yönünde yapmış olduğumuz önerimizi kabul etmiş olmanızı olumlu buluyoruz.
Bolşevik Parti inşası konusu üzerine gerçekleşecek bu toplantının, Mart 85 sonu ile Nisan 85 ayı içerisinde olmasını teklif ediyoruz.
Toplantının teknik sorunlarının tam çözümü yolunda görüşmek için, önümüzdeki dönemde sizinle yeniden görüşmek istiyoruz.

Devrimci selamlar. BP Yetkilileri

15 Ocak 1985

"Bolşevik" Partizan sorumlusuna:

Bize iletilen 13 Ocak tarihli mektuptaki tavrınızı tutarsız değerlendiriyoruz. Ayrıca sizin ortak tartışmalar düzenleme teklifinizi kabul etmiş de değiliz; bunu kavramanızın zamanı gelip geçmiştir bile.
Mektupta somut tavır takınmaktan kaçıyorsunuz. Size sözlü olarak bir görüşmede, sizin ile özel olarak bir "tartışma sezonu" açma diye bir sorunumuz olmadığı belirtildi; ve bunu, sınıf mücadelesinde varlığı olmayan, siyasi görüşleri AEP ve Mao Zedung inkarcıları güruhu yörüngesine kapılmış tasfiyeci oportünist güçlerin görüşlerinden farklı olmayan, yurt dışına sığınmış bir avuç bürokrat olmanızdan kaynaklandığı belirtildi. Bunlar ortada olan gerçeklerdir. Açıkça belirtecek olursak mesele bizim sizle tartışmadan kaçmamız değil; sizin tartışmaya değecek, öbür oportünistlerden fazla farklı, bir siyasi tavrınız ve görüşlerinizin olmadığıdır. Bu çerçeve içinde size somut ve özgül bir öneri getirdik: sizin oportünist "iki aşamalı" parti inşası görüşleriniz üzerinde önümüzdeki kısa dönem içinde tartışabileceğimizi belirttik. Ve bu tartışma için Ocak sonu-Şubat başı süresi içinde size uygun olan herhangi bir tarihi önerdik. Bu önerimizin sebebi sizin bu konuda orjinal bir görüşe sahip olmanız değil, gelmiş geçmiş oportünist parti inkarcısı, tasfiyeci görüşleri sistemleştirmeye yönelen tüm oportünizmi sembolize edecek bir eğilim göstermeniz -

dir. Bu konuda size vurulacak siyasi silleden tüm oportünistlerin de nasibini ala cak olduğundan ötürü bu öneriyi getirdik, bunun sizinle bir "tartışma sezonu" açıldığı anlamına gelmediğini belirttik. Mektubunuzdaki tavrı bu somut tartışma öneri mizden kaçma tavrı olarak değerlendiriyoruz. Çok hazır olduğunuzu beyan ettiğiniz bu konuda tartışmadan kaçtığınız, tartışma tarihini ileriye (Nisan ayına) atmaya çalışmanızda kendisini gösteriyor. Tartış ma için yaptığınızın kuru gürültü olduğu açığa çıkıyor. Bütün bunlara rağmen siz son mektubunuzda (bu somut öneriden kaçtı ğınız halde) kale alınmış olmaktan başka bir amacınız olmadığını, istemeden de olsa, yansıtıyorsunuz. Tartışmadan kaçmanızın sebebi, kendi görüşlerinize olan gü - vensizliğinizdir.

Önünüzde bizden gelen somut bir tartışma önerisi var. Müphem tavırları bırakıp, so mut ve olumlu bir tavır takınmanızı bekli yoruz. Şubat ayının ilk haftası "iki aşamalı" parti inşası diye reklamını yaptığı nız oportünist görüşü, sizinle tartışmak istiyoruz. En kısa zamanda tavır takınmanızı bekliyoruz. Yazılı olarak yinelemek zorunda kaldığımız bu önerimizi olumlu ta vır takındığınız taktirde, önerilen toplantının lojistik ve teknik sorunları hak kında görüşebiliriz.

Olumsuz yanıt vermeniz durumunda ise, bü tün çığırtkanlığınıza karşın tavrınızı tar tışmadan kaçmak olarak nitelendireceğimizi ve aynı zamanda, çeşitli görevlerimiz nedeniyle yakın gelecek için yeni bir tarihi şimdiden tespit edemeyeceğimizi bildiririz.

Devrimci Selamlar

Fransa'da Partizan Taraftarları Adına

Not: Bundan sonra vereceğiniz herhangi bir cevabı veya yazışmayı sağa sola dağıtma - dan sorumlu olan kişiye ulaştırmanız daha iyi olur.

Partizan Yetkililerine 22/01/1985

Arkadaşlar,

Ekte size, sizin 15 Ocak 1985 tarihli mek tubunuz okunmadan hazırlanmış bir mektubumuzu gönderiyoruz.

Sizin 15 Ocak 1985 tarihli mektubunuz, bi ze 20.01.1985 tarihinde ... derneğinde ya pılan toplantı öncesinde verilmiştir. 20. 01.1985 tarihinde bize ulaştırdığınız Şubat ayının ilk haftası için tartışma önerinizi içeren; siyasi bakımdan çok düşük seviyeli mektubunuza ayrıca cevap vereceğiz.

Biz, sizin en kısa zaman içinde, ekteki mektubum uza tavır takınmanızı istiyoruz.

Devrimci selamlar.

Not: Bizim kitle önünde ortak tartışma top lantısı örgütleme konusunda yürüttüğümüz faaliyetin belgeleri olan mektupları (içinde özel gizli bilgiler olmadığı süre- ce) devrimci kitlelerden gizleme diye bir problemimiz yoktur. Mektuptaki "not" sizin kafa yapınızı gösteren örneklerden bi ridir. Bizim bildiğimizi yapmamız "daha i yi olur".

PARTİZAN FRANSA YETKİLİLERİNE AÇIKLAMA

21.01.1985

Arkadaşlar,

Bizim bazı taraftarlarımızın Aralık 84 so nunda ... derneğinde taraftarlarınızla tar tışma içinde, kamuoyu önünde ortak tartış ma toplantısı fikri ortaya çıkmıştır. Orada bulunanlar, BP ve Pz'ın bu konuda, bir birlerine resmi olarak yazı ile ortak tar tışma önerisi getirme noktasında birleş - mişlerdir.

Daha sonra BP olarak biz size, resmen or tak tartışma toplantısı önerimizi yazılı o larak ilettik ve randevu verdik. Sizden i se yazılı herhangi bir belge almak mümkün olmadı. Dahası, sizin verdiğiniz randevu saatinde, yetkili arkadaşınızı saatlerce sizin kitlenizin önünde beklememize rağ - men, yetkili arkadaşınız randevulara gelmedi. Yetkili arkadaşınızın gelmemesi üze rine biz, sizden somut olarak bir başka randevu vermenizi talep ettik. Sizin arka daşlarınızla bizim temsilcilerimizin buluşması ancak böyle gerçekleşebildi.

Görüşmede yetkili arkadaşlarınız Şubat ba şında bu ortak toplantıyı yapmamızı önerdiler. Ve Şubat ortasında bir ortak toplantıyı yapamayacaklarını, çünkü özel işleri olduğunu vb. belirttiler.

Bizim arkadaşlarımız ise, Mart'ın ikinci yarısı ile Nisan ayı içinde yapılmasının bizim için uygun olduğunu belirttiler.

Kuşkusuz, sizin nasıl, Şubat ortasını red etme hakkınız var ise ve başka bir tarih önerebilme hakkını kullanabiliyorsanız, ay nı biçimde, bizim de, BELİRLİ tarihleri reddetme ve BAŞKA tarihler önerme hakkını kullanabilmemiz mümkündür. Bunun ötesin -

de, görüşmede arkadaşlarınız, eğer sizin önerdiğiniz tarihi kabul etmez isek, sizin başka bir tarihi kabul etmeyeceğinizi de söylememişlerdir. Herhangi bir veto noktası (tarihe ilişkin) belirtmemişlerdir.

Sonuçta her iki taraf, karşılıklı önerilen tarihlerin örgütleri içinde konuşulacağını söyleyerek ayrılmışlardır.

Başka birçok konunun da konuşulduğu bu görüşmeden sonra biz, size yeniden resmen bir yazı yazdık ve bizim için ortak tartışma toplantısının Mart ikinci yarısı ile Nisan ayı içinde olacağını açıkladık.

Şimdi siz, çok kaba bir demagojik tavır takınıyor ve bizi tartışmadan kaçmakla suçluyor; tartışmadan kaçmak suçlaması altında teşhir edeceğiniz tehdidinde bulunuyorsunuz.

Eğer tehdidiniz gerçeklere dayansa ve haklı temelleriniz olsa idi, bu tavrınız belki bizi "korkutur"du. Ama durum öyle değildir. Yaptığınız bir demagojidir.

Yalnızca birkaç gerçeğin yeniden hatırlatılması gereklidir.

Önce "tartışmadan kaçma" gibi bir genel tespit (BP'nin tartışmadan kaçtığı gibi) Paris'te tartışmadan "kaçtığımız" varsa - şılsa bile, bu genellikte yanlıştır. Yaklaşık 4 yıldır, öncelikle yazılı, (ve sözlü temelde de) sizin cevaplamanız gereken bir dizi belge olduğu gibi cevabınızı beklemektedir. Bu gerçeğin unutulmaması ve unutturulmaması gereklidir.

İkincisi, bizim Paris (Fransa) düzeyinde de bugüne kadar size yönelik yaptığımız tartışma toplantısı çağrılarımız hep cevapsız kalmış, ya da reddedilmiştir. Bunlar belgeli olarak ortadadır.

Üçüncüsü, ve bu tartışma açısından esas olan nokta ise şudur: Biz sizinle ortak tartışma toplantısını genel olarak reddetmedik, reddetmiyoruz. Sadece sizin önerdiğiniz somut tarihi reddettik. Bu somut tarihi belirli sebeplerle kendimize uygun bulmadık ve onun yerine başka somut tarihler önerdik.

Siz, eşit şartlarla hazırlayacağımız ortak tartışma toplantısının mutlaka sizin verdiğiniz bir tarihte olmasını şart koşuyorsunuz. İşi yokuşa sürüyorsunuz. Bizim, verdiğiniz tarihi uygun bulmadığımızı açıklamamızı bir fırsat bilip, basit demagojilere sarılıyorsunuz.

Bu demagojilerden önce, neden sizin verdiğiniz tek tarihi mutlaka kabul etmek zorunda olduğumuzu açıklamanızı bekliyoruz. Ve neden bizim önerdiğimiz tarihlerin sizin tarafınızdan kabul edilemez olduğunu açıklamanızı bekliyoruz.

Daha henüz bunları yapmadan yürüttüğünüz demagojinin dayandığı "rest" tavrı, —benzetmemizi mazur görürseniz— acemi kumarcıların "ya tutarsa" kafası ile çektiği "rest"lere benzemektedir. Ama bu "rest"lerin ancak bazan tuttuğu ve çoğunlukla, acemi kumarcının elindeki-avucundakini de götürdüğünü hatırlatmaya bile gerek yoktur.

Yıllardır kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleyi kış uykusunda tutmaya çalıştınız. Onun önemini küçültmek için ne gerekli ise, hemen hemen yerine getirdiniz. Bu yöndeki talepleri "muhatap almadığınız" için; üç-beş kişiyle uğraşmayı "problem" görmediğiniz için vb., vb. gerekçelerle geri teptiniz. Kitleler arasında böyle tartışmalara ilginin azalması için elinizden geleni yaptınız. Bu konuda, yürütmeniz gereken ideolojik mücadele görevini — aradan üç-dört yıl geçirtip, işin önemini soğuttuktan sonra— ideolojik mücadeleyi "tarih gerçekleştirmiştir" deyip, işin içinden çıkma yolunu benimsediniz. Ve şimdi aniden kalkıyorsunuz, Ocak başında bir ortak tartışma önerisi gelir gelmez, bu toplantı ya Şubat başında olur, ya da olmaz, diyorsunuz.

Doğrusu bu tavır pek ideolojik mücadele yanlısı görünmemektedir bize. Geç kalmışlığın verdiği heyecana da bağlanamaz bu tavır. Sakın bu tavrınızın sebebi, bu somut tartışmanın sizin için anlamı; "Tartışma, tartışma diyorsunuz, işte BP ile de tartıştık!" şeklinde yürütülecek bir propaganda ile devrimci kitlelerin tartışma isteğini kısa yoldan (bir ay içinde oldu-bittiye getirerek!) BASTIRMA-ÖLDÜRME isteğinin bir ifadesi olmasın?!

Biz "tartışma için tartışma" yanlısı değiliz. Tartışma, devrimci kitleleri içine çeken, onlara öğreten, yanlışlarımızdan öğrenildiği bir alan olmalıdır. Tartışma, teorinin birkaç kişinin laf cambazlığı olmayıp, pratik faaliyetimizin yol göstericisi olduğunun kitlelere kavratıldığı bir alan olmalıdır. Devrimci kitlelerde teoriye olan ilgisizliği kışkırtan, artıran bir rol oynamamalı, tersine, onun rolü bu ilgiyi artırmaya yönelik olmalıdır, vb.

Biz bu ve benzeri amaçlarımızı sizinle yapacağımız ortak tartışma toplantısı, eğer 2-3 Mart 1985 tarihinde BP, Alternatif ve Mayıs olarak yapacağımız toplantıdan sonra olursa, daha iyi gerçekleştirebileceğimizi hesap ediyoruz. Sizinle yapacağımız ortak toplantıya devrimci kitleleri hazırlamayı önemli bir görev kabul ediyoruz. Sizin oldu-bittiye getirme tavrınızı reddediyor; bu tavırla sizin, tabanınızda öldüremediğiniz tartışma isteğini kısa yoldan örtme-öldürmeye yöneldiğinizi tespit ediyor ve bunu boşa çıkarmayı görev kabul ediyoruz. Sizden boş demagojiler değil, Mart ikinci yarısı ile Nisan ayı içinde önerdiğimiz ortak tartışma toplantısı önerimize somut cevap bekliyoruz.

Selamlarımızla.

BP Paris yetkilileri

23 Ocak 1985

"Bolşevik" Partizan sorumlusuna:

21 ve 22 Ocak 1985 tarihli mektubunuz eli mize geçmiş bulunuyor. 22 Ocak tarihli mek tubunuz; 21 Ocak tarihli mektubunuzun bizim 15 Ocak tarihli mektubumuz "okunmadan önce hazırlanmış" olduğunu iddia etmektedir. Halbuki 21 Ocak tarihli mektubunuzun muhtevasının tamamı, bizim 15 Ocak tarihli mektubumuza cevap verme heyecanı ile ka leme sarıldığınızı ayan beyan ortaya koymaktadır. Önemli olan böylesi acemi oyunların basitliği değildir; arz-u haliniz - deki bu acemiliğin nedeni siyasi faaliyet diye yürüttüğünüz kırtasiyecilikten kaynaklanmaktadır.

Somut ve özgül bir tartışma önerimizi di le getiren bir sayfalık bir mektup karşısında kapıldığınız histeri nöbetinin elverdiği ölçüde kaleme aldığınız iki sayfa nın tutarsızlığından siz de pek memnun de ğilsiniz, bundan ötürü bir cevap daha denemek istiyorsunuz. Yukarıda bahsi geçen acemiliğin nedenlerinden biri budur. İkin ci ve esas neden bu çeşit yazışmaları "dev rimci çalışma" telakki eden sınıf mücadelesinden bihaber kırtasiyeci bürokrat kafa yapısının işgüzarlığıdır. Buyurun, tas fiyeci baylar, bu meşgalenize berdevam: "Siyasi bakımdan çok düşük seviyeli" oldu ğunu belirtmek ihtiyacını duyduğunuz mektubumuza bir <u>üçüncü</u>, ama "çok yüksek sevi yeli", bir cevap denemesi daha kaleme ala rak ideolojik ve teorik faaliyetlerinizi ihmal etmeyin. Sizin gibi çarıklı masla - hatgüzarların bataklığa giden bu yüksek se viyeli teorik seyahatlerine, eğer biz de "düşük siyasi seviyemizle" yardımcı olabi lirsek, gam yemiyeceğiz... Ama her zaman bu alicenaplığı gösteremezsek umarız bizi bağışlarsınız; zira, sizin dışınızdaki, sı nıf mücadelesi hemen hemen bütün zamanımı zı talep etmektedir. Böylesi dönemlerde, bataklıkta ikamet meraklısı diğer iflah ol maz oportünist/revizyonist tekke döküntüleri size yardımcı olabilirler. "B"P, Alternatif, Mayıs ortak teorik, ideolojik tartışma faaliyetinin başarılı olmasını gö nülden arzu ediyoruz. Bataklığın cazibe - sinden doğan yakınlaşmaların daha teorik, daha "yüksek seviyeli siyasi" birliklere yol açması, bataklık yolculuğunun bataklı ğın tapusu üzerindeki yüzeysel ayrılıklar dan ötürü yavaşlamaması, daha "bahtiyar" bir şekilde seyretmesi samimi dileğimiz - dir. Şubat ayı başında sizinle bu "iki aşamalı" bataklık yolculuğunun "evrenselli ğini", bu yolculuk için Mayıs ve Alternatif ile yaptığınız somut hazırlıktan ötürü, tartışmamız her ne kadar bizleri hüsrana gark ettiyse de, Marks'ın her pratik adımın önemini vurguladığını hatırlamak ü züntümüzü bertaraf ediyor. Devrimci kitle lere "B"P-Mayıs-Alternatif'i bu ortak yol culuk için uğurlama fırsatını yaratmanızı olumlu görüyoruz.

Ayrıca bu tip yazışmaları "ortak tartışma toplantısı örgütleme konusunda yürüttü ğünüz faaliyetin belgeleri" olarak değerlendirmeniz ve böylesi "belgeleri" devrim ci kitlelerden "gizleme diye bir problemi nizin olmaması" pek memnun edicidir. Aksi halde kitleler sizin gibi sicilli oportünistleri sicili yok diye kaale almıyabi - lirdi. Böylesi bir olumsuzluğa karşı ihti yatlı davranmanız da kendi başına bir o- lumluluktur. Bu, "iki aşamalı" yolculuğun "ilk aşamasında... onun da çok başında" o lan bir avuç kırtasiyeci açısından şayanı dikkat bir olgunluktur.

"Hatırlatmaya bile gerek yoktur" dediğiniz bir meseleyi gene de hatırlatmanızı bilhassa yararlı bulduk. "Acemi kumarcı" teşbihini tercih etmenizi "maruz görmek" bir yana, bilakis dolaylı yolla tecrübe sa hibi olduğunu ifşa eden kalemin pek de i- sabetli bir kelamı olarak değerlendirdik. "Acemi" değil; işinin erbabı, usta mı usta bir "kumarcının" teşrif etmiş olduğunu yeri gelince "rest" konularında mesleğinde edinmiş olduğu tecrübe ile "acemi kumarcıların elindeki avucundakini götürebi lecek" kabiliyette olduğunu teşbihin el - verdiği ölçüde beyan etmekte bir mahzur görmeyişini "mazur" gördük. Böylesi "siya si seviyesi çok yüksek" patavatsızlıklarla kendisini teşhir etmeye devam etmesini gelecekte de "mazur" göreceğimizden şüphe niz olmasın. Üstelik teşbihinizin geçmiş bazı olaylarla olan ilişkisi onun isabetliği konusundaki hükmün ne kadar yerinde olduğunu teyit etmektedir. Hiç şüphesiz ha tırlarsınız ki Çin'deki geri dönüş ve AEP revizyonistlerinin ihanetini takiben, Tür kiye'de proletaryanın ML partisi TKP/ML i çinde yüksek kademedeki iki revizyonist "a cemi kumarcı" Mao Zedung'un ML'e yaptığı ölümsüz katkıları inkar, parti kurucusu ön der komünist İbrahim Kaypakkaya'nın ML gö rüşlerini tahrif ve red temelinde parti çizgisi ve iradesi ile "ya tutarsa" diye kumar oynamaya kalkışmışlardı. İkinci Par ti Konferansı, sizin tabirinizle, bu "ace mi kumarcıların elindeki avucundakini de aldı götürdü." Dolayısiyle teşbihiniz ne kadar "mazur görülse" yetersiz kalacaktır.

Bu bahtı kara "acemi kumarcıların", anlaşılan bugünkü tek "bahtiyar" olma hülyası bu sefer de İsa-beti Güzel sandıkları bir zarla yurtdışında döküntü takımıyla, sizin tabiriniz caizse "ya tutarsa diye" düşeş tutturmak için kumara oturmaktır. Halkımız boş yere "alışmış kudurmuştan beterdir" dememiş...

Tercihi bu kadar isabetli olan teşbihinizin tek olumsuz yanı —bunu da kumarda ustalık iddianıza kıyasla siyasetteki acemiliğinize veriyoruz— "rest" tavrına dayandığını ve bir "demagoji" olduğunu iddia ettiğiniz tavrımızla bir benzerlik kurulmasını ima etme ihtimalidir. Böylesi küçük ihtimaller üzerinden hareket edebilen ahmakların mevcut olabileceği, 2. Parti Konferansında ihtimal hesapları boşa çıkan, Parti ve parti çevresi tarafından ufalanıp bir kenara atılanlar ile, kanıtlanmıştır.

12 Ocak tarihli mektubumuzda "demagojinin" izine bile rastlamak mümkün değildir. Sizi belli bir konuda sıkıştıran bir mektup olduğu tespit edilmiş olsa idi "daha iyi olurdu." Kısaca 15 Ocak tarihli mektubumuz, yazılı iki pusula ve iki tarafın yaptığı sözlü görüşmelerdeki genel eğiliminizi değerlendiren ve bir somut tartışma önerimizi tekrar eden bir mektuptur. 21 Ocak tarihli mektubunuzun görüşmelere ilişkin olayların "objektif" ve detaylı bir tarihçesini sunma edası, beyhude bir çaba olduğu kadar ilerde yayınlama ihtimali hesaba katılarak meselenin tarafınızdan çarpıtılmasına ve gereksiz yere uzatılmasına hizmet ediyor.

Gelişmelerin başında, sizin sorumlu bir arkadaşınız kitle önünde tarafınızdan öğütlenen klasik "B"P tavrının en cakalısını takınmaya çalışmıştır: "B"P'nin "tartışmak için mumla adam aradığını", "her konuda tartışmaya hazır olduklarını" vb. söyleyerek tartışma pehlivanı havasına bürünmüştür. Rasgele bilip bilmediği her konuda ML'e sataşma tavrı karşısında taraftarlarımız bu tartışma pehlivanına haddini bildirmek için, "somut bir konunun derhal tespit edilmesini ve kuru gürültü yerine somut bir konuda tartışmasını" önermiştir. Minderin kurulmakta olduğunu, kenarda peşrev çekmenin kimsenin gözünü boyayamıyacağını, mindere çıkıp tartışmak zorunda kalacağını anlayan bu pehlivan kaçamak tavırlara girmiş, o gün tartışılması önerilen konunun tartışılmasını ertesi gün saat 14:00'e ertelemeye çalışmıştır. Bu konuda o gün tartışamadığını örtbas etmek maksadıyla hemen kalem kağıda (sonra da daktiloya) sarılarak, ertesi günkü tartışma için görüş birliğini kağıda aktarmakta başı çekmiştir. Ne var ki, tartışacağı konudaki bilgisizliğinden kaynaklanan korku ile bu tartışma pehlivanı kitle önünde önerilen konuyu bilinçli olarak çarpıtmıştır. Bu taraftarlarımız tarafından mahkum edilince önce ortalığı velveleye vermeye çalışmış, sonra da derneği terketmiştir.

Bu, taraftarlarımızın her zaman takındığı tavırdır. Devrimci çalışma sırasında derneklerde oportünist/revizyonist bir siyaset temsilcisi genel olarak ML'e ve özel olarak onu Türkiye'de temsil edip uygulayan Partizan'a ciddi bir saldırıda bulunduğu taktirde, ilkeli bir tartışma ile haddini bildirmek, gevezeliğini boşa çıkarmak, teşhir etmek taraftarlarımızın genel politikasıdır. Devrimci çalışmanın buna eşitlenmemesi veya esas olarak bunun etrafında şekillendirilmemesi bu genel politikanın uygulanışına rehberlik eder.

Somut tartışmadan kaçan "B"P'li tartışma pehlivanının ortalıktan kayboluşunu, tarafınızdan gönderilen bir pusulanın peydahlanışı takip etmiştir. Bu pusula tartışmadan kaçan tartışma pehlivanının sebep olduğu prestij tahribatını onarmaya, "B"P ile genel olarak ortak-tartışmalar düzenlemeyi kabul etmiş olduğumuz varsayımını gerçek gibi göstermeye ve bunu "başardıklarından" ötürü de kendi kendisinden memnun bir havaya bürünmeye kalkışmıştır. Bunun üzerine ve sözlü görüşmedeki kaçamak tavrınızdan da sonra, 15 Ocak tarihli mektup size iletilmiştir. İki nokta öne çıkarılmıştır: Sizinle ortak-tartışmalar düzenleme, "ortak-tartışma-sezonu" açma diye bir sorunumuz olmadığı, çok hazır olduğunuzu iddia ettiğiniz, derneklerde tartışma pehlivanlığı taslıyacak kadar kendine güvenen ve zamanı olan tartışma pehlivanlarınızın olduğu ve bir kadronuzun tabiriyle üzerinde "bir eşek yükü yazı yazdığınız" bir konuda --oportünist "iki aşamalı" parti inşası görüşünüz-- üzerinde somut ve özgül tartışma önerimize olumlu cevap vermeniz. Burada demagojinin izine rastlamak, olsa olsa yeşil çuha üzerinde "rest" çekmede usta olduğunu iddia eden sizin gibi çakır hafiyelere has, ama boş, bir iddiadır. Sıkıştırılmış olmanızı kabul etmek ise doğru olandır.

"Önce 'tartışmadan kaçma' gibi bir genel tespit" bize ait değildir. Bu sizin kendi kendinize gelin güvey olmanızdır. Biz sizin genel gevezelik düşkünlüğünüzü somut ve özgül bir tartışmadan kaçmanız ile bir birine karıştırma hatasına düşmüyoruz. Dernekte ertesi gün tartışmaya hazır olduğunu beyan eden tartışma pehlivanınızın tavrı karşısında, derhal somut bir öneriyle, size somut ve üzerinde dört senelik "teori" ve pratiğiniz olan bir konuda kısa zaman içinde tartışma teklif ettik. Siz böyle bir tartışmadan kaçtınız! Tartışma peh

livanınızın haddini bilmezliğinden bizler sorumlu olamayız! Derneklerde uluorta tartışma önerisi yapabilen, hemen ertesi gün için tartışma kararı alma yetkisine sahip "B"P sorumlusu olma cakası satan tartışma pehlivanlarına sahip olduğunuz müddetçe, bizim sizi bir ay gibi "kısa"(?) zaman içinde bir tartışmaya zorlamamızın ve kabul etmediğiniz taktirde "kaçıyorsunuz" dememizin herhangi bir demagoji ile yakından uzaktan bir ilişkisi olamaz! Burda şayet bir demagog varsa, o şahs-i muhterem, kara bahtının "elindeki avucundakini götürmesinden" sonra iki buçuk, kara cahil, tartışma pehlivanı ile tek başına kalma "bahtiyar"lığına erenden başkası değildir. Gene sizin tabirinizle, "bu gerçeğin unutulmaması ve unutturulmaması gereklidir."

Ayrıca 21 Ocak tarihli mektubunuzun bu özgül konuda teşhir edilme ile karşı karşıya olduğunuz intibaını taşıyor; ve bu konuda "korkmadığınızı" belirtmeyi ihmal etmiyor. Bu konudaki tavrınıza katılıyoruz. Gerçekten 21 Ocak tarihli mektubumuzda böyle bir tehdit olmadığı için "korkmanız" için bir sebep yoktur. Proletarya tarafından tehdit edilmek için böyle bir tehdite layık olmak gerekir. Sizin hakkınızda böyle bir tespit yaptığımız zannı bizi üzdü. Sizlerin Şubat başı için önerilen tek bir somut tartışmadan "belirli sebeplerle kendinize uygun bulmayarak" kaçmanız, sizin teşhir ile tehdit edilmenizi gerektiren bir sorun olmadığı kadar, sizin genel olarak tartışma için dört dönen bir avuç revizyonist bürokrat olmadığınız anlamına da gelmez. Alternatif ve Mayıs gibi ne yaptığı belirsiz, revizyonist pespaye görüşlere sahip birkaç şahsiyeti bile ciddiye alıp ortak tartışma düzenlemeye büyük ihtimam gösteren sizlerin tartışma yanlısı olmadığınızı iddia etmek hiç tutarlı olmaz. Hatta "tartışma için tartışma" yanlısı olduğunuz bile söylenemez. Oportünist/revizyonist bataklığın tapusuna konma "bahtiyar"lığı varken "tartışma için tartışma" yürütme gibi bir gaflete düşecek hamkafalılığı biz hiçbir zaman sizlere yakıştırmadık, yakıştırmayacağız da!

Geçmişte, saflardan atıldığınız dönemde de, "tartışmak için" tartışmadınız, partinin ML görüşlerini revize etmeyi İbrahim Kaypakkaya'yı aşma diye tezgahlamak ve bundan ötürü Parti ve parti kitlesinden hakettiğiniz silleyi yemek için tartıştınız. Biz sizlerin "tartışma" konusundaki sicilinize kimsenin tozkondurmasından yana değiliz.

Sizlere "kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleyi kış uykusunda tutmaya çalıştınız" da denemez. Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme yaptığı katkıların ölümsüzlüğü, can alıcı önemi gibi konularda dönek küçük-burjuvazinin ideolojisini saklamadınız, aksi ne onun borozancılığını "açıktan" yaptınız. Kitlelerin bu konudaki şüphecilerin, döneklerin kim olduğunu açıkça görebilmesi, o zamanki tartışma toplantılarında olduğu gibi, yüzünüze bilfiil tükürebilmesinin imkanını sağladınız. Bu konudaki hizmetinizi de takdir ediyoruz. Size getirilebilecek eleştiri "açık ideolojik mücadeleyi kış uykusuna yatırmak" olamaz --zira küçük burjuva ideolojisinin, "bolşevik" maskeli, ateşli savunucularısınız-- son tahlilde sınıf mücadelesini kış uykusuna yatırmak istediğiniz olmalıdır. Bizim açımızdan mesele, bu konuda kamuoyu önünde bir dizi açık tartışmalarda indirdiğimiz darbeden sonra (kendi değerlendirmeleriniz bunu yazılı olarak makul bir dille kabul ediyor) bir daha belinizi doğrultamamış, incir çekirdeğini doldurmayacak meselelerle uğraşan ve gitgide ufalanıp "elindeki avucundakini" de yitiren çok dar bir çevre olmanızdır. Bundan ötürü muhatap alınmadığınız doğrudur. Şayet çektiğiniz ızdıraba son verecek bir merhamet darbesi arzuluyorsanız, bu da sizin subjektif arzunuza bağlı bir olgu olamaz; bunun gerekliliği, bihaber olduğunuz sınıf mücadelesinin seyri içinde doğan yeni koşullara göre tespit edilecek bir meseledir. Şimdilik ufalanarak bataklığa doğru yuvarlandığınızı tespit etmek ve arada bir bu yuvarlanışı hızlandırmak için itelemenin yerinde olduğunu düşünmek doğrudur. Bu tespite katılmamanız bizce normal karşılanıyor. Doğru tespitlere her zaman herkesin katılmayacağını biliyoruz.

Şu kadarını teslim etme kabiliyetine sahip olabileceğinizi varsayarak, sizi hedef almayanın açık mücadele olmadığını zanneden, kendini merkez-i cihan telakki eden narsisizmden, durgun su kenarında uzanıp aks-i cemalinizi seyre dalmaktan vazgeçmenizi öneriyoruz. Yok "kendi bildiğinizi yapmayı daha iyi" görüyorsanız, düştüğünüz zaman ağlamamanızı bekliyoruz. Son tartışma toplantısı önerisi karşısındaki kuru gürültünüz, "demagoji yapılıyor" yakınmalarınız bu uyarının gerekli olduğunu gösteriyor.

15 Ocak tarihli mektuptaki somut önerimiz hala geçerlidir. Cevabınız hala "red" şeklinde ise, aynı mektuptaki tavrımız da hala geçerlidir: "... görevlerimiz nedeniyle yakın gelecek için yeni bir tarihi şimdiden tespit edemeyeceğimizi bildiririz." Yani, aynı konuda bir tartışma için kitle önünde arz-ı endam buyurabilmeniz için fırsatı ilelebet kaçırmış değilsiniz.

Bu arada, bataklık yolculuğunuzda ve kaç "aşamalı" olursa olsun bu yolun inşasında eskiden emeği olanlarla birlikte yürüteceğiniz calısmalarda "siyasi seviyesi yük -

sek", daha nice başarılar dileriz.

Fransa'da Partizan taraftarları adına...

"FRANSA'DA PARTİZAN TARAFTARLARI ADINA" YAZILAN MEKTUPLA İLGİLİ

Arkadaşlar, 31.1.1985

"Fransa'da Partizan taraftarları adına" yazılan mektuba tavır takınmak; gerekli olan noktalarda görüş bildirmek istiyoruz.

Mektup, sıradan bir mektup olarak değil de, "Fransa'da Partizan taraftarları adına" yazılmış bir mektup olarak değerlendirildiğinde, onun siyasi sorunlardan mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışan; somut bir mektuba somut bir cevabın nasıl verilemeyeceğinin örneği olan; sorunları kişiselleştirmek için korkunç çaba harcayan son derece düşük siyasi seviyeli bir mektup olduğunu tespit etmemiz gereklidir.

"Türkiye'de proletaryanın ML partisi" olma iddiasında bulunan bir siyasetin Fransa'daki taraftarları adına yazılmış olan böyle bir mektup, kendileri adına utanılacak bir seviye düşüklüğü örneği yaratmaktadır.

Biz, iletilen mektuptaki seviye düşüklüğü alanında tartışmayı kesin ve berrak bir şekilde reddediyoruz. Onun yerine bu seviye düşüklüğünü teşhir etmek; siyasi mücadeleyi seviyesiz bir şekilde yürütülen "Tanzimatçı yazarlar atışması" olarak uygulayan sözde önderlere karşı bütün devrimci kitleleri mücadele etmeye çağırmak ve tartışmayı mümkün olduğu ölçüde özsel noktalarda yürütmek gereklidir.

Biz bu şekilde davranmaya çalışacağız.

1- 23 Ocak tarihli mektup tutarlı devrimci ve Marksist-Leninist metotlara genel olarak ters bir uygulamanın örneği dir.

Marksist-Leninist metot bize, tartışmanın özellikle özsel noktalarda yürütülmesi gerektiğini öğretmektedir. Mektup ise, "BP Paris yetkilileri" imzası ile gönderilmiş resmi yazıyı, kişileri hedef alan bir tarzda cevaplamaya özel önem göstermektedir.

Marksist-Leninist klasikler bize, devrimci kitlelerin siyasal bilincine çok önem vermemiz gerektiğini öğretmektedir. Mektup ise, siyasi bir mektup olarak kitleleri siyasal temelde eğitmeyi hedeflememektedir. Tersine siyasal olmayan noktalarda düşmanlık duygularını körüklemeyi sürdürmekte; üç-beş osmanlıca kelimenin yerli yersiz kullanımıyla ortaya çıkan; geri bilinçli kitlelerin siyasal olmayan duygularını okşayan "nasıl olursa olsun" bir yazı ortaya çıkarmayı hedeflemektedir.

Marksist-Leninist metot bize, mümkün olduğunca ispatlı-belgeli konuşmak gerektiğini öğretmektedir. Mektup ise, ispatlanması —devrimci mevzilerde durulduğu sürece— kesinlikle mümkün olmayan ve iftira niteliğinde bir dizi konuda ispatsız iddia ve karalamalarla doludur. Kitleleri bu temelde eğitmektedir.

Mektup, bizim somut 21 Ocak tarihli mektubumuzda yer alan tespit, değerlendirme, ve önerilerimiz hakkında somut cevaplardan oldukça uzak durmaktadır. İkincil - üçüncül dereceden noktalar üzerinde "edebiyat" gösterisi arasında özsel sorunlardan kaçınılmaya çalışılmıştır. Bu tutarlı devrimci bir dürüst tavır olarak değerlendirilemez.

Yukardaki yöntemsel hata örnekleri siyasi kişi ve grupların güvenilirliğini bütünüyle yaralayan ve doğru bir yolda ilerlenilmesini engelleyen, son derece yanlış ve zararlı örneklerdir. Biz, tüm devrimci kitlelere ve bu arada Partizan ileri gelenlerinin tümüne de, bu yöntemlere karşı mücadele etmek gerekliliğini; ispatsız iddia ile, iftira ve karalama ile, seviyesiz küfürlerle proletarya önderliğinde devrim yolunda olumlu bir yere varılamayacağını bir kez daha hatırlatmak isteriz.

2- Somut tartışma sorunu ile ilgili olarak, asıl meseleler bir dizi laf kalabalığı arasında kaybolmuştur.

Konu şöyledir:

Ocak 85 başında, bir dernekte tartışma içinde ortak tartışma fikri ortaya çıkmış; birkaç gün sonra bu konuda tarafımızdan resmi yazılı çağrı yapılmıştır. Yapılan görüşmede, Partizan yetkilileri yaklaşık bir ay sonrası için ortak tartışma önermişlerdir. Buna karşılık biz, önerilen Şubat başındaki tarihi reddedip; onun yerine Mart'ın ikinci yarısı veya Nisan ayını önerdik.

21 Ocak tarihli mektubumuzda, Partizan'ın önerilen bir tarihi reddetme hakkı olduğu gibi, bizim de böyle bir hakkımızın olduğunu ortaya koyduk. Ve neden, bizim onların önerdiği tek somut tarihi mutlaka kabul etmek zorunda olduğumuzu sorduk. Ayrıca onların bizim önerdiğimiz tarihleri neden kabul edemeyeceklerini açıklamalarını istedik.

23 Ocak tarihli mektup, bu asıl sorunları tartışmak yerine, işi boğuntuya getirmeye çalışıyor. Ve laf arasında şöyle deniyor:

"15 Ocak tarihli mektuptaki somut önerimiz hala geçerlidir. Cevabınız hala "red" şeklinde ise, aynı mektuptaki tavrımız hala geçerlidir: '... görevlerimiz nedeniyle yakın gelecek için yeni bir tarihi şimdiden tespit edemeyeceğimizi bildiririz.' Yani, aynı konuda bir tartışma için kitle önünde arz-ı endam buyurabilmeniz için fırsatı ilelebet kaçırmış değilsiniz."

Kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele eylemini "kitle önünde arz-ı endam buyurmak" olarak kavrayan bu kafaların, 23 Ocak tarihini taşıyan ve bize 28 Ocak tarihinde iletilen mektuplarında Şubat başı için yaptıkları önerinin hala geçerli olduğunu söyleyebilmelerindeki ciddiyetsizliğe şaşırmamak gerekir. 28 Ocak'ta mektup verip, Şubat başında tartışma istiyoruz de! Sorun, eğer bir arkadaşımızın, onların bir arkadaşları ile karşılıklı konuşmaları olarak kavranırsa, böyle önerilerde bulunmak normaldir. Biz, kamuoyı önünde açık ideolojik mücadeleyi başka türlü kavrıyoruz. Ona daha değişik bir önem veriyoruz. Bizim, Şubat başındaki öneriyi reddetmemizin sebebi, tam da menşevik ileri gelenlerin açık toplantıyı bizim Mayıs-Alternatif ile yapacağımız ortak toplantıdan önceye almak için özel çaba sarfetmeleri; devrimci kitlelerin siyasi hazırlığının gerçekleşmesine kesinlikle fırsat tanımaya niyetli olmadıklarını ortaya koymaları; bizzat yapılacak ortak tartışma toplantısını, genel olarak kamuoyu önünde açık ideolojik mücadelenin önemini küçültmek için kullanmaya çalışacakları kuşkusunu taşımamızdır.

Partizan ileri gelenleri, yukarıdaki alıntıda görüldüğü gibi, bizim 2-3 Mart ortak tartışma toplantısından sonra için yaptığımız öneriyi, yani somut olarak bir buçuk ay sonrası için yaptığımız öneriyi cevaplamaktan kaçınıyorlar.

Biz, onların gerçek bir ideolojik-siyasi mücadele yanlısı olmadıkları konusunda hiç bir hayale sahip olmadık ve bundan sonra da olmayacağız. Onlar neden Şubat başında ortak tartışmanın mutlaka olması gerektiğini ve neden Mart ikinci yarısı ile Nisan başında olamayacağını ikna edici bir şekilde açıklamadıkları sürece, istedikleri kadar bizim "tartışmadan kaçtığımız" üzerine demagoji yürütsünler, gerçek ideolojik mücadeleden kaçıcılar olma özelliğini sürdürdüklerini (4-5 yıldır bu özelliği zaten mal edinmiş durumdadırlar) bir kez daha kitleler önünde kanıtlamış olacaklardır.

Mart ikinci yarısı ve Nisan ayı içinde, bir hafta sonu, Partizan ile ortak tartışma toplantısı yapmaya hazır olduğumuzu; bunu onlara yeniden önerdiğimizi bir kez daha vurgulamakla yetiniyoruz. Onlardan bir kez daha, boş demagojiler değil, somut cevap beklediğimizi hatırlatıyoruz.

3- 23 Ocak tarihli mektupta, yazarlarının kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele, teorik çalışma, onun anlamı-önemi gibi konulardaki genel yanlış anlayışlarına örnek teşkil edebilecek, çeşitli yerlerde geçerken değinilen noktalar vardır. Bütün yazı içinde zorlukla bulunabilecek böyle siyasi noktaları öne çıkarmaya çalışmak; onların bu noktadaki yanlışlarını kitlelere teşhir etmek gereklidir. Bu, aynı zamanda onların nasıl bir ideolojik mücadele yanlısı oldukları sorununa da daha fazla açıklık getirecektir.

Mektupta, Marks'ın "her pratik adım" sözüne yapılan atıf; Mayıs-Alternatif-BP arasındaki ortak tartışmaya karşı takınılan tavır; Partizan açısından BP ile tartışmanın anlamı-önemi ya da önemsizliği konusunda söylenen sözler; devrimci kitleler önünde yürütülecek açık ideolojik mücadelenin nasıl yanlış kavranıldığının bir kaç önemli örneği olarak öne çıkarılmalıdır.

Mektupta, geçerken, "... Marks'ın her pratik adımın önemini vurguladığını hatırlamak üzüntümüzü bertaraf ediyor" denilmektedir. Yazarlar, Marks'ın bu sözlerini, tam da teorik çalışmanın-tartışmanın önemi bağıntısında hatırlıyorlar ve "teorik çalışma" sözcüklerine karşılık, "pratik adım" lafını öne sürüyorlar. Böylece de teorik çalışmaya karşı, "pratik adımı" öne çıkaran bir Marks olduğunu ve kendilerinin onu takip ettiğini anlatmaya çalışıyorlar.

Marks'ın sözü edilen sözleri, teorik çalışma ve tartışmanın öneminin küçültülmesi için kullanılamaz. Ve zaten Marks da bu anlamda kullanmamıştır.

1870'li yıllarda, Almanya'da, işçi sınıfı içerisinde Marks ve Engels'in de içinde bulunduğu Eisenachçılar ile Lasalcılar vardır. Eisenach ileri gelenleri, Marks ve Engels'ten de bir ölçüde ayrı olarak, Lasalcılarla, ortak bir program oluşturarak birleşme çalışması yapmaktadır. Ve, bir dizi temel ilkede tavizler verilerek; ilkelerde uzlaşma formülleri yaratılarak böyle bir birleşme yaratılmak istenmektedir.

İşte böyle bir ortamda ve bu somut duruma karşı Marks, parti ileri gelenlerini uyarmaya çalışmış; onlara uzlaşma programları yapmak yerine, ortak düşmana karşı ortak hareket etme anlaşması yapmanın daha iyi olduğunu belirtmiştir. Marks'ın söyledikleri, bağıntısı içinde şöyledir:

> "<u>İleriye doğru atılan her adım</u>, <u>her gerçek ilerleme</u>, <u>bir düzine programdan daha önemlidir</u>.(abç) Eğer Eisenach Programını <u>aşmak</u> mümkün olmazsa —ve koşul

lar buna elverişli olmazsa— muhatapla rımızla, ortak düşmana karşı bir hareket anlaşması yapmakla yetinmeliyiz. Eğer bunun tam tersine, (bunu uzun bir ortak çalışmayla böyle programların hazırlanabileceği bir zamana bırakmak dururken) ilkeler programı imal etmeye kalkışırsak, o zaman, herkesin gözü önünde, bütün dünyaya, partinin hareket düzeyini gösteren şahıslar (jalon) yerleştirmiş oluruz. (abç) Lasalcı önderler, koşullar onları zorladığı için bize gelmekteydiler. Eğer onlara, ilkeler üzerinde pazarlığa girişilmeyeceği daha başından söylenmiş olsaydı, bir hareket programı ya da ortak hareket için bir örgütlenme planı ile yetinmek zorunda kalırlardı. Bunun yerine, onların, tarafımızdan kabulünü zorunlu saydığımız yetkilerle karşımıza çıkmalarına izin veriliyor, ve böylece sana muhtaç olan kimselere sığınmış oluyor. Ve bütün bunların üzerine tüydikmek için de, onlar, birleşme kongresinden önce yeni bir kongreye çağırıyorlar, bizim partimizin kongresi ise Post Festum(*) toplanıyor.
(*) Bayramdan sonra. —Ç."
("Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi", s.20)

Marks'ın bu konudaki sözlerini teorinin önemini küçültmek için kullananlar, sadece menşevik ileri gelenleri olmamıştır. Bunlardan bir bölümüne, tam da bu konuyu tartışarak Lenin şu şekilde cevap vermiştir:

"Hareketimizin gerçek durumuyla az çok tanışıklığı olanlar, Marksizmin geniş bir biçimde yaygınlaşmasındın yanında, teorik düzeyin belli ölçüde düşmekte olduğunu görmemezlik edemezler. Pek çok insan, çok az bir teorik eğitimle, hatta hiç eğitilmeden, hareketin pratik önemi ve pratik başarıları yüzünden, harekete katılmışlardır. Bunlardan Raboçeye Dyelo'nun, bir zafer havasıyla, Marks'ın şu sözlerini aktarırken nasıl patavatsız olduğunu değerlendirebiliriz: "İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir." Teorik kargaşalık döneminde bu sözcükleri yinelemek, tıpkı bir cenazede yaslılara "gözünüz aydın!" demeye benzer. Üstelik Marks'ın bu sözleri, içerisinde ilkelerin formülasyonundaki seçmeciliği şiddetle mahkum ettiği, Gotha Programı konusunda yazdığı mektuptan alınmıştır. Eğer birleşmek zorundaysanız, diye yazıyordu parti liderlerine Marks, hareketin pratik amaçlarını karşılayacak anlaşmalara girin, ama ilkeler konusunda herhangi bir pazarlığa izin vermeyin, teorik "ödün" - ler vermeyin. Marks bu düşüncede idi, ve hala aramızda —onun adına— teorinin önemini küçümseme yolunu arayan kimseler var!
Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz."
("Ne Yapmalı?", Lenin, s.34)

Marks'ın ve Lenin'in söyledikleri ile Partizan ileri gelenlerinin söylemeye çalıştıkları arasında nasıl bir bağ olduğu açıktır.
Pratik mücadelenin önemini anlatmak için Marks'ı, Lenin'i çarpıtmaya hiç gerek yoktur. Onlar teoriyi küçümsemek istediklerinde "pratik" sözünü; pratiği küçümsemek istediklerinde ise "teori" sözcüklerini vurgulamadılar. Böyle bir yaklaşım bütünü ile yanlıştır. Bu iki unsur birbirlerini tamamlayan ve birbirleriyle ilişkili bir bütündür.

Alternatif-Mayıs vb. hakkında söyledikleri sözlere gelince...
Mektupta onlar, "oportünist - revizyonist tekke döküntüleri" olarak; "döküntü takımı" olarak vb. nitelenmektedir. Bu şekildeki tespitler, onlarla yürütülecek tartışmaların değerini düşürmek; genel olarak ideolojik-siyasi mücadeleyi küçümsemek için kullanılmaya çalışılmaktadır.
Önce, kısaca Partizan ileri gelenlerinin bu çok olumsuz ve devrimci olmayan tavırlarını teşhir etmemiz gereklidir. Mayıs ile Yılmaz Güney arasındaki ilişki; Yılmaz Güney'in Mayıs'ın teori ve pratiğinden belli bir şekilde sorumlu olduğu açıktır. Partizan ileri gelenleri, Yılmaz Güney'in cenaze töreninde, Mayıs'ın özsel hatalar taşıyan direktiflerine ve çağrısına harfiyen uydular. Yılmaz Güney için, onun komünist mücadelesini sürdürme üzerine şiirsel sözler söyleyip, bildiriler yayınladılar. Hala çeşitli yerlerde, yapacak "pratik" bulamayınca Yılmaz Güney'i anma toplantıları düzenliyorlar, ağıtlar yakıyorlar. Bütün bunları yapıyorlar. Çünkü ölümünün ardından Y.Güney'in prestijinden yararlanmak sözkonusudur ve bu bir ölçüde kolay bir iştir de! Ama Y.Güney'in, Mayıs dergisinde çıkan yazılarını değerlendirmek; onları eleştirel bir şekilde incelemek; kitlelere, devrimci Y.Güney'in siyasetteki doğru ve yanlışlarını tanıtmak, "gevezelik" etmektir! Kırtasiyeciliktir! Bürokratlıktır! Aklınıza gelen en kötü şeyler ne ise, odur! Mayıs dergisinin siyasi etkisini kırmak için, "üç-beş kişi", "döküntü" dersiniz, olur biter.
İşte Partizan'ın geldiği bugünkü yeri gösteren bir örnek budur!

Bizim için, Mayıs ve Alternatif isimli dergiler vardır. Bu dergi etrafında bazı kişiler vardır. Bu dergilerin içinde bir dizi ideolojik-siyasi tavır; öneri, tahlil vb. vardır. İmkan olduğu ölçüde onları siyasi değerlendirmeye tabi tutmak; yanlışlarına karşı silahlanmak ve eğer doğru söyledikleri birşey var ise, onu da değerlendirmek, tutarlı komünist bir tavırdır.

Devrim yolunda ilerleyebilmek için, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleye özellikle ihtiyaç vardır. Seviyesiz küfürler, bu ihtiyacı "karşılamamaktadır".

Partizan ileri gelenlerinin, ideolojik - siyasi mücadeleye karşı nasıl düşmanca bir tutum aldıkları, bizimle ilgili olarak söyledikleri şeylerde de ortaya çıkmaktadır. Bunların bizimle tartışma istekleri gerçek bir ideolojik-siyasi hesaplaşma; bu hesaplaşma içinde doğruları savunup, yanlışlardan arınma; söylenenleri Marksizm-Leninizm ışığında ele alıp değerlendirme vb. değildir. Eğer böyle olsa, bu merkezi bir biçimde ve öncelikle yazılı olarak gerçek leştirilirdi. Bunların tartışmadan anladıkları, doğmaya başlayan bir etki varsa, onu daha başlangıcında boğmak için "teşhir" (yani kişisel özellikleri bakımından, sakın "siyasi" anlaşılmasın!), " tehdit ", (Paris'teki derneklerinde sık sık "kapıyı gösterme" tavırları gibi!) ve böylece de "haddini bildirmek"tir.

Mektupta "taraftarlarının her zaman takındığı tavır" olarak şunları söylüyor Partizan ileri gelenleri:

"Bu, taraftarlarımızın her zaman takındığı tavırdır. Devrimci çalışma sırasında derneklerde oportünist/revizyonist bir siyaset temsilcisi genel olarak ML'e ve özel olarak onu Türkiye'de temsil edip uygulayan Partizan'a ciddi bir saldırıda bulunduğu taktirde ilkeli bir tartışma ile haddini bildirmek, gevezeliğini boşa çıkarmak, teşhir etmek taraftarlarımızın genel politikasıdır."

Burada, Partizan ileri gelen sözde önderlerinin uygulamasının sorumluluğunun tüm "taraftarlara" yıkılmaya çalışılması hatasının dışında, diğer söylenilenlerin gerçekten tavırlarının tam bir anlatımı olduğunu tespit etmemiz gereklidir.

Partizancıların birisine haddini bildirmesi ve onu teşhir etmesi için, o kişinin -siyasetin, ML'e ve Partizan'a "ciddi bir saldırıda" bulunması lazımdır! Partizan ileri gelenleri öyle "ufak-tefek" saldırılarla uğraşacak insanlar değildir! "Büyük" adamlar, ancak ciddi saldırılarda hareke- te geçer!

Bu, bizim Marksizm-Leninizmde tanıdığımız ideolojik mücadele anlayışına tümüyle ters bir yaklaşımdır. Biz, Marksizm-Leninizm açısından her hatanın, her sapmanın, her saldırının, mümkün olduğu ölçüde cevapsız bırakılmaması gerektiğini düşünüyoruz.

Partizan ileri gelenlerinin yukarıdaki sözleri, edebiyat gösterisinde bulunmalarına karşı düşük edebi seviyede ortaya çıkan bir kelime yanlışı vb. değildir. Var olan uygulamalarıyla; tüm oportünistlerin uygulamalarıyla karşılaştırıldığında, tümüyle gerçeğin ifadesi olduğu tespit edilebilir. Oportünistler arasında, "bana saldırmayana saldırmam" sözü, adeta, görünmez bir ittifakın ilkesi durumundadır. Onların, çok zorunlu kalmadıkları sürece birbirlerini isim vererek ve siyasi çizgilerine dayanan bir eleştiri yürütmedikleri, gazetelerinin kabaca bir incelemesi içinde görülebilir. Partizancılar da bu ittifakın unsurudur. Onun yayınlarında, Partizan'a dokunmayana, ya da "ciddi" olarak dokunmayana dokunduğunu gösteren bir örnek bulmak hemen hemen imkansızdır.

Kendilerine saldırıldığında ise, Partizan ileri gelenleri tartışmayı "had bildirme", "teşhir" vb. olarak kavrıyorlar. Tartışmadan amaçlanan şeylerin bu biçimde kavranışı da tümüyle yanlıştır. Sorun böyle kavranıldığında, karşıdakinin ne söylediğini sağlıklı bir şekilde değerlendirme diye bir sorun artık ortadan kalkar. Sorun mutlaka yanlış olan söylenen şeylerin ve sahibinin kısa yoldan teşhiri halini alır. Bu noktadan itibaren karşıdakinin NE söylediği; NASIL söylediği; DOĞRU söyleme İHTİMALİNİN olup olmadığı gibi sorular artık düşünülemez. Söyleyen kim olursa olsun ve ne söylerse söylesin, Partizan'a karşı o özel olarak da, genel olarak da YANLIŞtır. Kısa yoldan teşhir edilip, haddinin bildirilmesi lazımdır! Bu söylenilen şeylerin doğruluğunu, derneklerindeki uygulamayı anlatan Partizan ileri gelenleri de onaylamaktadırlar. Ama, ne yazık ki, bu uygulamanın kendisi Marksizm - Leninizm açısından yanlıştır. Gelişmeye kapalı, kendi içine dönük bir tekke politikasıdır. Komünistler gelen eleştirileri dinler, yanlışlarını tahlile önem verir ve karşıdakinin doğru sözlerini kabul etmeye hazır davranırlar. Partizan ileri gelenlerinin propagandası, bu komünist tavra Partizan saflarında bugün rastlanmasını hemen hemen imkansız kılmış durumdadır.

Biz, ancak bu tavırların yanlışlığını ve bu kafayla bir yere, tabii ki olumlu bir yere varamayacaklarını bir kez daha hatırlatmakla yetinmek istiyoruz.

Biz, Partizan'ın devrimci tabanına, söylenilenler üzerine düşünme, araştırma çağrısı yapıyor; Partizan ileri gelenlerinin belgesiz iddialarına değil; belgelere dayanmaları çağrısını yapıyoruz.

BP Paris Yetkilileri

NOTLAR:

Özsel sorunlardan ayrı olarak, notlar bölümünde şunları söylemek istiyoruz:

1- 23 Ocak tarihi atılmış olan mektup, bizim bir arkadaşımıza dernekte 28 Ocak akşamı verilmiş; yetkili arkadaşlara 29. tarihinde ulaşmıştır.

2- 15 Ocak tarihli mektubunuzu okuduğumuz -okumadığımız üzerine, bizim bir ek notta yazdığımız açıklamaya dayanarak, 23 Ocak tarihli mektubunuzun en başında neredeyse yarım sayfa spekülasyon yapmanız çok anlamsız birşeydir. İspatı mümkün olmayan şeyler üzerinde spekülasyondan vazgeçmeye pek niyetli olmadığınızı gösteren yüzlerce örnekten biridir.
Durum şudur: 15 Ocak tarihli mektubunuz, yetkili yoldaşlarımızca okunmadan, 21 Ocak tarihli mektubumuz yazılmıştır. Bu, 15 Ocak tarihli mektubun içerdiği şeyi bilmiyoruz demekten başka birşeydir. Onun içerdiği şey, derneğinizde vb.de açıklanmıştır. Ayrıca mektubun içerdiği şeyden de haberimiz vardır. Bu şartlarda, o mektubun içerdiği anlayışa karşı genel bir cevap yazılabilir. Ama, o mektuptan somut alıntılarla somut cevapların yer aldığı bir cevap vermek mümkün değildir.

3- Cevabi yazımızdan görülebileceği gibi, mektubunuzun edebi yönüyle hemen hemen hiç uğraşamadık. Oysa mektubunuz, bir siyasetin bir bölgedeki taraftarları adına (hem de bu siyaset "ML'nin temsilcisi") yazılmış olmasına karşı, siyasi olmaktan çok daha değişikti. Altındaki imza olmasa ve birkaç sözcük çıkarılsa, bu yazının, osmanlı Tanzimat dönemi edebiyatına özenmiş bir gencin, edebiyatçı olma hevesini ifade eden ve gelecek için pek gelişme ümidi de vermeyen bir "edebiyat müsveddesi" olarak değerlendirilebilirdi.
Her halükarda, mektubunuz yazarı, eğer bu yönde kendini geliştirmek ister ve bize baş vurursa, kendisine yardımcı olarak edebiyatçılarla ilişki kurdurmaya çalışabileceğimizi ve siyasi olarak yapamadığımız onu geliştirme yardımının yerini tutamayacağını bilmekle birlikte, ona "Mefailün failatün failü" veznini daha iyi kullanabilmesi için kişisel imkanlarımızı zorlayarak bazı naçiz bilgilerimizi aktarmaya çalışabileceğimizi bilgilerinize sunarız.

İLERİ DERGİSİNİN BİR KANADININ PARİS YETKİLİLERİNE

Arkadaşlar, 24.01.1985

Hatırlayacağımız gibi, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele taraftarı olduğunu söyleyen BP-Alternatif-Mayıs ve İleri dergisinin bir kanadı arasında bu yönde bazı ortak faaliyetler başlamıştı. Amaç, söz ile söylenen yukarıdaki gerekliliği pratiğe uygulamaya çalışmaktı.
Siz, söz ile kabul ettiğiniz açık ideolojik mücadelenin gerekliliğini, pratikte, bizim ortak faaliyetimizin içinden bir iki görüşme sonunda kenara çekilerek uygulamayacağınızı gösterdiniz. Daha işin en başından itibaren, açık ideolojik mücadele yönündeki ortak faaliyetlerden uzaklaşma, bu çalışmayı dağıtmaya yönelik girişimleriniz dikkat çekici bir açıklıkta tespit edilmişti. Buna rağmen zorlanmanız doğru idi.
Siz zorlanmanıza rağmen, bizce tutarlı komünist ve devrimci gerekçelerden yoksun olan belli gerekçelerle kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele girişiminden vazgeçtiniz.
Biz, BP-Alternatif-Mayıs ortak açıklamasında, sizin bu tutumlarınızın pratik sonucunu kamuoyuna duyurmakla yetindik ve sizin "belli gerekçelerle" bu girişimden ayrıldığınızı açıkladık. Geniş bir biçimde sizin sözlü açıklamalarınıza dayanmayı uygun bulmadık. Çünkü bu belki, bir dizi ispatı zor olan demagojik tartışmalara yol açabilirdi. Bu yüzden, doğrudan sizin yazılı olarak kendi gerekçelerinizi ortaya koymanızı bekledik. Aradan geçen bunca zaman, bu umudumuzun sizin tarafınızdan pek gerçekleştirilmeyeceğini açıkça ortaya koymuştur.
Herşeye rağmen biz, yaklaşan ortak tartışma toplantısı tarihine bağlı olarak, size bu yöndeki sorumluluğunuzu bir kez daha hatırlatmayı görev biliyoruz.
Kamuoyu önünde açık ideolojik mücadelenin bir örneği olarak hazırladığımız 2 - 3 Mart tarihli ortak tartışma toplantısından NEDEN GERİ ÇEKİLDİĞİNİZİ (bizimle birlikte toplantıyı örgütleyici bir güç olarak neden geri çekildiğinizi) resmi olarak yazılı tarzda devrimci kamuoyuna duyurmak, şu ana kadar duymadığınız devrimci sorumluluk gereğidir.
Bu noktada devrimci bir duyarlılık göstererek ve talebimizi hatanızı düzeltmenizde bir fırsat olarak değerlendirerek, tavrınızı kamuoyuna yazılı olarak açıklamanızı talep ediyoruz.
Devrimci selamlarımızla

BP PARİS YETKİLİLERİ

R. Bahdiyar'ın hazırlık notları

İLERİ'NİN BİR KANADI İLE İLGİLİ BAZI NOKTALAR

Aşağıda, İleri'nin bir kanadı ile ilgili bazı noktalar yer almaktadır.

* GERÇEK OLMAYAN BİR TEMELDE BÖBÜRLENMEYE ÖRNEK

"Açık ideolojik savaşım yöntemine Türkiye komünist hareketinde ilk kez başvurmak durumunda olmamızın getireceği kaçınılmaz sakıncalar olacaktır." (İleri, 15/1, s.4)

"Örgütümüz son dönemlerde ML'in ilkelerinden biri olan açık ideolojik savaşım sorunun tartışmasını yaptı. Bu ilke, M.Suphi önderliğindeki TKP'den sonra geçen uzunca bir aradan sonra komünist hareket tarafından İLK OLARAK —daha doğrusu komünist hareket saflarında belli yoldaşlar kesimi tarafından— kavranılıp, yayılıp, egemen kılınması için çalışılıyor." (İleri 19/5, s.20) (BHBY) (Yıl: 1985)

1978 Ocak ayında yapılan, içinde bizim de olduğumuz TKP/ML I.Konferansı, bugün Bolşevik saflarda olanların önerisi üzerine şu kararı almıştır:

"TKP/ML I.Konferansı, oportünizmle uluslararası alandaki mücadelesinin Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanarak açık bir biçimde yürütülmesinden yana olduğunu, oportünizme karşı mücadele yöntemleri konusunda Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in ve Komünist Enternasyonal'in doğru geleneğinin sürdürülmesinden yana olduğunu açıklar." (TKP/ML I.Konferans Belgeleri, Bütün Ülkelerin İşçi Sınıfına ve M-L Partilerine Mesaj. Yıl: 1978)

* İSPATSIZ, BOŞ TOPTANCILIĞA VE KURUSIKI TAVRA BİR ÖRNEK

"TKP/ML Hareketi içinde devrimci kanat ve oportünist kanat olarak bölünme, TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ İÇİNDEKİ BU ZAMANA KADARKİ BÖLÜNMELERDEN T E M E L D E N A Y R I bir bölünmedir." (İleri 15/1, s.6)

* İLERİ'NİN TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİNİN BUNALIMINA NASIL BİR "ÇARE" OLDUĞUNA BİR ÖRNEK

"1984 yılının, bizim açımızdan büyük önem taşıyan bir yanı, Türkiye komünist hareketinin yıllardır yaşadığı ağır bunalımdan çıkmaya başlamasıdır. Bu bunalımdan çıkışın, doğal olarak ilk patlak verdiği yer, bunalımın en ağır ve sancılı olduğu, çelişkilerin en karmaşık ve keskin yaşandığı yer ya da örgüt olacaktı, ve gerçekten de öyle oldu. Örgütümüz bunalımın en ağır yaşandığı canlı ve çözümü beraberinde getiren bir durumdaydı, ve bunun sonucunda ilk gelişmeler de bizde oldu..." (İleri, 19/5, s.1; Başyazı)

* GERÇEK BİR TUTARLI ÖZELEŞTİRİSİZLİĞE ÖRNEKLER

Ayrılık öncesi ortak faaliyetleri içindeki hemen hemen bütün hataların diğer kanat üyelerinin sorumluluğunda olarak gösterilmesi; ortak sorumluluktan her fırsatta sonuç itibariyle kaçılması. (Bunun için bölünme ile ilgili anlatılanlara bkz.)

Bu kanat, TKP/ML Hareketi ortaya çıktığından bu yana olan gelişmenin temsilcisi sıfatıyla ortaya çıkıyor. Ama örneğin TKP/ML Hareketinin ortaya çıktığı andaki Parti inşasına ilişkin görüşlerden, bugün savunulan görüşlere gelinceye kadar hangi hatların izlendiğinin ve hataların özeleştirisinin açık bir muhasebesi, bildiğimiz kadarıyla hiçbir yerde yapılmıyor: Dün de doğruyduk, bugün de! Söylediklerimiz arasında uçurumlar da olsa! Tutarlılık denildi mi, böyle olmalı!

* AEP'E KARŞI TAVIR

"Uluslararası proletaryanın başlıca enternasyonal görevlerinden biri de, uluslararası gericiliğe karşı, yaşayan sosyalizmin canlı bir örneği olarak, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin savunulması ve onun başarılarının tanıtılması olacak-

tır.

Kim ki, bu görevi şu veya bu nedenle unutuyor veya arka plana itiyorsa ne derse desin, böyle bir parti, grup, kişi komünist adına layık olamaz." (İleri 15/1, s.2)

Biz, partiler arası ilişkilerde nasıl tavır takınılması gerektiğine bir örnek olarak Stalin'in şu sözlerini aktarmak istiyoruz:

" Diyelim ki, Komintern Yürütme Komitesinde bir araya geldiğimizde, partilerimizin karşılıklı yaptıkları hatalara gözlerimizi yumduk. Ve 'tam bir beraberlik' ve 'her şey çok iyi' gösterileri içinde kaybolduk, ve her konuda birbirimizin dediklerini onayladık. Böyle davranan partilerin hiçbir zaman devrimci partiler olamıyacağı görüşündeyim. Böyle partiler olsa olsa mumya olabilirler, ama devrimci partiler olamazlar. Bana öyle görünüyor ki, Almanya Komünist Partisi içinde bazı yoldaşlar bizden AKP MK'nin her dediğini onaylamamızı bekliyor. Bunun karşılığında bu yoldaşlar, Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) MK'nin her dediğini onaylamaya hazır görünüyor. Ben bu şekilde bir karşılıklı onaylamaya kesinlikle karşıyım. Mektubunuzdan sizin de böyle bir şeye karşı olduğunuz görünüyor. Bu AKP için çok iyi birşeydir." (Stalin, Eserler, Alm. c.7, s.38 - "Yoldaş Me-Rt'ye mektup", 28/12/1925)

İleri'nin bir kanadından arkadaşlar, bugüne dek asla böyle bir tavra örnek gösterememişlerdir. Onlar bu konuda da "tokmakçının hınk deyicisi" olma rolü oynamışlardır.

Örneğin, AEP 40 yıllık hükümet başkanları Mehmet Şehu'yu ABD, Rus, Yugoslav ve Çin vb. ülkelerinin gizli servis ajanı ilan edince, bunlar da derhal bir kutlama mesajı yazıp postalamışlardır, diğer kanatla ortak olarak.

Açık ideolojik mücadelenin engeli olan bu normların yeraldığı 1957/1960 Deklarasyonlarına AEP'nin de doğru bulup imza attığı gerçeğini, yarım ağızla, "revizyonistler, ... ML'lerin bu deklarasyonlara imza koymasını sağladılar" diyerek açıklamaya başlamışlardır. Şimdilik kaydıyla, bu yöndeki gelişmenin olumlu olduğunu tespit edelim. Ve bu tutumun, derin özeleştirel çabayla birleştirilerek geliştirilmesi talebimizi belirtelim.

Şu anda bu arkadaşların tavırlarında (bu konudaki) iki önemli şey gözlenmektedir:

a) Onlar, her ne kadar AEP'e de eleştirici yaklaşacağız diyorlarsa da, AEP'i açık ideojik mücadeleyi kabul etmemesi noktası dışında herhangi bir başka konuda eleştirmiyorlar. Ve eleştirmemelerini de kendi görüşlerinin sistemleşmemiş olmasıyla açıklıyorlar.

Eğer bunları bir siyaset olarak vareden bir siyasi temel var ise, açıktır ki belli noktalarda sistemleşmiş görüşleri vardır. Ve bu noktalarda AEP ile kendi tavırlarını karşılaştırabilirler.

Ayrıca, "açık ideolojik mücadele yöntemini İLK KEZ" uygulayan siyaset olarak, tek tek kişilerin AEP'e olan eleştirilerini de yayınlayabilirler.

Bunu da yapacaklarını açıklamıyorlar.

b) Bu arkadaşlar AEP'nin savunulmasından bahsediyorlar. Bunu görev olarak koyuyorlar.

Görüşümüze göre, Marksist-Leninistlerin savunulması demek, "kuru kuruya" bir savunma yapmak değildir. Onlara yönelen eleştirileri değerlendirmek; yanlış eleştirileri geri çevirmek; doğru eleştirileri, eleştiri olarak kabul edip düzeltilmesi için çalışmak demektir.

Soruna bu bakımdan yaklaştığımızda, İleri'nin bir kanadından olan arkadaşların, bu noktada da, ne ayrılıktan önce ve ne de ayrılıktan sonra bu yönde bir gerçek çalışmalarına rastlayamayız.

Bu konuda, bu arkadaşlar bizim getirdiğimiz eleştirilerin sistemli, belgeli, ispatlı filan olmadığını iddia ederek, yapmaları gereken görevin büyüklüğünü küçültmeye çalıştılar, çalışıyorlar.

Bizim bu konuda —Partizan içinde iken de— içerisinde birçok yanlış ve ispatsız eleştiri olmakla birlikte, bazı belgeler-yayınlarımız yayınlanmıştır. Ayrılık sonrasında da Bolşevik Partizan'larda AEP'nin bugünkü çizgisinin çeşitli yönlerini eleştiren yazıları mız çıkmıştır.

(Bakınız: "Yeni Bir İdeolojik Saflaşmanın Temelini Oluşturan AEP"; "AEP revizyonizmine Karşı Mücadele" (İç tartışma belgesi); "AEP'nin VIII.Kongresi: Revizyonist Yozlaşma Yönünde Yeni Bir Adım" (BP 15/5); "Revizyonist Enver Hoca'nın Büyüklere En Son Masalları: "Titocular" (Tarihi Notlar)" (BP 14/15))

AEP'e karşı bu eleştiriler —onların doğru veya yanlış olmasından bağımsız olarak— binlerce yayın aracılığıyla devrimci kitlelere dağıtılmıştır. AEP'i "savunma" görevini komünistlik kıstası gösteren İleri (bölünme öncesi ve sonrası), bütün bunlara karşı gerçek bir ideolojik belge ile karşı çıkmamıştır. Olgu budur!

Arkadaşlar bizden yeni eleştiri talep edeceklerine, varolan eleştirilerimizi cevaplandırma görevlerini yerine getirseler daha olumlu bir iş yapmış olurlar!

* AEP'NİN ÇİZGİSİNDE ELEŞTİRDİĞİMİZ BAZI NOKTALAR

İleri'nin bir kanadından arkadaşlar, bizim AEP'nin çizgisinde neyi eleştirdiğimizi soruyorlar.

Garip bir yüzde yüzlük AEP savunuculuğu! Yüzde yüz AEP'çiler, ona yönelttiğimiz eleştirilerden habersiz durumdalar anlaşılan.

Biz, geçmiş dönemde Marks-Engels-Lenin ve

Stalin'den öğrendiklerimize bağlı kalarak, AEP'nin ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin "savunulmasının", onun eleştirisiz desteklenmesi olmadığını ortaya koyduk. Onları dünya Karşı-Devrimine karşı savunurken, hata gördüğümüz şeyleri eleştirdik. AEP önderliğinin hatalarına; AEP çizgisindeki yanlışlara dikkat çektik.

Bugün AEP önderliğinin tüm partiye maletti ği çizgi, Marksist-Leninist olmayan; oportünist bir çizgidir. Bu çizginin AEP VIII.Parti Kongresinde de değiştirilmediği ortaya çıkmıştır. Bu çizgi kaçınılmaz bir biçimde AEP'i parti olarak ve ASHC'yi de toplum olarak yozlaştırmak durumundadır.

Bugün AEP önderliğinin oportünist çizgisinin bazı noktaları şunlardır:

+ AEP çizgisi "Üç Dünya Teorisi"nin bazı temel tezlerini savunmaya devam etmektedir.
+ Emperyalist büyük güçler arasında devam eden emperyalist rekabet, "süper güçler" arası rekabete döndürülmüştür.
+ "İki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezi ile emperyalistlerin bir bölümü gözlerden gizlenmekte; barışın ("emperyalist barışın") düşmanları sorunu ile proleter dünya devriminin düşmanları sorunu birbirine karıştırılmaktadır.
+ Geri bıraktırılmış ülkeler için, "Üç Dünya Teorisi"ne benzer tarzda formüle edilen "de koloniyalizm" teorisi savunulmaktadır.
+ Emperyalist ülkelerin bir bölümü ve geri - bağımlı ülkelerin bir bölümü için "milli sorun" gündeme getirilmekte; proletarya devrimi yerine "milli bağımsızlık" propaganda edilmektedir.
+ Bugünkü AEP çizgisi, 1957/1960 Deklarasyon ve Bildirilerini Marksist-Leninist olarak değerlendirmektedir.
+ Bugünkü AEP çizgisi, Çin devrimi, Mao Zedung ve Mao önderliğindeki ÇKP hakkında yaptığı değerlendirmelerle Kruşçevci modern revizyonizmin etkisinde olduğunu göstermektedir.
+ Partiler arası ilişkilerde ve kendi iç yaşamında Marksist-Leninist yöntemleri ayaklar altına almış olan bir pratik ve teori savunmaktadır. Açık ideolojik mücadele; belgeli konuşma; ispatlama vb. gibi yükümlülükler bugün AEP çizgisinin pek kabul etmediği şeylerdir.
+ Devletler arası ilişkilerde de "ilkelilik" adına birçok faşist devlet ve bu arada faşist TC devleti aklanmakta; demokrasi unsuru gösterilmektedir.
+ Bugünkü AEP çizgisi, proletarya enternasyonalizminin yolunu değil, dar milliyetçilik yolunu izlemeye başlamıştır. Birtakım ideolojik problemlerde bile "milli çıkarlar" temelinde tavır takınma; Arnavutluk deneylerini genelleştirerek, önceki genel derslerin yerine Arnavutluk deneylerini geçirmeye çalışma çabaları bu sapma ile bağıntılıdır.

* ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİNİN NASIL OLMAMASI GEREKTİĞİNE ÖRNEKLER

1.

İleri'nin bir kanadının dergisinde, geçtiğimiz dönemde verilen partileşme sürecinin sorunları üzerine olan konferansla ilgili bilgi verilmektedir. Daha ilerde de bizim konferanslara katılmamız ve takındığımız tavırla ilgili şöyle denilmektedir:

"Konferanslarda konuşan Bolşevik Partizan temsilcileri, sorunun özüne girmek yerine, bizim kelimeler üzerinde ayrılık yaratıldığı, bizim partileşme sürecine ilişkin sorunlar ve görevler konusunda "kendilerinden öğrendiğimiz" gibi, basit demagojik sözlerle sorunun özünü gizlemeye çalıştılar. Konuşmalarında, hareketimizin yeniden partileşme sürecinin sorunları ve görevlerine ilişkin M-L görüşlerinin kamuoyunda açıklanmasının tedirginliğini yansıyordu." (İleri, 18/4, s.6)

Bunlar söylenenler. Bir de bazı olgulara bakalım.

a) Bizzat konferansı veren arkadaş, zaman azlığından yakınarak, sorunların bazılarına tespitler düzeyinde değinildiğini söylüyor. Oysa bu arkadaş toplam 4-5 saat konuşmuş; bir buçuk saat kadar da sorulara cevap verme olarak konuşma hakkı kullanmıştır.

Bize verilen toplam süre 30 dakikadır.

(Konferansçı şöyle diyor:

"Toplantının bir konferans özelliği taşıması ve konunun çok geniş olması nedeniyle—ki, konferansçı yoldaş birçok sorunda, kısa tutmak için sadece tespitler düzeyinde belirterek geçti ve bu, konunun anlaşılmasını olumsuz yönde etkiledi— diğer akımlara 30 dakika, kişi adına konuşanlara ise 10 dakika söz hakkı verildi." (agy, s.1)

Beş saatte kendi hazırladığı konuşmanın bazı noktalarda özüne giremeyen arkadaş, bizden yarım saatte sorunun "özüne" girmemizi bekliyor.

b) İkinci olarak biz, bilinçli bir biçimde İleri'nin bu kanadı ile yaptığımız tartışmada yöntem sorunlarını —ki, bizce bu bugün çok özsel birer noktadır— öne çıkarmayı doğru bulduk ve öyle uyguladık. Çünkü bir yandan İleri'nin bu kanadının herşeyi kendileri ile başlatan tavırlarını; ispatsız iddialarla çalışmaları tavırlarını; kendi geçmişlerine ait olarak bir tek özeleştirel tespit bulunmayan tavırlarını mahkum edebilmek için yöntem sorunlarını öne çıkarmak doğru idi. Öte yandan Stalin'e karşı yürütülen ispatsız karalama; iddia düzeyindeki "eleştiri"lere karşı da ister istemez önce devrimci Marksist-Leninist yöntemler hatırlatılmak zorunda idi.

Dahası, yeniden partileşme sorunları üzeri

ne konferans hazırlayan bir arkadaş, bizim görüşümüze göre, bu konuda yazılmış-yayınlanmış yüzlerce sayfalık yayınları görmemiş gibi davranmamalı idi. Ama o yayınlara ilişkin, o fikirlerin doğru mu, yanlış mı olduğuna ilişkin tek söz etmeyen bir konferans vermekle yetindi. Doğaldır ki, yöntemsel bakımdan böyle hatalı bir çizgi izleyen arkadaşlara önce yöntem dersi vermek gerekli idi.

c) Bir diğer olgu da, bu arkadaşların açık ideolojik mücadele konusunda olduğu gibi, partileşme üzerine şimdi söyledikleri bir takım sözler de, bizim çok önce söylediğimiz, tespit ettiğimiz şeylerdir. Doğru devrimci tavır, böyle bir etkilenmeyi "etkilenme" lafından doğan kompleksle geri çevirmek değil; gerçeği olduğu gibi ortaya koymaktır. Bizim yayınlarımızın ne zaman yayınlandığının; ve bu sorunları ne zaman tartıştığımızın tarihleri, yazılarımızın üzerinde vardır. Aynı şekilde, İleri'nin bir kanadının yayınlarının üzerinde de vardır. Bu iki şeyi karşılaştırmak bile doğru çözüme ulaştırır.

2.

İleri dergisinin bir kanadının yayınında, aynı biçimde özeleştiri-eleştiri konusunda bir diğer kötü örnek, "Paris'te Pirault Katliamı Üzerine" başlıklı yazıda sergileniyor.

"Paris'ten İleri taraftarları" adına yazılan yazının son kısmında şöyle deniliyor:

"Bu arada, yürüyüşlere aktif olarak katıldığımız için bizi "eleştiren" Bolşevik Partizan'ın tavrına da kısaca değinmekte yarar görüyoruz. Biz, TKP/M-L Hareketi Paris taraftarları olarak olayı öğrendiğimiz andan itibaren olay yerine giderek sorumluluğumuzu yerine getirmeye çalıştık. Olayın ertesi günü çıkarttığımız bildiri ile, Fransa proletaryasını olayı protesto etmeye çağırdık. Yürüyüşlerde sermaye düzenine karşı kinimizi haykırdık. Tavrımız, doğruydu ve bundan sonra da böyle yapacağız. Oldukça olumsuz bir tavır takınıp, görüşmelere dahi gelmeyen BP tavrının özeleştirisini yapacağına, ölülerimize sahip çıktığımız için bizi, Partizan ve HK'yı "eleştiriyor". Meydanı BP gibi CGT'ye bıraksaydık, bu arkadaşlardan "eleştiri" değil, alkış alabilirdik.

PARİS'TEN İLERİ
TARAFTARLARI "

Görüldüğü gibi, arkadaşlar, bizim onları iki sebepten eleştirdiğimizi söylüyorlar:

a) Onlar yürüyüşlere aktif olarak katıldıkları İÇİN

b) Onlar ölülerine sahip çıktığı İÇİN biz onları eleştirmişiz.

Biz önce meydanı CGT'ye bırakmamız ve yürüyüşlere aktif olarak katılmadığımız biçimindeki iddiaların yalan olduğunu hatırlatmak istiyoruz.

12 Kasım'da Mantes'da yapılan yürüyüşte de, 13 Kasım'da Paris'te yapılan yürüyüşte de, bizim varolan gücümüz bu yürüyüşlere katılmıştı.

Biz ayrıca, hem Paris mitingine ve hem de Chateau Briant'daki eyleme ve genel olarak kitlelere yönelik bildiri ile propaganda yapma temelinde katıldık. Propagandalarımızda da Karşı-Devrimle ve oportünistlerle aramıza kalın sınırı çizdik.

12 Kasım yürüyüşüne gücümüzün zayıflığından ötürü yeterli propaganda temelinde katılamadığımızı, açıkça, 13 Kasım'da yazdığımız bildirimizde bizzat biz tespit ettik. Açıkladık.

Bütün bunlar olgu iken, bu arkadaşlar, bizim meydanı CGT'ye bıraktığımızı; yürüyüşlere aktif olarak katılmadığımızı iddia ediyorlar. Elbette bu tavır devrimci dürüstlük sınırını zorlayan; eleştiri ve özeleştiriden Marksist-Leninistçe bir nasip alamamış oluşun örnekleridir.

Şimdi de, bizzat o gün yayınladığımız bildirilerde, İleri'nin bu kanadını ve kendisini ayırmayarak o eylemdeki birliktelikleri-nin resmen açıklandığı Partizan ve HK'yı nasıl eleştirdiğimizi gösterelim:

" Kürt, Türk, Arap, Ermeni milliyetlerinden ilericiler, yoldaşlar!
Fransız işçileri ve devrimcileri!
Marksizm-Leninizm sempatizanları!

Fransa'da, son birkaç gün içinde faşist Türk devletinin bugünkü koşullarında iş bulma-çalışma-yaşama imkanlarını bulamadıkları için Fransa'ya gelmiş olan Türkiyeli işçilere yönelik iki saldırı eylemi oldu. Bu eylemler işçi sınıfına karşı saldırıların ve Fransız milliyetçiliğinin hangi boyutlara eriştiğini açık biçimde göstermektedir.

Bu durumda işçi sınıfının haklarının savunulması; işçi sınıfı devriminin propagandasının yapılması ve enternasyonalizm yönünde propaganda ve çalışmalar daha da önem kazanmaktadır. Bunların başarılı bir şekilde yapılması ise, bu konularda doğru Marksist Leninist fikirlerin savunulmasına bağlıdır.

Biz, bu konudaki görüşlerimizi kısaca, Pirault'da Kemal Özgül'ün katledilmesi ve sonrasındaki olaylara bağlı olarak açıklamak istiyoruz.

Şurasını açık bir biçimde belirtmek gerekir ki, Pirault'daki işçilerin mücadelesi, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır. Bu yüzden d e kesin bir biçimde bizim yoldaşça eleştirel desteğimize sahiptir. Aynı biçimde Pirault patronunun saldırısı da, "dengesiz", "vahşi" yalıtık BİR patronun saldırısı değildir. Bu saldırı burjuvazinin işçi sınıfına karşı saldırılarının bir parçasıdır. Emperyalist Fransız devletinin işçi sınıfına karşı saldırılarının bir par

çasıdır. Kim bu birliği görmüyor ve göster miyorsa, bilerek-bilmeyerek emperyalist Fransız burjuvazisine hizmet ediyor demek - tir.

Fransa'daki tüm milliyetlerden işçilerin çıkarları bir; davaları ortaktır! Hedefleri, proleter sosyalist devrimin önündeki en gel olan emperyalist burjuvazi, onun devletidir.

Kemal Özgül'ün katledilmesi olayından yola çıkılarak tam da bu gerçeklerin açıklanması gerekirken, yapılanlar başka şeyler oldu. Devlet Başkanından, CGT ve, CGT'den Türkiyeli bir dizi oportünist örgüte kadar hepsi, Pirault saldırısını Fransız devletinden ayırmaya, en azından kurulması gereken bağı kurmamaya çalışan özde ortak bir tavır sergilediler.

Sözde Pirault katliamını protesto etmek ve dayanışma göstermek için CGT-CFDT önderliklerinde yürütülen eylemler; en son 12 Kasım da Mantes'da yapılan eylem bu gerçeği bir kez daha ortaya koydu.

Yaklaşık ikibin kişilik bir kitle gücüyle yapılan eylemde, eylemin yönlendiricileri, öncelikle CGT ve daha sonra CFDT idi. CGT içinde kaynaşmış bir avuç Türkiyeli sosyal faşist T"K"P yanlıları bir tarafa konulursa, diğer Türkiyeli oportünist-revizyonist lerin tamamı CGT'nin peşinde, CGT'ye bir tek eleştiri yöneltmeden "uysal" gösterici ler olarak görevlerini yerine getirdiler. Halkın Kurtuluşu ve DHB açıkça CGT'nin eylemine katılma çağrısı yaptı. Aynı çağrı FTİF bildirisinde kapalı tarzda yapıldı. Bütün yürüyüş boyunca atılan slogan çeşitleri iki-üçü geçmedi. Bunlar da, "Irkçı, faşist, katil: Pirault", "Kemaller ölmez" gibi sloganlardı. Bir bütün olarak emperya - lizme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe yönelik bir propaganda, kendisine Marksist - Leninist diyen devrimci güçlerin hiçbirisi tarafından (gücümüzün zayıflığından ötürü bizim tarafımızdan da) yapılmadı. Devrimin propagandası yapılmadı. Bu yürüyüş, plat - formuna devrim düşüncesini yazan devrimci bir yürüyüş değildi. En fazla, bugünkü Fransız kanunları içinde patronluk yapmayı öğütleyen; kanunları çiğnemeden kanuni sömürü öğütleyen; bu anlamda "bazı vahşi-dengesiz patronu" hedefleyen reformist-revizyonist bir yürüyüş idi. CGT ve CFDT bu olaylardan yola çıkarak tüm Fransa çapında, hatta dünya çapında puan toplama yarışına; işçi sınıfının çıkarlarını savunma yarışına girdiler. 12 Kasım'da yaptıkları yürüyüş bu amacın bir parçası idi. Bugün 13 Kasım'da Paris'te yaptıkları da bu amacın bir parçasıdır. Marksizm-Leninizm sempatizanı olan, devrimci olan kişi ve gruplara düşen görev, onların eylemlerini eleştirisiz destekle - mek; pratik olarak da eylemin bir parçası olmak değildir! Bu olaylardan yola çıkarak işçi sınıfına sosyalizmin, enternasyonalizmin propagandasını götürmek; işçi sınıfı hainlerinin, emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı saflarındaki ajanlarını teşhir etmek; ideolojik olarak silahlandırmaktır. Değişmeyen sürekli görev budur. Yoksa, hangi şartla ve koşulda olursa olsun "yürüyüşe katılmak" değil!

Kimdir CGT? CFDT nedir? Bu iki sendika, bugün emperyalist Fransız burjuvazisinin işlerini ve çıkarlarını düzenleyen bir aygıttan başka birşey olmayan Fransız devletini yöneten PSF ve PCF'nin işçi sınıfı içindeki örgütleridir. Revizyonist Fransız "Komünist" Partisi birkaç ay öncesine kadar bugünkü Fransız koalisyon hükümetinin bir parçası idi. Bugün hükümet eden parti ise zaten Fransız Sosyalist Partisidir. Gerçek en en kaba biçimiyle işte budur! İşte "işçi sınıfının çıkarlarını savunma eylemlerini" yapanlar bu güçlerdir! Bunlar gerçekte Fransız emperyalist burjuvazisinin parçaları; zor durumlarında onların kurtarıcısı olarak hükümete gelen partileridir. Düne kadar ve bugün de, emperyalist burjuvazinin devletinin nasıl daha iyi hale getirilebileceğini savunan, düşünen ve pratiğe geçiren bu güçlerden işçi sınıfının devrimci amaçlarını gerçekleştirmeyi ummak, en hafif deyi - miyle boş hayalle avunmak demektir! Bu hayallere ve hayalperestlere karşı çıkalım!

TKP/ML Hareketi-Paris Taraftarları adına çıkarılan bildirinin sonunda şöyle deniyordu:

"13 Kasım'da Paris'te yapılacak mitingde, burjuvaziye karşı kol kola, mücadele alanında yerimizi alalım."

"Fransa'da Halkın Kurtuluşu taraftarları" adına çıkarılan bildiride de:

"Türk, Fransız tüm uluslardan işçiler ortaklaşa bu saldırı ve katliamı protesto için yapılacak yürüyüşe katılalım. Yürüyüşün yeri ve zamanı: 12 Kasım, saat 17, Mantes-la Jolie" deniliyordu.

FTİF bildirisinde ise, bu cinayeti en geniş bir şekilde protesto etme çağrısı yapılıyor, pratik olarak da 12 Kasım yürüyüşüne eleştirisiz ve devrimci bir propaganda unsuru bile olmaksızın CGT ve CFDT'nin pratikte parçası olma temelinde "yürüyüşe katılıyorlar"dı.

Devrimciler, yoldaşlar!

İçinde yaşanılan ülkenin egemen sınıflarını; onların açık uşaklarını; işçi sınıfı içindeki ajanlarını; emperyalizmi, sosyal - emperyalizmi teşhir etmeden; bunları merkeze koymadan; hakim sınıfları devrimle yıkma çağrısı yapmadan sağlam devrimci bir tavır ortaya koymak mümkün değildir. Emperyalist burjuvaziye ve uşaklarına hayal beslemek, hayalleri yıkmak için mücadele etme - mek yanlıştır. Yukarıda verdiğimiz örnek - ler, başka şeylerin yanında, bu yöndeki ha

yalleri de göstermektedir.

Devrim ve Marksizm-Leninizm yolunda yürüyelim! Türk faşist milliyetçiliğine; Fransız ırkçılığına karşı enternasyonalizmin bayrağını yükseltelim! Reformist - revizyonist aldatmacalara karşı militan devrimci propaganda yürütelim!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!
KAHROLSUN TÜM EMPERYALİST, SOSYAL-EMPERYALİST SİSTEMLE BİRLİKTE FRANSIZ EMPERYALİZMİ!

ALTERNATİF İLE İLGİLİ BAZI NOKTALAR

Alternatif, mümkün olduğu ölçüde görüşlerini berrak koymaya çalışacağını söylemekle birlikte, okuduğumuz iki sayısı, arkadaşların henüz bir dizi sorunda tam berrak olmadıklarını göstermektedir.

Biz çeşitli noktalarda sorularla, çeşitli konuları açıklığa kavuşturmayı uygun bir metot olarak kullanacağız.

Alternatif şöyle söylüyor:

"Komünist saflardaki siyasal kölelik, dogmatizm ve tutuculuk ML'in saygınlığını kaybetmesinde önemli rol oynadı ve oynamaktadır. Alternatif bu gerçeği bilince çıkarmıştır." (Alternatif S.1, s.4)

Az ilerde de şöyle denilmektedir:

"Marksizm-Leninizm için ana tehlikeyi bugün modern revizyonizm oluşturmaktadır." (agy, s.5)

Şimdi, Alternatif'in bilince çıkardığı "gerçek" tam olarak nedir?

Dogmatizm'den ne anlamaktadır?

Bugün asıl tehlike, Marksist-Leninist teoriyi "kuru kuruya savunma" anlamında bir dogmatizm tehlikesi nerede vardır?

Dogmatizm üzerine söylenilen ile modern revizyonizm üzerine söylenilenden hangisi tam olarak doğrudur?

*

Alternatif sık sık:

"köklü ve bilimsel bir savaş"tan (s.5)
"bilimsel ve gerçekçi olmak"tan (s.4)
"bilime ve tekniğe duyulan ilgisizlik"ten (sanki Marksist-Leninist teoriye olan "ilgi" öğrenme anlamında daha çok!)

bahsetmektedir.

Bunlar, sorunları çözmede Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası alınması önerisine karşı bir alternatif midir? Yoksa hangi anlamda söylenmektedir?

*

Alternatif şöyle diyor:

"Devrimci savaşımı yürütmede bize yol gösteren dünün teorileri yeterli değil. Geçmişteki sorunlara yanıt olmayan bir teori bugün yeterli olabilir mi?" (s.10)

"Bize yol gösteren dünün teorileri"nden kastedilen genel olarak Marksizm-Leninizm midir; yoksa şu ya da bu örgütün siyaseti mi?

*

Alternatif şöyle diyor:

"... komünist hareket tarihinde BİLİNEN TEORİLERİ gözden geçirmek, bunları eleştirel bir tahlile tutmak araştırılarımızın temelini oluşturacaktır." (s.9)

Alternatif'in burada sözünü ettiği "bilinen teoriler"in ne olduğunu biz bilmiyoruz.

Bunlar nelerdir? Ve neden dolayı "eleştirel bir tahlile" tabi tutulmalıdırlar?

*

Alternatif'in tüm yazısında "Stalin" ismine olumlu bir biçimde rastlamak mümkün olmamaktadır. Tersine, Stalin'in isminin geçmesinin umulduğu bir yerde, sorunu geçiştirme suretiyle "çözmekte"dir.

Şöyle diyor Alternatif:

"Bu tarihi dönemlerde bir Lenin, (Okuyucu şimdi "bir Stalin" denileceğini umuyor, ama umut gerçek olmuyor —BE) bir Komünist Enternasyonal dünya emekçilerine yol göstermekteydi." (s.9)

Stalin neden ve hangi gerekçelerle "yol gösterici" olmaktan çıkarılmıştır?

Komünist Enternasyonal sadece Lenin önderlik ettiği dönemde mi "dünya emekçi yığınlarına ve proletaryasına yol göstermekteydi"?

*

Alternatif, Komünist Enternasyonal ile ilgili olarak şöyle diyor:

"Uzun bir dönemdir komünist bilim üzerinde merkezi ve birleşik bir komünist enternasyonalin yokluğu bilinen olgular arasındadır. Üçüncü Enternasyonalin dağıtılmasıyla doğan bu boşluk bugüne kadar giderilmiş değildir. Bizim için problem olan bu sorunla ilgili görüşlerimizi ileriki sayılarımızda açıklayacağız." (s.6)

Bu konuda problem gördükleri nelerdir?

*

Alternatif şöyle diyor:

"Türkiye-Kürdistan devriminin toplumsal ve siyasal özüne ilişkin olarak bizimle; devrimci çevre ve hareketin tümü arasında ilkesel ayrılığımız sözkonusudur." (s.23)

Daha sonra da "Demokratik Halk Devrimi" görüşüne karşı "sosyalist devrim" görüşünü savunduklarını açıklamaktadır.

Biz, bu konunun içerik tartışmasına girmeden önce, onların bu sonuca nasıl; hangi "bilimsel" araştırmalara dayandıklarını; "gerçeklerin hayasızca çarpıtıldığı kanaatine" (s.23) nasıl vardıklarını ortaya koymalarını istiyoruz.

Dünya komünist hareketinin bu sorunla ilgili olarak (devrim tipleri) yayınladığı 1928 programını; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerini incelediklerini gösteren bir "bilimsel", "gerçekçi" belgelerinin var olup olmadığını öğrenmek istiyoruz.

*

Alternatif'te A. Derviş şöyle yazıyor:

"Görüşümüze göre bu noktalarda eleştirici olmak, AEP'sine verilen bir destektir. Bunun dışında bir yaklaşım ya kötü bir inkarcılıkla (Partizan ve Bolşevik Partizan türünden); ya da tek yanlı bir kötü bağımlılıkla (İleri gibi) bitecek." (Sayı 2, s.19)

Bolşevik Partizan inkarcılığı nasıldır? Somut olarak neyi, nerede inkar etmiştir?

*

Alternatif'te Murat Canlı şöyle yazıyor:

"Biz birlik için ilk atılması gereken adımları -öyle olabileceğini sıralıyoruz:

A)— Ülkemiz Marksistlerinin birliğini sağlayabilmek için ilk etapta birlik sorununda bir tartışmanın açılması ve bu tartışmaya bütün Marksistlerin katılımını sağlamaya çalışmak için çaba sarf etmek gerekir.

B)— Birliğin oluşturulmasına katılanların yayınlayacağı ve birliğin sağlanması ve güçlenmesi için faaliyet yürütebilecek bir derginin yayınlanması.

C)— Marksistlerin birliği için savaşım yürütenlerin en kısa zamanda bir konferans etrafında toplanmaları. Bu konferans'ın gündemi önceden katılanlar tarafından hazırlanmalı.

D)— Marksistlerin birliğiyle ilgili tartışmalar geçici olarak dergimiz aracılığıyla yürütülebilinir.

Marksizm savunan kişi ve çevreleri bu tartışmaya katılmaya çağırıyoruz." (Alternatif, S.2, s.48)

"En kısa zamanda bir konferans etrafında toplanma" önerisi, üzerinde ne kadar düşünülmüş bir öneridir? Ya da, böyle kısa bir dönem sonra için önerilen konferans bir-iki kesim dışında kimi "birleştirebilir"?

Bu teklifin, Lenin'in aynı parti içinde bulunan yoldaşlarıyla bile bir kongrenin derhal toplanması önerisine karşı çıkan tavrıyla ve kongre öncesi görüş ayrılıklarının üzerine amansızca mücadele yürütülmesi çağrısıyla uyumluluğu ne kadardır? Ya da, böyle bir uyumluluk var mıdır?

Yayınlanması önerilen derginin içeriği nedir? Amacı ne olmalıdır? "Birliğin sağlanması ve güçlenmesi için" bu yayın organı ne yayınlayacak; yayın programı ne olacaktır?

»KOMÜN DERSLERİ VE BÜROKRATİK YOZLAŞMA« ÜZERİNE

Bu konuda bir ilk tavır olarak ve ancak bazı öne çıkan noktalarda tavır takındığımızı belirterek şunları söylemek gereklidir:

Herşeyden önce, biz tüm bu broşürde, tek tek katılmak mümkün olan noktaların dışında, bir tek noktaya; bürokratik yozlaşma ile geriye dönüş arasındaki bağa-ilişkiye dikkat çekilmesine "olumludur" diyebiliyoruz.

Tüm broşür bakımından önce genel yöntemin nasıl olduğunu incelemek uygundur.

Toplam 36 sayfalık broşürün ilk 15 sayfalık bölümünde genel laflar edilmekte; daha sonraki Stalin "eleştirisi" için hazırlık-giriş yapılmaktadır.

Geriye kalan toplam 21 sayfalık kısımda ise, amacı Stalin'i eleştirmek olan yazıda, YALNIZCA bütünlük içinde toplam 3 (üç) alıntı ve bir tane de iki kopuk cümlelik alıntı vardır.

Bunun dışında hemen her paragrafta Stalin'den, onun görüşlerinden bahsedilmiş; fakat alıntılarla Stalin değil, yazarın kendisi konuşturulmuştur.

Sadece alıntıların eleştirilmediği; bir di zi başka konuların eleştirilmediği şartlarda, bu eleştirilen noktalar için alıntı yapmamak yöntemi, kesinlikle Marksist-Leninist bir yön tem; devrimci bir yöntem olarak kabul edilemez.

Bu genel yöntemin sakatlığı, aşağıda somut örnekler üzerinde durulduğunda daha da çarpı cı olarak görülecektir.

Tek tek bazı noktalar üzerinde duralım.

1- Broşürde tekrar tekrar aktarılan alıntı - lardan birisi, Lenin'e ait olduğu söylenen şu alıntıdır:

"Sömürücüler sınıfı, yani büyük toprak sahipleriyle kapitalistler, ortadan kalkma - mıştır ve proletarya diktatörlüğü döneminde ortadan kalkmazlar." (Alıntının nereden yapıldığı ve sayfa numarası yazar tarafından verilmemiştir.)

Tabii, Lenin'e, proletarya diktatörlüğü dö neminde sömürücü sınıfların kalkmayacağını söyleten yazarın kendisi, bize, sömürücü sınıfları hangi dönemde kaldırmamız gerektiğinin reçetesini vermemektedir.

Böyle olunca da, sömürücü sınıflarla birlikte var olarak sınıfsız komünist topluma na sıl zaman içinde ulaşacağımız bir bilmece ha lini almaktadır.

İşin kötüsü, aynı yazar, Lenin'den yaptığı alıntının hemen üstünde, komünizmin alt evre si olan sosyalizm döneminin amacının, sınıflar arasındaki farklılıkları ve bizzat sınıf ların kendilerini ortadan kaldırmaktır demektedir. Hem her türlü sınıfı kaldıracak olan bir sosyalizm, ve hem de toprak ağaları ve ka pitalistleri sınıf olarak kaldıramayacak olan bir proletarya diktatörlüğü!

Dahası, yazar, aynı sözlerinin devamında, Ekim Devriminin ilk adım olarak toprak sahipleri ve kapitalistleri alaşağı ettiğini tespit etmektedir. Tabii, alaşağı etmesinin anlamının ne olduğunu vb. açıklamamaktadır.

Bütün bunların üzerine tüy dikercesine, ya zar, "Lenin'in bu konudaki tezlerinin çelişkili ya da yanlış olduğu ileri sürülebilir" diyor.

Hayır! Yanlış anlaşılabilir olan; yanlış o lan vb. Lenin değildir! Yazarın kendisi sorunları çözme amacıyla da yola çıkmış olsa, çözmek bir yana, herşeyi birbirine karıştırmaktadır. İşin karıştığını hissettiği noktada da, durup pozisyonunu değerlendireceğine, suçu Lenin'e, ya da Lenin'i yanlış anlayabileceklere atmaktadır.

Leninizm ve onun bu konuda da savunucusu Stalin'in bu noktadaki tezleri de gayet açık tır.

Önce Lenin'in sınıf tanımını, yazarın aktardığından biraz daha geniş olarak aktaralım:

"Ve "sınıfların kaldırılması" ne demektir? Kendine sosyalist diyen herkes bunu sosyalizmin nihai amacı olarak kabul etmekte, a ma hepsi HİÇ DE ONUN ANLAMI ÜZERİNDE durmamaktadır. Sınıflar, tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal üretim sisteminde işgal ettikleri yerle, üretim araçlarıyla olan (çoğu durumda sabit ve yasayla formüle edilmiş) ilişkileriyle, emeğin toplumsal ör gütlenmesi içindeki rolleriyle ve dolayı - siyle, kullandıkları toplumsal zenginlik pa yının boyutları ve bunu elde etme biçimleriyle birbirinden ayrılan geniş insan grup larıdır. Sınıflar, belirli bir toplumsal e konomi sistemi içinde işgal ettikleri fark lı yerler yüzünden bir ötekinin emeğini mal edinebilen insan gruplarıdır." (Lenin,Marx -Engels-Marksizm, s.472) (BHBY)

Lenin'in bu sınıf tanımı, hiçbir sınıfın ön cesiz-ve-sonrasız olmadığını; buna bağlı ola rak, onları sınıf olarak var eden hukuki ve ekonomik temelin kaldırılmasına bağlı olarak burjuvazi ve toprak ağalarının da sınıf olarak varlığının son bulacağını göstermektedir. Bu, onların topluma malettikleri düşünce ve alışkanlıklarının son bulması vb. demek değildir. Çünkü, sınıfı sınıf yapan; "düşünce", "alışkanlık" değildir!

Lenin yukarıdaki tanımın hemen devamında da şöyle demektedir:

"Açıktır ki, sınıfları tam olarak kaldır - mak için, sömürücüleri, toprak sahiplerini ve kapitalistleri altetmek yetmez, onların mülkiyet haklarını kaldırmak yetmez; ayrıca üretim araçlarının tüm özel mülkiyetini kaldırmak gerekir, kol işçileri ile kafa iş çileri arasındaki ayrımı olduğu gibi, kent ile kır arasındaki ayrımı da yoketmek gere kir. Bu çok uzun bir zaman ister. Bunu başarmak için, üretici güçleri geliştirmekte ileri doğru dev bir adım atılmalıdır; küçük üretimin sayısız kalıntılarının (özellikle inatçı ve özellikle yenilmesi zor olan, ço ğu kez pasif) direnişini altetmek gerekir; bu kalıntılarla bağlantılı olan büyük alış kanlık gücünü ve tutuculuğu altetmek gerekir."

Eğer, sınıfları tam olarak kaldırmak için üretici güçlerin geliştirilmesinde ileriye doğru dev bir adım atılması gerektiği yönündeki sözlerin altında Lenin olmazsa, yazar mutlaka buna da "ekonomizm" yaftası asmakta gecikmezdi.

Devam edelim.

Şimdi de bizzat yazarın alıntı yaptığını sandığımız (sandığımız diyoruz, çünkü kaynak -sayfa göstermeyerek, bizi kontrol imkanın - dan yoksun bırakmış), Lenin'in ünlü "Prole - tarya Diktatörlüğü Döneminde Ekonomi ve Poli tika" isimli makalesine geliyoruz.

Biz, bu konuda birer satırlık alıntı ve sayfalarca yorum yerine, okuyucuya tüm makaleyi okuma imkanı vermek istiyoruz. Böylece yazarın hangi sözleri nasıl anlayamadığı ve hangi sözleri nasıl —ister bilinçli, ister bilinçsiz— çarpıttığını bizzat okuyucunun tespit etmesini istiyoruz. Lenin'in bu makalesi şöyle:

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ DÖNEMİNDE EKONOMİ VE POLİTİKA

SOVYET iktidarının ikinci yıldönümü dolayısıyla, başlıkta belirtilen konu uzerinde kısa bir broşur yazmaya niyetlenmiştim. Ama gunluk çalışmanın koşuşturmaları yüzünden, şimdiye kadar, bazı kesimlerin ön hazırlıklarının ötesine geçemedim. Bu nedenle, kanımca konu uzerindeki en önemli görüşlerin kısa, özet bir açıklamasını yapmayı denemeye karar verdim. Özet bir açıklama, kuşkusuz, pek çok dezavantaja ve eksikliklere sahiptir. Gene de, kısa bir dergi makalesi, sorunu, ve onun, çeşitli ulkelerin komunistlerince tartışılması için gereken temeli sunmak biçimindeki, önümüzdeki mütevazı amacı belki de başarabilir.

1

Teorik açıdan, hiç kuşku yoktur ki, kapitalizm ile komünizm arasında, bu her iki toplumsal ekonomi biçiminin özelliklerini ve niteliklerini birleştirmesi gereken belli bir geçiş dönemi uzanır. Bu geçiş dönemi, olen kapitalizm ile doğan komünizm arasında —ya da bir başka deyişle, yenilmiş ama yok edilmemiş olan kapitalizm ile doğmuş ama henüz çok zayıf olan komunizm arasında— bir mücadele dönemi olmalıdır.

Bu geçiş özellikleriyle ayırdedilen bütün bir tarihsel donemin gerekliliği, yalnızca marksistler için değil, gelişme teorisi ile biraz olsun tanışıklığı olan her eğitim gormüş kişi için açık olmalıdır. Oysa, sosyalizme geçiş konusunda günümuzün küçük-burjuva demokratlarından (ve düzmece sosyalist etiketlerine karşın, Mac Donald, Jean Languet, Kautsky ve Friedrich Adler gibi kişiler de dahil olmak üzere İkinci Enternasyonalin bütün liderleri böyledir) duyduğumuz bütün sozler bu açık gerçeğin tam bir ihmalinin damgasını taşımaktadır. Küçük-burjuva demokratlar, sınıf mücadelesinden nefretleriyle, ondan kaçınma hayalleriyle, keskin köşeleri ortadan kaldırma, yumuşatma, uzlaştırma girişimleriyle ayırdedilirler. Bu yuzden, bu tip demokratlar, ya kapitalizmden komünizme geçişte tum bir tarihsel dönemin gerekliliğini kabul etmekten kaçınırlar, ya da, bu güçlerden birinin mücadelesine önderlik etmek yerine, çekişen iki gücü uzlaştırmak için planlar düzenlemeyi iş edinirler.

2

Ülkemizin büyük geriliği ve küçük-burjuva niteliği yüzunden, Rusya'da, proletarya diktatorluğu, bazı hususlarda, ileri ulkelerde olacağından kaçınılmaz olarak farklı olmalıdır. Ama Rusya'da da temel guçler —ve toplumsal ekonominin temel biçimleri— herhangi bir kapitalist ulkedekinin aynıdır, oyle ki özellikler ancak daha az önem taşıyan hususlar için geçerlidir.

Toplumsal ekonominin temel biçimleri kapitalizm, küçük meta üretimi ve komunizmdır. Temel güçler burjuvazi, küçük burjuvazı (ozellikle koylululuk) ve proletaryadır.

Proletarya diktatorlüğu doneminde Rusya'nın ekonomik sistemi, tek bir geniş devlet çapında, komünist ilkeler uzerinde birleşmiş ve ilk adımlarını atan emeğin mücadelesini —kuçuk meta üretimine ve hâlâ direnen kapitalizme karşı ve kuçuk meta üretimi temeli uzerinde yeni ortaya çıkmakta olan kapitalizme karşı mucadeleyi— temsil eder.

Rusya'da emek, birincisi üretim araçlarının ozel mülkiyeti ortadan kaldırıldığı olçude, ve ikincisi de, proleter devlet gucu, devlet malı topraklar ve devlet malı işletmelerde buyuk üretimi ulusal bir çapta örgutlediği, emekgücünü çeşitli uretim dalları ve çeşitli işletmeler arasında dağıttığı ve çalışan halk arasında da buyuk miktarlarda, devlete ait tuketim maddeleri dağıttığı ölçüde, komunist bir biçimde birleşmiştir.

Rusya'da komunizmin "ilk adımları"ndan sözettik (1919 Martında benimsenen parti programımızda da boyle konmuştur), çunkü bütun bunlar ülkemizde ancak kısmen gerçekleşmiştir, ya da başka turlü koyarsak, başarıları ancak ilk aşamalarındadır. Genel olarak hemen başarılabilecek her şeyi, bir devrimci darbede, hemen başardık; örneğin, proletarya diktatörluğunun ilk gununde, 26 Ekim (8 Kasım) 1917'de, toprağın ozel mülkiyeti buyük toprak sahiplerine tazminat odenmeksizin kaldırıldı — büyük toprak sahipleri mulksüzleştirildi. Birkaç aylık bir zaman içinde, hemen hemen bütün buyük kapitalistler, fabrika, anonim şirket, banka, demiryolu vb. sahipleri de tazminat ödenmeksizin mulksüzleştirildi. Sanayide büyuk üretimin devletçe orgutlenmesi ve fabrikaların ve demiryollarının "işçilerce denetimi"nden, "işçilerce yönetimi"ne geçiş — bu da, genellikle daha şimdiden başarılmıştır; ama, tarımla ilgili olarak daha yeni başlamaktadır ("devlet çiftlikleri", yani devlet malı topraklar üzerinde işçiler tarafından örgutlenen buyuk çiftlikler). Gene bunun gibi, küçük meta tarımından komünist tarıma bir geçiş olarak, kuçük çiftçilerin kooperatif topluluklarının çeşitli biçimlerde örgutlenmesine de daha yeni başladık.* Özel ticaret yerine ürünlerin devletçe örgütlenmiş dağıtımı, yani tahılın devletçe sağlanarak kentlere ve sanayi ürünlerinin kırlara gönderilmesi için de aynı şey söylenmelidir. Bu konuda elde bulunan istatistikî veriler aşağıda sunulacaktır.

Köylu çiftçiliği küçük meta üretimi olmaya devam etmektedir. Burada, kapitalizm için son derece geniş ve çok sağlam, kökleri derinde bir temelle, üzerinde kapitalizmin direndiği ya da komünizme karşı sert bir mücadele içinde yeniden doğduğu bir temelle karşı karşıya bulunmaktayız. Bu mücadelenin biçimleri, tahılın (ve öteki ürünlerin) devletçe sağlanmasına ve genel olarak ürünlerin devletçe dağıtımına karşı özel spekülasyon ve vurgunculuktur.

3

Bu soyut teorik önermeleri örneklendirmek için, gerçek rakamlar aktaralım. Halk İaşe Komiserliğinin rakamlarına göre, 1 Ağustos 1917 ve 1 Ağustos 1918 tarihleri arasında, Rusya'da devletçe sağlanan tahılın miktarı 30.000.000 pud kadar, bir sonraki yıl ise 110.000.000 pud kadardı. Bir sonraki kampanyanın (1919-20) ilk üç ayı boyunca sağlanacak miktar, 1918'de aynı dönem için (Ağustos-Ekim) 37.000.000 pudluk miktara karşı, tahminen 45.000.000 pud kadar olacaktır.

Bu rakamlar komünizmin kapitalizme karşı zafer kazanması açısından, durumda yavaş ama sürekli bir iyileşmeyi açıkça gostermektedir. Bu iyileşme, dünyada eşi görülmemiş güçlüklere, dunyanın en kuvvetli güçlerinin tumünü işe koşan Rus ve yabancı kapitalistler tarafından örgütlenen içsavaşın yarattığı güçlüklere karşın başarılmaktadır.

Bu yuzden, tum ülkelerin burjuvazisinin yalanlarına ve iftıralarına ve onların açık ve gizli uşaklarına (İkinci Enternasyonal "sosyalistleri") karşın, bir şey tartışma götürmez — proletarya diktatörluğunun temel ekonomik problemi sozkonusu olduğu olçude, ulkemizde komunizmin kapitalizme karşı zaferi guvence altına alınmıştır. Dunyanın her yerinde burjuvazi bolşevizme karşı ofkesinden ateş püskürmekte ve bolşeviklere karşı askerî seferler, tertipler vb. orgutlemektedir, çünkü toplumsal ekonomiyi yeniden kurmaktaki başarımızın, askerî guçle ezilmemiz kaydıyla, kaçınılmaz olduğunu çok iyi anlamaktadır. Ve bizi bu yoldan ezme girişimleri de başarıya ulaşmamaktadır.

* Bilindiği kadarıyla Sovyet Rusya'daki "devlet çiftlikleri" ve tarım komunleri" sayısı, sırasıyla, 3 536 ve 1 961 dir, ve tarım artellerinin sayısı 3 696 dır Merkez İstatistik Enstitumüz butün devlet çiftlikleri ve komunlerinin tam bir sayımını şu anda yapmaktadır Sonuçlar onümüzdeki Kasım 1919 da gelmeye başlayacaktır

Elimizdeki çok kısa zamanda, ve görülmemiş güçlükler altında çalışmak zorunda kalmamıza karşın, daha şimdiden kapitalizmi ne ölçüde altettiğimiz aşağıdaki özet rakamlardan görülecektir Merkezî İstatistik Kurumu, tüm Rusya için değil, yalnızca yirmialtı eyalet için, tahıl üretimi ve tüketimine ait verileri basın için hazırlamış bulunmaktadır.

Sonuçlar şöyledir:

Sovyet Rusya'nın 26 Eyaleti	Nüfus (Milyon)	Tahıl Üretimi (Tohum ve Yem Hariç) Milyon Pud	Teslim Edilen Tahıl (Milyon Pud)		Halkın Kullanımında ki Toplam Tahıl Miktarı (Milyon Pud)	Tahıl Tüketimi (Kişi Başına Pud)
			İaşe Şubesi	Uygulama		
Üreten eyaletler	Kentsel 4 4	—	20,9	20,6	41,5	9,5
	Kırsal 28,6	625,4	—	—	481,8	16,9
Tüketen eyaletler	Kentsel 5,9	—	20.0	20,0	40,0	6,8
	Kırsal 13 8	114 0	12 1	27 8	151,4	11,0
Toplam (26 eyalet)	52,7	739,4	53,0	68,4	714,7	13 6

Demek ki, kentlere arz edilen tahılın yaklaşık olarak yarısı İaşe Komiserliğince, diğer yarısı ise vurgunlarca sağlanmaktadır 1918'de yapılan, kent işçilerinin tükettiği yiyecek üzerine dikkatli bir tarama, aynı oranı göstermektedir. İşçinin devlet tarafından sağlanan ekmeğe, vurguncuya ödediğinin *dokuzda birini* ödediği akıldan çıkarılmamalıdır. Ekmeğin vurguncu fiyatı, devlet fiyatından *on kat* fazladır; işçi bütçeleri üzerine dikkatli bir inceleme bunu ortaya çıkarır.

4

Aktarılan rakamların dikkatli bir incelemesi, bunların Rusya'nın bugünkü ekonomisinin temel özelliklerinin tam bir görünümünü yansıttığını gösterir

Çalışan halk, yıllardır kendini ezen ve sömürenlerden, toprak sahipleri ve kapitalistlerden kurtarılmıştır. Gerçek özgürlük ve gerçek eşitlik yolunda atılan bu adım, ölçüsü, boyutları ve hızı ile dünyada bir eşi daha olmayan bu adım, özgürlük ve eşitlikten sözettiklerinde, sahtece, genel olarak "demokrasi" ya da "saf demokrasi" olduğunu ilân ettikleri (Kautsky) parlamenter burjuva demokrasisini kastederen burjuvazi taraftarlarınca (küçük burjuva demokratlar dahil) görmezlikten gelinmektedir.

Oysa çalışan halk, yalnızca gerçek eşitlikle ve gerçek özgürlükle (toprak sahiplerinden ve kapitalistlerden özgür olmakla) ilgilenmektedir ve işte bunun için de Sovyet hükümetine böyle sağlam bir destek sağlamaktadır

Bu köylü ülkesinde, proletarya diktatörlüğünden ilk kazançlı çıkan, en fazla kazançlı çıkan, ve hemen kazançlı çıkan bir bütün olarak köylülük olmuştur. Rusya'daki köylü, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin altında açlıktan ölüyordu Tarihimizin uzun yüzyılları boyunca, köylü hiç bu zaman kendisi için çalışmak fırsatını bulamadı. yüzlerce milyon pudluk tahılı, kapitalistlere, kentlere ve ihracata verirken kendisi aç kaldı Proletarya diktatörlüğü altında köylü *ilk kez olarak* kendisi için çalışmakta ve *kentte oturandan daha iyi beslenmektedir.* Köylü ilk kez olarak gerçek özgürlüğü —ekmeğini yeme özgürlüğünü, açlıktan kurtulma özgürlüğünü— görmüştür Bildiğimiz gibi, toprağın dağıtımında azami eşitlik sağlanmıştır; çoğu durumda köylü "beslenecek boğaz" sayısına göre toprağı bölüşmektedir

Sosyalizm, sınıfların ortadan kaldırılması demektir.

Sınıfların ortadan kaldırılması için, önce, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin ortadan kaldırılması gerekir Görevimizin bu kısmı başarılmıştır, ama bu, ancak bir kısmıdır, üstelik de en zor kısmı *değildir* Sınıfları ortadan kaldırmak için, ikincisi, fabrika işçisi ile köylü arasındaki farklılığı ortadan kaldırmak, *bunların hepsini işçi* yapmak gerekir Bu birdenbire yapılamaz. Bu görev kıyas kabul etmez bir biçimde daha zordur ve zorunlu olarak uzun bir zaman alacaktır. Bu, bir sınıfın altedilmesi ile çözümlenebilecek bir problem değildir. Ancak tüm toplumsal ekonominin örgütsel yeniden kuruluşu ile, bireysel, dağınık, küçük meta üretiminden, büyük toplumsal üretime geçişle çözümlenebilir. Bu geçiş zorunlu olarak son derece uzun sürmelidir. Aceleci ve dikkatsizce idarî ve yasal önlemler, onu ancak geciktirir ve karmaşıklaştırır. Ancak köylüye tüm tarımsal tekniğinde büyük bir ilerleme yapmasını, onun köklü bir biçimde düzeltilmesini sağlayacak yardımcı sağlamakla hızlandırılabilir.

Problemin ikinci ve en zor kısmını çözmek için, proletarya, burjuvaziyi yendikten sonra köylülüğe karşı politikasını, hiç sapmadan aşağıdaki temel doğrultularda yürütmelidir. Proletarya, çalışan köylüyü mülk sahibi köylüden, işçi köylüyü madrabaz köylüden, emek harcayan köylüyü vurgunculuk yapan köylüden ayırmasını, aralarına sınır çekmesini bilmelidir.

Ve bu sınır çekmede sosyalizmin *tüm özü* yatar

Ve lafta sosyalist gerçekte küçük-burjuva demokratlar olan sosyalistlerin (Martov'lar, Çernov'lar, Kautsky'ler ve ortakları) sosyalizmin özünü anlamamaları şaşırtıcı değildir.

Burada sözünü ettiğimiz sınır çekme son derece zordur, çünkü gerçek yaşamda 'köylü''nün tüm özellikleri, ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, ne kadar çeşitli olurlarsa olsunlar, bir bütün halinde kaynaşmıştır. Ama gene de sınır çekmek mümkündür; ve bu, yalnızca mümkün olmakla kalmaz, köylü çiftliğinin ve köylü yaşamının koşullarının kaçınılmaz bir sonucudur da. Çalışan köylü, yıllar boyu, toprak sahipleri, kapitalistler, madrabazlar ve vurguncular tarafından, en demokratik burjuva devletleri de dahil olmak üzere, *bunların* devletleri tarafından ezilmiştir Çalışan köylü, uzun yıllar boyunca, bu ezenlerden ve sömürenlerden nefret etmeyi ve tiksinmeyi öğrenmiştir, ve yaşam koşullarının doğurduğu bu "öğrenme", köylüyü, kapitaliste karşı, vurguncu ve madrabaza karşı, işçi ile bir ittifak aramaya *zorlamaktadır* Ama aynı zamanda da, ekonomik koşullar, meta üretiminin koşulları, köylüyü, kaçınılmaz olarak, (her zaman değil ama çoğu durumda) bir madrabaza ve vurguncuya dondurmaktadır.

Yukarda aktarılan istatistikler, çalışan köylü ile vurguncu köylü arasındaki çarpıcı bir farklılığı ortaya çıkarıyor. 1918-19 boyunca, kentlerin aç işçilerine 40 000 000 pud tahılı sabit devlet fiyatlarında teslim eden köylü, devlet bürolarının tüm eksikliklerine, işçi hükümetinin tümüyle farkında olduğu, ama sosyalizme geçişin ilk döneminde kaçınılmaz olan eksikliklerine karşın, bu tahılı onlara teslim eden köylü — bu köylü, çalışan köylüdür, sosyalist işçinin yoldaşı ve eşiti, onun en sadık müttefiki, sermayenin boyunduruğuna karşı savaşta kan kardeşidir Oysa, kent işçisinin gereksinmesi ve açlığından yararlanarak, devleti aldatarak, ve her yerde hilekârlık, soygunculuk ve dolandırıcılığı artırarak, yaratarak, 40 000 000 pud tahılı, elaltından, devlet fiyatının on katına satan köylü — bu köylü, bir vurguncudur, kapitalistin müttefiki, işçinin sınıf düşmanıdır, bir sömürücüdur Çünkü, tüm devlete ait topraklardan, yalnızca köylünün değil, işçinin de emeğini şu ya da bu yoldan içeren aletlerle toplanmış artı-tahıla sahip olan herkes — artı-tahıla sahip olan ve bu tahılda vurgunculuk yapan herkes, aç işçinin sömürücüsüdür

Sizler özgürlüğü, eşitliği ve demokrasiyi ihlâl edenlersiniz — Anayasamızın altında işçinin ve köylünün eşit olmayışına, Kurucu Meclisin dağıtılmasına, artı-tahıla zorla elkonulmasına vb işaret ederek, bize her taraftan böyle bağırıyorlar Yanıtlıyoruz — gerçek eşitsizliği, çalışan köylüye yüzyıllardır acı çektiren gerçek özgürlük yoksunluğunu ortadan kaldırmak için bu kadar çok şey yapan devlet dünyada görülmemiştir Ama biz köylü vurguncu ile eşitliği asla kabul etmeyeceğiz, tıpkı sömüren ile sömürülen, tıka basa doyan ile aç kalan arasındaki "eşitliği", birincinin ikincisini soyma "özgürlüğü"nü kabul etmeyişimiz gibi. Ve bu farklılığı kabul etmeyi reddeden o eğitim görmüş kişilere, kendilerine demokratlar, sosyalistler, enternasyonalistler, Kautsky'ler, Çernov'lar ya da Martov'lar adını verseler de, beyaz muhafız muamelesi yapacağız.

5

Sosyalizm, sınıfların ortadan kaldırılması demektir. Proletarya diktatörlüğü, sınıfları ortadan kaldırmak için elinden geleni yapmıştır. Ama sınıflar bir darbede kaldırılamaz.

Ve proletarya diktatörlüğü döneminde sınıflar hâlâ *durmaktadır,* ve *duracaktır* Sınıflar yok olunca diktatörlük gereksiz hale gelecektir. Proletarya diktatörlüğü olmaksızın sınıflar yok olmayacaktır.

Sınıflar durmaktadır ama proletarya diktatörlüğü döneminde *her* sınıf bir değişikliğe uğramıştır, ve sınıflar arasındaki ilişkiler de değişmiştir Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi ortadan kalkmaz, yalnızca farklı biçimlere bürünür.

Kapitalizm altında proletarya, ezilen bir sınıf, üretim

araçlarından yoksun bırakılmış bir sınıf, doğrudan doğruya ve tam olarak burjuvazının karşısında duran ve dolayısıyla da sonuna dek devrimci olabilen tek sınıftır. Burjuvazıyı alteden ve siyasal gücü alan proletarya, *egemen* sınıf haline gelmiştir; devlet gücünü kullanır, daha şimdiden toplumsallaşmış olan üretim araçları üzerinde denetim uygular; yalpalayan ve ara unsurlara ve sınıflara kılavuzluk eder; sömürücülerin giderek artan bir inat gösteren direnişini ezer. Bütün bunlar, sınıf mücadelesinin özgül görevleri, proletaryanın önceden üzerine almadığı ve alamadığı görevlerdir.

Sömürücüler sınıfı, toprak sahipleri ve kapitalistler, proletarya diktatörlüğü altında ortadan kalkmamışlardır ve birdenbire kalkamazlar. Sömürücüler ezilmiş ama yok edilmemiştir. Bir kolu oldukları uluslararası sermaye biçiminde, hâlâ uluslararası bir temele sahiptirler. Bazı üretim araçlarını, kısmen, hâlâ ellerinde tutmaktadırlar, hâlâ paraları vardır, hâlâ geniş toplumsal ilişkilere sahiptirler. Yenildikleri için, direnişlerinin enerjisi yüz kat, bin kat artmıştır. Devlet, askerlik ve ekonomi yönetimi "sanatı", onlara bir üstünlük, çok büyük bir üstünlük verir, öyle ki önemleri, nüfus içindeki sayısal oranlarından kıyaslanamayacak kadar daha büyüktür. Altedilen sömürücülerin, sömürülenlerin muzaffer öncüsüne, yani proletaryaya karşı verdikleri sınıf mücadelesi kıyas kabul etmez ölçüde daha sert hale gelmiştir. Ve bir devrim durumunda, bu kavramın yerine (tüm İkinci Enternasyonal kahramanlarının yaptığı gibi) reformcu düşler konmadıkça, başka türlü de olamaz.

Son olarak, köylüler, genel olarak küçük-burjuvazi gibi, proletarya diktatörlüğü altında *bile*, yarı yolda, ara bir durum işgal ederken, bir yandan tüm çalışan halkın kendini toprak sahibi ve kapitalistten kurtarmak biçimindeki ortak çıkarı ile birleşmiş oldukça büyük (ve geri Rusya'da geniş) bir çalışan halk yığınıdırlar; öte yandan da birbirinden kopuk küçük mülk sahipleri, mal sahipleri ve tüccarlardır. Böyle bir ekonomik konum, kaçınılmaz olarak, proletarya ile burjuvazi arasında yalpalamalarına neden olur. Bu iki sınıf arasındaki mücadelenin büründüğü keskin biçim karşısında, tüm toplumsal ilişkilerdeki, inanılmaz ölçüde şidddetli kopuş karşısında, ve köylülerin ve genel olarak küçük-burjuvazının, eskiye, alışılmışa ve değişmeyene duyduğu büyük bağlılık karşısında, çok doğaldır ki, onların bir taraftan öbürüne kayışlarını kaçınılmaz olarak göreceğiz, yalpaladıklarını, değiştiklerini, kararsız olduklarını vb. göreceğiz.

Bu sınıfla —ya da bu toplumsal öğelerle— ilgili olarak, proletarya onun üzerinde etki sağlamak, ona kılavuzluk etmek için çaba harcamalıdır. Yalpalayan ve istikrarsız olana önderlik etmek — işte proletaryanın görevi budur.

Eğer tüm temel güçleri ya da sınıfları proletarya diktatörlüğü tarafından değiştirilmiş haliyle bunlar arasındaki ilişkileri karşılaştırırsak, sosyalizme geçişin, genel olarak "demokrasi aracılığıyla" mümkün olduğu yolundaki İkinci Enternasyonalın tüm temsilcileri tarafından paylaşılan genel küçük-burjuva görüşün nasıl da sözü edilmeyecek kadar saçma-sapan ve teorik açıdan aptalca olduğunu kavrayacağız. Bu yanılgının temel kaynağı burjuvaziden miras kalan, "demokrasi"nin sınıflarla ilgili olmayan, mutlak bir şey olduğu yolundaki önyargıda yatmaktadır. Aslında, proletarya diktatörlüğü altında, demokrasi de, tümüyle yeni bir evreye girer ve sınıf mücadelesi, bütün biçimlere egemen olan daha yüksek bir düzeye erişir.

Özgürlük, eşitlik ve demokrasi hakkındaki genel sözler, aslında, meta üretiminin ilişkileri tarafından biçimlenen kavramların gözü kapalı bir yinelenmesinden başka bir şey değildir. Proletarya diktatörlüğünün somut problemlerini böyle genellemelerle çözümlemeye girişmek, burjuvazinin teorilerini ve ilkelerini bütünüyle kabul etmekle birdir. Proletaryanın bakış açısından, sorun, ancak şu biçimde konabilir: hangi sınıfın baskısından kurtulmak, hangi sınıfın hangi sınıfla eşitliği, özel mülkiyete dayanan bir demokrasi mi, yoksa özel mülkiyetin kaldırılması için bir mücadeleye dayanan bir demokrasi mi? vb..

Çok önceleri, Engels, *Anti Dühring*'inde, "eşitlik" kavramının meta üretimi ilişkilerinden biçimlendiğini açıklamıştır, eşitlik, *sınıfların kaldırılması* anlamında anlaşılmazsa bir önyargı haline gelir. Burjuva demokratik ve sosyalist eşitlik anlayışı arasındaki ayrıma ilişkin bu basit gerçek, sürekli olarak unutuluyor. Oysa unutulmazsa, burjuvaziyi altetmekle, proletaryanın, sınıfların kaldırılmasına doğru en kesin adımı attığı ve bu süreci tamamlamak için, proletaryanın, devlet gücü aygıtından yararlanarak ve altedilmiş burjuvazi ve yalpalayan küçük-burjuvaziye baskı yapmakta savaşmakta, etkilemekte çeşitli yöntemler kullanarak, sınıf mücadelesine devam etmesi gerektiği ortaya çıkar.

(*devam edecek*)*

30 Ekim 1919

* Bu makale tamamlanmadan kalmıştır. Ed.

(Lenin, MARKS-ENGELS-MARKSİZM, s.510-518)

2- Yazar şöyle demektedir:

"Bu anlayış (Bizim yukarıda Lenin'le ortak ortaya koyduğumuz anlayış —BE) mülkiyetin hukuki biçimlerindeki bir dönüşümün sağlanmasıyla sömürücü sınıfların yokolacağı, dolayısıyla sınıflar mücadelesinin sona ereceğini öne sürmekten başka bir anlama gelmez." (Broşür, s.16)

Burada yazar gayet açık bir biçimde, sınıf mücadelesinin varlığını sömürücü sınıfların varlığına bağlamaktadır. Bu yaklaşımın ise Marksizm-Leninizmle herhangi bir ilişkisi fazla yoktur.

Yazar, sömürücü sınıf olmazsa, sınıf mücadelesi de olmaz şeklindeki anti-Marksist yaklaşımını Stalin'e maletmektedir. Oysa Stalin'in bu konuda söyledikleri başkadır! Biz Stalin'den önce, bir kez daha Lenin'in bu konuda ne söylediğini Lenin'den alıntı ile ortaya koyalım.

"Sınıfların ortadan kaldırılması, kapitalist yönetimin alaşağı edilmesinden **sonra**, burjuva devletinin yıkılmasından **sonra**, proletarya diktatörlüğünün kurulmasından **sonra**, (eski sosyalizmin ve eski sosyal-demokrasinin kaba temsilcilerinin sandığı gibi) **ortadan kalkmayan**, ama salt biçimlerini değiştiren ve pek çok yönden daha da şiddetlenen uzun, zor ve inatçı bir **sınıf mücadelesi** gerektirir."

Stalin ise bu konuda kendisine tümüyle Lenin'i örnek alarak ve onun görüşlerine bağlı kalarak, sınıf mücadelesinin varlığını, yazar gibi, sömürücü sınıfların varlığına bağlayan ve sömürücü sınıflar tasfiye edilince, artık sınıf mücadelesi yumuşar sonucuna varan Buharin gibileriyle polemik içinde şöyle der:

B) SINIF MÜCADELESİNİN SERTLEŞMESİ ÜZERİNE

Buharin'in birinci yanılgısından ileri gelen ikinci yanılgısı, sınıf mücadelesinin sertleşmesini, kapitalist unsurların, sovyetler iktidarının sosyalist politikasına karşı artan direncini, marksist olmayan yanlış bir biçimde ele almasındadır. Burada sözkonusu olan nedir? Kapitalist unsurların ekonomimizin sosyalist kesiminden daha büyük bir hızla arttıkları ve bu nedenle dirençlerini güçlendirdikleri ve sosyalist kuruluş işini baltaladıkları mı? Hayır, sorun bu değil. Zaten, kapitalist unsurların, sosyalist kesimden daha büyük bir hızla büyüdükleri yanlıştır. Eğer bu doğru olsaydı, sosyalist kuruluş, daha şimdiden yıkımın eşiğine gelmiş olurdu. Gerçek şudur ki, sosyalizm, kapitalist unsurlara başarı ile vuruyor, sosyalizm, kapitalist unsurlardan *daha hızlı* bu yüyor, bu nedenlerle kapitalist unsurların göreli önemi *aza-*

lıyor; ve özellikle kapitalist unsurların göreli önemi düştüğü içindir ki, kapitalist unsurlar, ölümcül bir tehlikeyi seziyor, kokusunu alıyor ve dirençlerini artırıyorlar. Ne var ki, şu an için henüz dirençlerini güçlendirmek olanağına sahip bulunuyorlar, sadece dünya kapitalizmi kendilerine destek olduğu için değil, ama aynı zamanda önemlerinin göreli olarak azalmasına karşın, sosyalizmin büyümesine oranla büyümelerindeki göreli yavaşlığa karşın, kapitalist unsurlar gene de mutlak olarak büyümekten geri kalmadıkları için ve bu, onlara, sosyalizmin büyümesine karşı direnmek üzere belli ölçüde güçlerini biraraya toplama olanağını verdiği için. *Gelişmenin güncel aşamasında, güçler ilişkisinin güncel durumunda*, yalnızca bu temel üzerindedir ki, sınıf mücadelesinin sertleştiği, köy ve kentin kapitalist unsurlarının dirençlerinin arttığı görülüyor Buharin'in ve dostlarının yanılgısı, bu yalın ve apaçık gerçeği görmemelerindedir. Yanılgıları, sınıf mücadelesinin sertleşmesini, devlet aygıtının "yetersizliği", tabandaki yoldaşlarımızın güttüğü "ölçüsüz" politika, esneklikten "yoksundur", "birtakım sivrilikler" vb., vb gibi her çeşitten öze dokunmayan arızî nedenlerle açıklamaya çalışarak, soruna, marksistçe değil de, küçük-burjuvaca yaklaşmalarındadır.

Bakın, örneğin, Buharin'in sınıf mücadelesinin sertleşmesini marksizme kesin olarak ters bir biçimde ele alışını tanıtlayan *Sosyalizmin Yolu* adlı broşüründen bir bölüm·

"Köylerde, sınıf mücadelesi, eski biçimiyle, orada burada patlak veriyor, bu sertleşmeyi, genellikle, kulak unsurlar yaratıyor. Örneğin, kulaklar ya da başkalarının yararına zenginleşen ve sovyet iktidarının organlarına sızan bireyler, köy görevlileri üzerine ateş açmaya başlarlarsa, bu en keskin biçimiyle sınıf mücadelesinin bir belirtisidir. [Yanlış, çünkü mücadelenin en keskin biçimi, ayaklanmadır. — *J St.*] Bununla birlikte, bu cinsten olaylar, her zaman, sovyetik aygıtın zayıf bulunduğu yerlerde olmaktadır. *Bu aygıtın iyileştirilmesi ölçüsünde,** sovyet iktidarının bütün taban hücreleri kuvvetlendiği ölçüde, partinin yerel örgütleri, köylerde Komünist Gençlik Örgütleri iyileştiği, güçlendiği ölçüde, *bu cinsten olaylar*, bu apaçık, kesinlikle apaçık bir şeydir, gitgide seyrekleşecek ve sonunda *iz bırakmadan ortadan kalkacaklardır.**"

Buradan çıkan sonuca göre sınıf mücadelesinin sertleşmesi, yönetimsel nedenlerle, taban örgütlerimizin yeterliliği ya da yetersizliğiyle, güçlü ya da güçsüz oluşuyla açıklanıyor. Buradan çıkan sonuca göre, örneğin, burjuva unsurların sovyet iktidarına karşı bir direniş biçimi olan ve sınıf mücadelesinin bir keskinleşme biçimi olan Şahti'deki burjuva aydınlarının baltalama olayı, sınıf güçleri arasındaki ilişkiyle değil, sosyalizmin büyümesi ile değil de, yönetim aygıtımızın yetersizliği ile açıklanıyor. Buradan çıkan sonuca göre, Şahti bölgesinde kitle halinde baltalama olayının ortaya çıkmasından önce bizim aygıtımız iyi idi, ama sonra, bu toplu baltalama kendini gösterdiği anda, aygıt, bilinmez neden, artık hiç bir işe yaramaz oluyor. Buradan çıkan sonuca göre, geçen yıla kadar depolama işlerinin kendiliğinden gerçekleştiği ve bizde sınıf mücadelesi henüz özellikle keskin bir durum almamış olduğu zaman yerel örgütlerimiz iyi, hatta ideal derecesinde iyi oldukları halde, geçen yıldan beri kulakların direnişi özellikle keskin biçimler alınca, yerel örgütlerimiz birdenbire kötü oldular, bir işe yaramaz oldular Bu, bir açıklama değil, bir açıklama taklididir. Bu, bilim değildir, sihirbazlık işleridir.

Bu sertleşme neye bağlıdır?

İki nedene.

İlkönce, bizim ilerlememize, bizim saldırımıza, ekonominin sosyalist biçimlerinin, gerek sanayide, gerek tarımda büyümesine, bu büyüme ölçüsünde kır ve kent kapitalist gruplarının ekonomiden uzaklaştırılmasına bağlıdır. Durum öyledir ki, biz, Lenin'in "Kim üstün gelecek?" formülüne göre yaşıyoruz. Ya biz kapitalistlerin sırtını yere getireceğiz ve onlara karşı, Lenin'in dediği gibi, son kesin savaşımızı vereceğiz, ya da onlar bizim sırtımızı yere getirecek

İkinci olarak, bu, kapitalist unsurların, kendi istekleriyle alanı terketmek istememelerine bağlıdır. Kapitalistler sosyalizme karşı direniyorlar ve direnmeyi sürdüreceklerdir, çünkü son günlerinin yaklaşmakta olduğunu görüyorlar. Ne var ki, daha bir süre için direnebilirler, önemleri azalmakla birlikte, gene de çoğalıyorlar: kent ve kır küçük-burjuvazisi, Lenin'in dediği gibi, kendi bünyesinde, her gün, her saat, kapitalistler ve pek küçük kapitalistler doğuruyor ve bunlar —bu kapitalist unsurlar— varlıklarını korumak için, her önlemi alıyorlar.

Şimdiye kadar, tarihte, hiç bir zaman cançekişmekte olan bir sınıfın kendi isteği ile sahneyi terkettiği görülmemiştir. Şimdiye kadar, tarihte, hiç bir zaman cançekişmekte olan burjuvazinin, kendi varlığını korumak için, kuvvet olarak elinde ne kalmışsa hepsini harekete geçirmediği görülmemiştir. Bizim sovyet aygıtımız ister iyi olsun ister kötü, ilerlememiz, saldırımız, kapitalist unsurların sayısını azaltacak ve onları safdışı edecektir; cançekişen sınıflar ise, onlar da her şeye karşı direneceklerdir.

Sınıf mücadelesinin sertleşmesinin toplumsal temeli budur.

Buharin'in ve dostlarının yanılgısı, kapitalistlerin direncinin artması ile onların göreli önemlerinin artmasını, aynılaştırmalarındadır. Ama bu aynılaştırma, hiç bir şeye dayanmıyor. Hiç bir şeye dayanmıyor, çünkü eğer kapitalistler, onlar, direniyorlarsa, bu, hiç de onların bizden daha kuvvetli bir duruma geldikleri anlamına gelmez. Bunun tam karşıtı doğrudur. Zamanlarını doldurmuş olan sınıflar bizden daha kuvvetli oldukları için değil, sosyalizm kendilerinden daha hızlı geliştiği için, bizden daha zayıf oldukları için direnirler. Ve tastamam kendilerini zayıflamış hissettikleri içindir ki, son günlerinin yaklaşmakta olduğunu görüyorlar ve bütün güçleri ile ve her çareye başvurarak direnmek zorunda kalıyorlar.

İçinde bulunduğumuz tarihsel anda, sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin ve kapitalistlerin direnişlerinin mekanizması budur.

Bu durum karşısında partinin politikası ne olmalıdır?

Partinin politikası, işçi sınıfını ve kırın sömürülen yığınlarını uyandırmak, kentin ve kırların kapitalist unsurlarına karşı mücadele için, direnen sınıf düşmanlarına karşı mücadele için, onların dövüşkenliklerini ayağa kaldırmak, onların savaşma iradesini uyarmak olmalıdır. Marksist-leninist sınıf mücadelesi teorisinin üstün yanlarından biri de, proletarya diktatörlüğü düşmanlarına karşı işçi sınıfının seferber olmasını kolaylaştırmasıdır.

Buharin'in kapitalistlerin sosyalizmde bütünleşmeleri teorisi ve buharinci sınıf mücadelesinin sertleşmesi anlayışı ne bakımdan zararlıdır?

İşçi sınıfını uyutması bakımından, ülkemizin devrimci güçlerinin seferber olmasına zarar vermesi bakımından, işçi sınıfını seferber durumdan çıkarıp salıvermesi bakımından ve kapitalist unsurların sovyetler iktidarına karşı saldırısını kolaylaştırması bakımından zararlıdır.

(Stalin, "Leninizmin Sorunları", s.289-92)

3- Yazar, Stalin'in ekonomist anlayışa sahip olduğunu; üretici güçler teorisine saptığını söylemektedir. Yazar şöyle diyor:

"Stalin üretici güçler teorisine saparak sosyalist inşa sürecinde tüm dikkatini üretici güçlerin geliştirilmesine verdi." (Broşür, s.18)

Yazar için sorun o kadar açıktır ki, herhangi bir alıntıyla Stalin'in bu "suçunu" bize göstermeye gerek hissetmiyor. Biz, Stalin in bu konuda ne dediğini yine kendisinden öğ

renelim.

Stalin yoldaş bu sorunu, yani üretimin artırılması ile sosyalist inşa arasındaki ilişki sorununu, revizyonist Yaroşenko ile tartışır.

Stalin için:

"Yaroşenko yoldaşın temel yanlışı, toplumun gelişmesinde, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin rolü konusunda Marksizmden uzaklaşması; üretici güçlerin rolünü aşırı bir biçimde abartması ve üretim ilişkilerinin rolünü aynı derecede küçümsemesi ve sonunda üretim ilişkilerinin sosyalist rejimde üretici güçlerin bir parçasından ibaret olduğunu söylemesindedir." (Stalin, Son Yazılar, s.117)

Stalin şöyle devam ediyor:

Yaroşenko yoldaş sanıyor ki, ürünlerin bolluğunu sağlamak ve komünizme geçmek, "herkese emeğine göre" formulünden, "herkese gereksinmesine gore" formulune geçmek için üretici güçleri rasyonel bir biçimde örgütlemeyi başarmak yeterlidir. Bu, sosyalizmin ekonomik gelişmesi yasalarını hiç anlamamaktan doğan büyuk bir yanlıştır. Yaroşenko yoldaş sosyalizmden komünizme geçişin koşullarını fazla basıt, çocukçasına basit bir biçimde görmektedir. Yaroşenko yoldaş anlamıyor ki, kolhozcu grup mulkıyeti, meta dolaşımı vb. gibi ekonomik olguların varlığının sürup gitmesine olanak vermekle, ne toplumun butun gereksinmelerinin karşılanmasını sağlayabilecek bir ürün bolluğu sağlanabılır, ne de "herkese gereksinmesine gore" formulune geçilebilir. Yaroşenko yoldaş anlamıyor ki, "herkese gereksinmesine göre" formulune geçmeden önce, toplum bir sıra aşamalardan geçerek ekonomik ve kulturel yönden kendi kendini yeniden eğitmeli, bu aşamalar sırasında yalnızca yaşamayı surdurmek için bir araç olan emek, toplumun gözünde ılk hayatî gereksınme durumuna gelecektir; ve toplumsal mülkıyet, toplumun varlığının değışmez ve dokunulmaz temeli durumuna gırecektir.

Komünizme geçişi hazırlamak için, salt sozle değil, gerçek geçişı hazırlamak için, once hiç olmazsa uç ankoşulun yerine gelmesı gerekmektedir.

1. Önce, uretici güçlerin hayalî bir "rasyonel orgutlenmesi" ıle değil, gelişmede uretım araçlarının uretimine öncelık tanıyarak, butun toplumsal uretimin sürekli gelişmesını sağlamak gereklidir. Üretim araçlarının uretiminin gelişmesinin onceliği, yalnızca kendı ışletmelerinin ve ulusal ekonominin butun öteki dallarındaki işletmelerin donatımının sağlanması gerektiğinden dolayı değil, aynı zamanda, bu olmadan genişletilmiş yenidenuretimın sağlanmasının, kesin olarak olanaksız olduğu için, gereklidir.

2. Ikıncı olarak, kademeli aşamalarla, kolhozlara kâr sağlayarak, ve sonuçta butun topluma da kâr sağlayarak, kolhoz mulkıyetini ulusal mulkıyetın duzeyine çıkarmak ve, gene kademelı aşamalarla, meta dolaşımının yerine bir urun değışımı sıstemini getirmek gerekır ki, merkezî iktıdar, ya da başka herhangı merkezi toplumsal ekonomik [örgut], toplumsal uretimın butun urunlerini toplumun yararına kullanabılsın

Sosyalıst rejımde, toplumun uretım ılışkıleri ıle uretıcı güçleri arasında hıç bir çelişkı olmadığını one surduğu zaman, Yaroşenko yoldaş aldanmaktadır Kuşkusuz, bizim uretım ılışkılerimız şimdıkı durumda oyle bir devir geçırıyorlar kı, uretıcı güçlerin gelişmesine tam olarak tekabul ediyorlar ve onları dev adımlarla ılerletiyorlar. Ancak, rahat etmemız ve uretici güçlerimiz ile uretim ilışkılerımız arasında hıç bır çelışkı olmadığını sanmamız bır yanılgı olurdu. Çelişkıler vardır, ve kuşkusuz olacaktır, çunku uretım ılişkilerının gelışmesı uretıcı güçlerın gelişmesıne gore gerı kalmaktadır ve kalacaktır. Eğer yonetıcı kurumlar doğru bır sıyaset uygularlarsa, bu çelışkıler, uzlaşmaz çelışkıler halınde soysuzlaşamazlar ve uretım ılişkileri ıle toplumun uretıcı güçleri arasında bır çatışmaya varamazlar. Yaroşenko yoldaşın onerdığı gibı yanlış bır sıyaset ızlersek, durum bambaşka olur. O zaman bir çatışma kaçınılmaz olur, ve uretım ılışkılerımiz, o zaman uretıcı güçlerın sonrakı gelışmesı ıçın çok ağır bir engel olmak tehlıkesiyle karşı karşıya kalırlar.

Bu yuzden, yonetıcı kurumların görevı, olgunlaşan çelışkılerı zamanında not edıp, üretım ılışkılerını uretıcı güçlerın gelışmesıne uyduracak biçımde, zamanında onlemını almaktır. Bu söyledıklerımiz, her şeyden once grup mulkıyetı —kolhoz mulkıyetı—, meta dolaşımı gıbı ekonomık olguları ilgılendırır. Kuşkusuz bugun, sosyalıst ekonomıyı gelıştırmek ıçın bu olguları başarı ıle kullanıyoruz ve bunlar, toplumumuza yadsınılmaz hızmetler sağlıyorlar. Yakın bır gelecekte gene de hizmette bulunacaklarına kuşku yoktur. Ama devletin, ulusal ekonomının ve özellikle tarımın tam olarak planlamasına engel olmakla bu olguların daha bugunden üretici güçlerımizın güçlü gelişmesını engellemeye başladıklarını gormemek, bağışlanmaz bır gaflet olur. Kuşkusuz, ne kadar zaman geçerse, bu olgular, ülkemizın uretıcı güçlerını o kadar çok engelleyeceklerdır. Böylece, gereken şey, yavaş yavaş kolhoz mülkiyetını bütün halkın mulkıyeti durumuna dönüştürmek ve aynı şekılde kademelı aşamalarla, meta dolaşımının yerıne urünlerın değışımıni getırmek ve çelışkıleri boylece tasfiye etmektır.

3. Üçuncu olarak, toplumun bütun uyelerine fizıksel ve zıhınsel yeteneklerının butun alanlarda gelışmesını sağlayacak toplumsal ve kulturel bır gelışme sağlamak gerekir kı, toplum uyelerı, toplumsal gelışmenın faal yapıcıları olabilecek biçımde yeterlı bır eğıtım alabılsınler ozgurlük içinde bır meslek sağlayabılsınler ve mevcut ışbölumu uyarınca bütün yaşamları süresınce tek bır mesleğe perçinlenmış bulunmasınlar.

Bunun ıçın ne yapmak gerekır?

Toplum uyelerının bu kadar onemlı kultuıel bır ılerleyışinin, emeğın bugunku durumunun cıddî bıçımde değışmeden sağlanabileceğını sanmak yanlış olur. Bunun ıçın once işgününu en azından altı saate ve daha sonra beş saate ındırmek gerekır. Toplumun butun bıreylerının genış bır öğretime sahıp olmaları ıçın yeterınce boş zamanları olmasını sağlamak bakımından bu gereklıdır Bunun ıçın, aynı zamanda, zorunlu polıteknık eğıtım sağlanmalıdır, toplumun butun bıreylerının ozgur olarak bır meslek seçmesı ve yaşamları boyunca herhangı tek bır mesleğe bağlı kalmaması ıçın bu gereklıdır Bu amaçla, konut koşullarını da koklu bır bıçımde ıyıleştırmek gerekır, en azından ışçilerın ve memurların gerçek gundelıklerı iki katına ve belkı de daha fazlaya çıkartılmalı, bu, gerçek gundelıklerın mıktar olarak artması ıle, ve hele genış tüketım maddelerının fıyatlarını sıstemlı olarak duşurmeye devam etmekle, sağlanmalıdır

Komunızme geçışı hazırlayacak olan temel koşullar bunlardır.

(Stalin, Son Yazılar, s.124-128)

4- Yazar, Stalin hakkında şöyle demektedir:

"Üçüncüsü, Stalin bu önermesiyle üstü örtülü bir şekilde tek ülkenin sınırları içinde komünizmin kesin zaferini olanaklı görmektedir."
(Broşür, s.33)

Stalin'in hangi konuşmasında; hangi yazısında bu konuyu nasıl "üstü örtülü" olarak savunduğu, yine yazarın gizli bir sırrı olarak kalmaktadır.

Ama biz Stalin'in herkesçe kontrol edilebilecek eserlerine dayanalım.

Stalin, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasına bağlı olarak ve Troçkistlerle polemik içinde, sosyalizmin zaferi ve sosyalizmin kesin zaferi gibi sorunların ne anlama geldiğini açıklamıştır.

Stalin şöyle demiştir:

VI BİR TEK ULKEDE SOSYALİZMİN ZAFERİ SORUNU

Leninizmın İlkelerı broşurunde (Nısan 1924, Bırıncı Baskı) bir tek ulkede sosyalizmın zaferıne ılışkin iki formul vardır birıncı formul şoyledır:

"Eskiden devrımin bır tek ulkede başarıya ulaşması olanaksız sayılmaktaydı, çunku burjuvazıyi yenmek ıçin bütün ilerı ulkelerin, hıç değılse bu ulkelerın çoğunluğunun proletaryasının, ortak eylemının gereklı olduğuna inanılıyordu. Şımdi bu goruş artık gerçeğe uymamaktadır Şımdı, devrımın bir tek ulkede zaferıni olanak dahılinde gormek gerekır, çunku emperyalızm koşulları ıçınde çeşıtlı kapıtalist ulkelerin bırbirine eşıt olmayan sıçramalı gelışmesı, emperyalizmin bağrında kaçınılmaz savaşlara neden olan felâketli çelişkılerın gelişmesı, butun dunya ulkelerinde devrımcı hareketın buyumesi, butun bunlar, proletaryanın tek tek ulkelerde zaferını yalnız olanaklı değıl, hatta zorunlu kılmaktadır." (*Lenınızmın Ilkelerı*)*

Bu tez, tamamıyla doğrudur ve hıç bır yorumu gerektırmez. Bu tez, obur ulkelerde devrım başarıya ulaşmadan, proletaryanın *bır tek ulkede* iktidarı ele almasını bir hayal olarak kabul eden sosyal-demokratların teorisıne karşı yoneltilmiştir.

Ama *Lenınizmın Ilkelerı* broşurunde bir ikinci formül daha vardır. Bu formulde şoyle denılmektedir.

"Bir tek ulkede burjuva iktıdarını devirmek ve proletarya iktıdarını kurmak demek, henuz sosyalızmin tam zaferını sağlamak demek değıldır Sosyalızmın başlıca gorevi —sosyalist uretimin orgutlendırılmesi— henuz geleceğın sorunudur Bu sorun çozume bağlanabilir mi, birçok ileri ulkenın proleterlerinin ortak çabaları olmadan bır ulkede sosyalızmin kesin zaferine ulaşılabılır mi? Hayır, ulaşılamaz, burjuvazıyi devırmek ıçın *bır tek* ulkenin çabaları yeter, devrımımizın tarıhi buna tanıklık eder. Sosyalızmin kesin zaferı için, sosyalıst uretimın orgutlendirılmesi ıçın *bir tek* ulkenin, ozellikle Rusya gibi bir koylu ülkesinin çabaları yetmez; bunun için birçok ılerı ulke proleterlerinin çabaları gerekır." (*Leninizmın Ilkeleri,* Bırıncı Baskı)

Bu ıkinci formül, obur ulkelerde zafer olmadan *bir tek* ulkede proletarya dıktatorluğunün "tutucu Avrupa'ya" karşı koyamayacağını soyleyen lenınızm eleştiricilerının, trotskıstlerın iddıalarına karşı ıleri surulmüştu.

Işte bu olçude —ama ancak bu olçude— bu formül, o zaman (Nısan 1924) yeterliydı ve kuşkusuz belirli bır yararı oldu.

Ama sonradan, lenınızme karşı bu noktada yapılan eleştirilerın ustesınden gelınınce, ve bır yenı sorun, dıştan yardım olmadan sadece ulkemizin guçlerıyle, sosyalist toplumun tam olarak kuruluşu olanağı sorunu gündeme alınınca, ıkinci formulün açıkça yetersız olduğu ve bundan dolayı doğru olmadığı meydana çıktı.

Bu formulun eksıkliği nedir?

Bu formulun eksıklığı, farklı ıki soruyu tek bir soru içınde bırleştırmesıdir: *bır tek* ulkenin guçleriyle sosyalızmın tam olarak kurulması *olanağı* sorusu —ki bu soruyu, evet dıye yanıtlandırmalıdır—; başka birkaç ülkede devrim zafere ulaşmadan proletarya dıktatörluğunu kurmuş olan ülkenın mudahalelere karşı ve bunun sonucu olarak da eski duzenin hortlatılmasına karşı kendını tam güvenlik içinde sayıp sayamayacağı sorusu —ki bu soru da olumsuz olarak yanıtlanmalıdır—. Üstelik, bu formül, *bır tek* ülkenin güçleriyle sosyalist toplumu orgütlendirmenin olanaksız olduğu duşuncesıne neden olur kı, bu, elbette yanlıştır.

Buna dayanarak, *Ekım Devrimi ve Rus Komunistlerının Taktiği* (Aralık 1924) adlı broşurumde, bu sorunu ikiye bolerek duzelttım: *bır tek ulkede burjuva duzenının hortlatılmasına karşı tam guvenlik* sorunu ve boyle bır ülkede *sosyalist toplumun tam olarak kurulması olanağı* sorunu. Birincisı, "sosyalızmin tam zaferını" "eskı duzenın hortlatılmasına karşı tam guvenlik", yalnız "bırçok ülkelerin proleterlerınin ortak çabalarıyla" mumkun olacak guvenlik gıbi ele alarak, ve ıkıncısı Lenin'ın *Kooperatıfçılık Uzerıne* broşuründe sosyalıst toplumu tam olarak kurmak içın gerekli her şeye sahip bulunduğumuz şeklinde ıfade edılmış olan tartışma goturmez gerçeğı benımseyerek, bu sonuca vardım (Bkz: *Ekim Devrımi ve Rus Komunistlerının Taktıği**.)

XIV. Partı Konferansı tarafından kabul edilmiş olan ve kapitalizmin ıstikrar bulması ile (Nisan 1925) ilışkili olarak bir tek ulkede sosyalizmin zaferı sorununu ele alan ve yalnız ulkemizın guçleriyle de sosyalızmın kurulabıleceği ve bunun gerekli olduğu gorüşune varan "Üçuncü Enternasyonalin ve Rus Komunist Partisinin Gorevleri Üzerine" karar, sorunun bu yenı tarzda formulleştırılmesine dayanmaktadır.

Bu, aynı zamanda, Mayıs 1925'te, bu konferanstan hemen sonra yayınlanmış olan *XIV. Partı Konferansı Çalışmalarının Sonuçları Uzerine* adlı broşurume de dayanak olmuştur.

Bu broşürde bır tek ulkede sosyalızmin zaferi sorunu konusunda şöyle denmektedir:

"Ülkemiz iki grup çelışkı gostermektedir. Bırıncı grup, proletarya ile koyluluk arasındaki iç çelışkıleri ıçerir [burada sozkonusu olan şey, *bir tek* ulkede sosyalizmin kuruluşudur, —*J. St*], ötekı, sosyalıst ulke olarak bızım ulkemizle, kapitalist ulkeler olarak kesinlıkle butün öbur ulkeler arasındaki dış çelışkileri içerır [burada sozkonusu olan şey, sosyalızmın kesın zaferıdır, —*J. St.*]. ... Bır tek ulkenın çabalarıyla kesinlıkle ustesınden gelınebilen birıncı grup çelışkileri, çözumlenmesi için, birçok ülkenın proleterlerinin çabalarını gerektiren ikıncı grup çelişkilerle karıştırmak, lenınızme karşı en kaba hatalardan bırisine duşmek, ya bir şaşkın ya da onmaz bır oportunıst olmak demektir."

Bu broşurde, ulkemizde sosyalizmin *zaferi* konusunda şoyle denılmektedir·

"Sosyalızmi sonuna kadar kurabiliriz ve işçi sınıfının önderlıği altında koylulukle bırlıkte sosyalizmi kuracağız. ... Çunkü bizde proletarya dıktatörlüğu koşulları altında her çeşıt ıç zorunlulukların tumunun ustesinden gelecek (ve kendı oz güçlerimizle onların ustesinden gelebiliriz) tam bir sosyalıst toplumu kurmak ıçın gerekli bütun onkoşullar vardır." (*Ibidem*)

Sosyalızmin *kesin* zaferı sorununa gelince, broşurde şoyle denmektedır:

"Sosyalizmın kesin zaferi, müdahale ve dolayısıyla restorasyon denemelerıne karşı tam guvenlik demektır, çunkü ciddiye alınabılecek bır restorasyon gırışimi ancak dışardan cıddî bır destekle, uluslararası sermayenin desteği ile meydana gelebılır. Bundan dolayıdır ki, devrimımizin bütün ulkelerin işçileri tarafından desteklenmesi ve hele hiç değılse birkaç ulkede, bu ışçılerın zaferı, ılk muzaffer ülkenin mudahaleye ve restorasyon denemelerine karşı tam guvenlik altında bulunması için zorunlu önkoşuldur, sosyalızmin kesin zaferı ıçın zorunlu onkoşuldur." (*Ibıdem.*)

*Lenınızmın İlkelerı*nın sonrakı baskılarında, eski formülleştirme tarzı bırakılmış ve sorun, bu tarzda formülleştırılmiştir

(Stalin, "Leninizmin Sorunları", s.173-76)-

5- Yazar, broşürünün konusu olan "geriye dönüş"-"bürokratik yozlaşma" konusunda bile sorunu nasıl içinden çıkılmaz tarzda karışık kavradığını aşağıdaki açıklamalarıyla göstermektedir.

Yazar, genel bir şekilde Stalin'in kapitalist restorasyon tehlikesini görmediğini; onun ortadan kalktığını savunduğunu söylemektedir. Bunun ötesinde, kendisine Lenin'i kanıt göstererek; Lenin'in kapitalizmin restorasyonu tehlikesine sürekli işaret ettiğini vb. açıklamaktadır.

Yazar önce, Lenin'in "üretim araçları üzerinde kollektif mülkiyetin kurulması" şartlarında bile kapitalizmin restorasyonunun kesin olarak engellenmesinin mümkün olamayabileceğini; eğer hatalar yapılırsa geriye dönülebileceğini söylediğini belirtmektedir. Sonra Stalin'in bu doğru görüşe bağlı kalmış göründüğünü; ama sadece göründüğünü (artık kendisi nasıl "görüyor" ise!) söylemektedir.

Kendisine gösterileceğini bildiği için, Stalin'den:

"Bizde, bizim Sovyetler ülkemizde, kapitalizmin yeniden dirilmesini olanaklı kılan koşullar var mıdır? Evet vardır..."

biçimindeki sözleri aktarmakta; fakat yine de Stalin'in kapitalist geriye dönüşün maddi köklerini küçük üretimde aradığını ve küçük üretim yerine büyük üretime geçildiğinde kapitalist restorasyon tehlikesinin ortadan kalktığı sonucuna varılacağını söylemektedir.

Bunun ardından da, Stalin'in Sovyetler Birliği'ndeki kollektifleştirme hareketinden sonra söylediği:

"Bu ülkede kapitalizmin bir kere daha dirilme umudu yıkılmıştır"

şeklindeki sözlerini aktarmaktadır. Bu tarihten sonra, Stalin'in restorasyon tehlikesini yalnızca bir dış müdahaleye bağladığını iddia etmektedir.

Burada eleştirilmesi gereken; düzeltilmesi gereken bir dizi nokta vardır. En önemlileri sıralayalım.

Herşeyden önce, Lenin'in ömrü, Sovyetler Birliği'nde **bütün** üretim araçlarının kollektifleştirilmesi döneminde yaşamasına izin vermemiştir. 1924 yılında Rusya'da sadece üretim araçlarının BİR BÖLÜMÜ (fabrikalar, büyük toprak parçaları vb.) kollektifleştirilmiştir. Kendi toprağı üzerinde ve işçi çalıştırarak üretim yapabilen ve bir kapitalist sınıf artığı olan kulaklar hala Sovyetler Birliği'nde vardır. Hala küçük üretim yapan orta köylüler vardır.

Ve eğer bu şartlarda, bu kesimin başkalarının zararına zenginleşmelerine; özel üretim araçlarını geliştirmesine sınırsız bir izin verilirse, bunların güçlenen ekonomik yapılarına bağlı olarak, siyasi iktidarı ele geçirmeleri çok mümkündür. Lenin'in dediği budur.

Stalin'in dediği de budur. Stalin'in bu noktada bir hatası değil; büyüklüğü söz konusudur. Yazar, geriye dönüş - bürokratik yozlaşma tehlikesi arasındaki ilişkiye değinmek istemektedir. Ama Lenin ve Stalin'in tartışmadığı birşeyi tartışmış gibi gösterip; onların kapitalizmin BASİT RESTORASYONU üzerine söylediklerini alıntı yapmaktadır.

Yazar için, anlaşılan bir tek "restorasyon" vardır: Kapitalizmin yine **klasik tipte**, fabrikatör ve toprak ağalarının; işçilerin ve bağımlı köylülerin oluşturduğu bir kapitalist toplum.

Ama, örneğin bugün Sovyetler Birliği'nde olan durum bu mudur? Sorunu böyle tanıtmak, geriye dönüş tehlikesine dikkat çekmek değil; ona hizmet etmek görevini görebilir. Nitekim modern revizyonistler devrimcilere sormaktadırlar: "Hani, nerede fabrikatörler? Nerede toprak ağaları?" Bunların olmadığını ispatladıkları noktada —ki bugün Rusya'da kesinlikle böyle **klasik** fabrikatör, klasik toprak ağası yoktur— Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğu mu kabul edilecektir?

Sovyetler Birliği'nde klasik bir kapitalist restorasyon hayal edenler, sorunu zerre kadar anlamamışlardır. Rusya'da olan, YENİ TİPTE bir kapitalist restorasyondur: Bürokrasi ve teknokrasinin egemen olduğu; bürokratik yozlaşmanın yolaçtığı yeni tipte bir kapitalizm.

İşte Stalin'in büyüklüğü, sorunu bugün geriye dönüşü somut olarak yaşadıktan sonra bile doğru tespit edemeyenlerin tersine, yaşadığı dönemde tespit edebilmesindedir.

Stalin asla GENEL bir kapitalist restorasyon tehlikesinin yokluğundan, ortadan kalktığından bahsetmemiştir. O, içinde klasik kapitalistleri, toprak ağaları-sahipleri bulunan bir restorasyon tehlikesini; basit kapitalist restorasyon tehlikesini tartışmıştır.

Örneğin şöyle demiştir:

> NEP kapıtalızmdır diyor, muhalefet; NEP ozellikle bir geri çekilmedır dıyor, Zınovyev. Elbette, bunların hepsi yanlıştır Aslında NEP, partinın polıtıkasıdır, sosyalist unsurların kapitalist unsurlarla mucadelesını uygun goren ve sosyalist unsurların kapıtalıst unsurlara karşı zaferini hesap eden polıtikadır. Aslında NEP, sadece bır gerı çekılmeyle başlamıştır. Ama bu, gerı çekılme sırasında güçlerimızi yeniden toplamak ve saldırıya geçmek olanağını bize sağlamak amacını gutmektedir Aslında, bırkaç yıldan beri, bir saldırıyı başarıyla yurutmekte, ve bu sırada sanayıimızi geliştirmekte, sovyet ticaretinı geliştırmekte, ve ozel sermayeyi gerıletmekteyiz.
>
> Ama, NEP kapıtalizmdır, NEP ozellikle geri çekilmedır, tezının anlamı nedir? Bu tezin hareket noktası nedir?
>
> Bu tez, bızde şımdi olan şeyin kapıtalızmın basit bir restorasyonu, basit bir kapitalızme "donuş" olduğu bıçimindekı yanlış varsayımdan hareket etmektedir. Muhalefetin sanayiimızın sosyalıst nitelığı konusundaki kuşkuları, ancak bu varsayım ile açıklanabilır. Kulakların karşısında muhalefetin paniğı, ancak bu varsayım ıle açıklanabilır. Koylulüğün farklılaşması konusunda doğru olmayan rakamlara sarılmakta muhalefetın gösterdiği becerıklilık ancak bu varsayım ile açıklanabılir. Orta koylunun bizde tarımın merkezî çehre-

sı olduğu konusunda muhalefetin özel unutkanlığı, ancak bu varsayım ile açıklanabilir. Orta köylünün öneminin küçümsenmesi ve Lenin'in kooperatifçilik planı konusunda beslenilen kuşkular, ancak bu varsayım ile açıklanabilir. "Yeni muhalefet"in, köydeki yeni gelişme yoluna, köylerin sosyalist kuruluş işine katılmaları yoluna inançsızlığı, ancak bu varsayım ile "haklı gösterilebilir".

Aslında, şimdi bizde meydana gelmekte olan şey, kapitalizmin tek yanlı restorasyonu süreci olmayıp kapitalizmin gelişmesi ve sosyalizmin gelişmesi gibi çifte bir süreçtir. Sosyalist unsurların kapitalist unsurlara karşı mücadelesinin çelişkilerle dolu süreci, kapitalist unsurların sosyalist unsurlarla ortadan kaldırılması sürecidir. Bu, devlet sanayiinin sosyalizmin temeli olduğu kent için de, sosyalist sanayi ile kaynaşmış kitle kooperatiflerinin, sosyalist gelişmenin başlıca hareket noktası olduğu köy için de aynı ölçüde tartışma götürmez.

Kapitalizmin basit restorasyonu artık olanaksızdır, çünkü bizde iktidar, proleter iktidarıdır, büyük sanayi, proletaryanın elindedir, ulaştırma ve krediler proleter devletin elindedir. Köydeki farklılaşma eskiden vardığı boyutlara varamaz; orta köylülük, köylülüğün temel kitlesi olarak kalmaktadır; ve kulak, eski gücünü yeniden elde edemez, çünkü bizde toprak ulusallaştırılmıştır, satılamaz ve satın alınamaz, ve ticaret, kredi vergi ve kooperatifleşme alanındaki politikamız kulakların soyguncu eğilimlerini sınırlandırmayı, geniş köylü kitlelerinin refahını artırmayı ve köydeki iki aşırı uç arasındaki farkı ortadan kaldırmayı hedef tutmaktadır. Kulaklığa karşı mücadele, şimdi bizde, sadece yoksul köylüleri kulaklığa karşı örgütlendirmekten ibaret olan eski yolu izlemekle kalmayıp, kulaklara karşı proletarya ile yoksul köylülerin orta köylü kitleleriyle ittifakını sağlamlaştırmaktan ibaret olan yeni bir yolu da izlemektedir. Muhalefetin bu ikinci yolu izleyerek, kulaklığa karşı yürütülen mücadelenin anlamını da, önemini de anlamaması, onun, köyde, eski gelişme yoluna, kulak ve yoksul köylünün köyün başlıca güçleri olduğu, orta köylünün ise "eridiği" zamanki kapitalist gelişme yoluna saptığını kesin olarak doğrulamaktadır.

(Stalin, "Leninizmin Sorunları", s.191-93)

Stalin'in "kapitalist restorasyon"dan başlangıçta bunu anladığı; üretim araçları üzerinde yeniden basit özel mülkiyet hakkının doğmasına dayalı bir restorasyonu kasdettiği açıktır. Zaten bu konuyu sürekli, üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmesinden ÖNCE tartışmış olması, onun bu konuda düşündüklerini ortaya koymaktadır.

Eğer, her kim ki üretim araçlarının özel mülkiyetine son verildikten sonra; doğru bir politika altında; proletarya diktatörlüğü koşullarında, herhangi bir emperyalist müdahale vb. olmaksızın, basit bir kapitalist mülkiyet ilişkisine dayanan restorasyon tehlikesi keşfediyorsa, o bu konuda tam bir kafa karışıklığına sahiptir.

Bu şartlarda basit kapitalist restorasyon bir tek şekilde; bir dış emperyalist müdahale sonucu, emperyalistlerin proletarya diktatörlüğünü açık bir karşı-devrimle yıkıp, eski burjuvalara ve toprak ağalarına-sahipleri ne tüm eski mülklerini geri vermeleri ve bir burjuva devleti kurduklarını ilan etmeleriyle mümkündür. Ve Stalin bunu gayet açık olarak ortaya koymuştur. Üretim araçlarının özel mülkiyetine son verildikten sonra; kollektifleştirme hareketinden sonra, basit bir kapitalist restorasyon tehlikesini Stalin'in bir dış müdahaleye bağlaması tümüyle doğrudur.

Ama Stalin **genel** kapitalist restorasyon tehlikesinin ortadan kalktığını kesinlikle savunmamıştır. O her bir özel durumda, o özel durumdan doğabilecek restorasyon tehlikeleri ne dikkat çekmiştir.

Ölmeden çok kısa bir süre önce, "Son Yazılar"ında; bu kez bir başka durumdan doğabilecek restorasyon tehlikesine; bürokratik yozlaşmanın götüreceği soysuzlaşmaya —bir dizi insanın hala anlamakta güçlük çektiği bu soruna— şöyle dikkat çekmiştir:

> Sosyalist rejimde, toplumun üretim ilişkileri ile üretici güçleri arasında hiç bir çelişki olmadığını öne sürdüğü zaman, Yaroşenko yoldaş aldanmaktadır. Kuşkusuz, bizim üretim ilişkilerimiz şimdiki durumda öyle bir devir geçiriyorlar ki üretici güçlerin gelişmesine tam olarak tekabül ediyorlar ve onları dev adımlarla ilerletiyorlar. Ancak, rahat etmemiz ve üretici güçlerimiz ile üretim ilişkilerimiz arasında hiç bir çelişki olmadığını sanmamız bir yanılgı olurdu. Çelişkiler vardır, ve kuşkusuz olacaktır, çünkü üretim ilişkilerinin gelişmesi üretici güçlerin gelişmesine göre geri kalmaktadır ve kalacaktır. Eğer yönetici kurumlar doğru bir siyaset uygularlarsa bu çelişkiler, uzlaşmaz çelişkiler halinde soysuzlaşamazlar ve üretim ilişkileri ile toplumun üretici güçleri arasında bir çatışmaya varamazlar. Yaroşenko yoldaşın önerdiği gibi yanlış bir siyaset izlersek, durum bambaşka olur. O zaman bir çatışma kaçınılmaz olur, ve üretim ilişkilerimiz, o zaman üretici güçlerin sonraki gelişmesi için çok ağır bir engel olmak tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar.
>
> Bu yüzden, yönetici kurumların görevi, olgunlaşan çelişkileri zamanında not edip, üretim ilişkilerini üretici güçlerin gelişmesine uyduracak biçimde, zamanında önlemini almaktır.

(Stalin, "Son Yazılar", s.125-126)

Eğer bir bürokratik yozlaşma ile restorasyon sorunu Marksist-Leninist açıdan çözülecekse, bu noktada da, Marks, Engels, Lenin'in yanında, Stalin yoldaşa; onun bu açıklamalarına dayanılmak; bunlar çıkış noktası olarak alınmak zorundadır.

Açıktır ki, Stalin bu sorunu istediğimiz tarzda çözmemiştir. Ama ondan bunu yaşadığı koşullarda çözmesini istemek yanlıştır. Ondan bunu çözmesini istemek ile, neden Marks'ın emperyalizmi tam olarak çözmediğini sormak ve çözmesini istemek bir ve aynı şeydir.

Stalin'in büyüklüğü, bu noktada da, "genel" yuvarlak laflar edip durması değil; her somut durumda, Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, kapitalist geriye dönüşün sebepleri olabilecek noktaları bulup çıkarmaya çalışmak olmuştur.

Ama tam açık olarak sonra görülebilmesi mümkün olan şeyleri önceden görmeyi istemek ve onun çözülmesini istemek yanlıştır. Marks şöy

le der:

"... insanlık kendi önüne, ancak çözüme bağlayabileceği sorunları koyar, çünkü yakından bakıldığında, her zaman görülecektir ki, sorunun kendisi, ancak onu çözüme bağlayacak olan maddi koşulların mevcut olduğu ya da gelişmekte bulunduğu yerde ortaya çıkar." (K. Marks, "Ekonomi-Politiğin Eleştirisine Katkı"ya Önsöz.)

Biz bu konuda son sözler olarak şunları söylüyoruz:

Biz hiçbir yerde, Stalin eleştirilemez demedik. Ama biz bu tür örnekleri; yöntem ve içerik bakımından bütünüyle işe yaramaz örnekleri gördükçe, Stalin BÖYLE eleştirilemez ve BÖYLE eleştirilmemelidir diyoruz.

Biz, bütün devrimci arkadaşları, doğru yöntemler kullanmaya; söylenilen şeyleri o günkü tarihsel-siyasal koşullar içinde ele almaya ve bu şekilde değerlendirmeye çağırıyoruz.

Yunus Dost arkadaşımızı da, düne kadar klasik ilan ettiği bir Marksist-Leninisti, "geçerken" oportünist değerlendirirken (bkz. broşür, s.35), bu sonuca **nasıl**; hangi inceleme ve araştırmanın sonucu olarak vardığının ortaya konulmasının devrimci bir görev olduğunu hatırlatıyoruz. Önce sonucu koyup, istimi arkadan nasıl olsa gelir tutumu, güvenilir bir devrimci tutum değildir.

İçerik bakımından ise, sorunlara "suçlu" arama psikozu ile değil; gerçekten ne denildigini anlamaya çalışarak; geri dönüş gibi bir sorunun 36 sayfalık bir broşürde Stalin'e getirilen birkaç eleştiri ile çözülemeyeceğini bilerek, ve çözmemiz gereken önemli bir teorik sorun olduğundan yola çıkarak yaklaşmalı; kendimize kılavuz olarak Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorilerini seçmeliyiz.

MAYIS İLE İLGİLİ BAZI NOKTALAR

Mayıs dergisinin başyazılarında; Yılmaz Güney'in yazılarında, katılmamız mümkün olan genellikte şeyler söylenmektedir. Biz ayrılıklarımızı açığa çıkarıcı noktalar üzerinde durmak istiyoruz.

Mayıs'ın 2. sayısının başyazısında şunlar söylenmektedir:

> ***Bizim için 917 Ekim devriminin içeriği ve karşılaştığı zorluklar, siyasi ve ekonomik özüyle NEP dönemi, Lenin sonrası Rusya ve Stalin önderliğinde yürütülen sosyalizmin inşası, Sovyetlerde ulusal sorunun ele alınış biçimleri, Lenin sonrası Üçüncü Enternasyonal ve Stalin, İkinci Dünya savaşı öncesi ve sonrası gelişmeler, Stalin'de parti ve parti işleyişi, Kruşçev darbesinin tarihi kökleri, AEP ve Enver Hoca'ya bakarken Stalin'in yeri, Çin Devrimi ve Mao, Çinde sosyalizmin inşa çalışmaları ve geriye dönüşün kökleri, uluslararası yeni durum ve Ortadoğudaki muhtemel gelişmeler, Türkiye-Kurdistan devriminin yakın ve uzak geleceği açısından, acilen incelenmesi gereken hayati derecede önemli konulardır. Eğer bu sorunlar gereken ciddiyetle ele alınmazsa, doğru sonuçları hayata geçirilmezse, yine oradan oraya savrulmamız, kendiliğindenliğin bataklığına saplanmamız kaçınılamaz olacaktır. Eğer berrak bir görüşe ulaşamazsak, Afganistan'ın işgalini „devrim", Afgan direnişçilerini de „demokrasi savunucuları" olarak görürüz. Stalin'i „usta" ilan ederken, O'nun yolunda yürüyen AEP ve Enver Hoca'yı revizyonist ilan ederiz.***

Daha ilerde de şöyle devam edilmektedir:

> ***Eğer, sağlıklı bir adım atmak istiyorsak, TKP'nin oluşumundan başlayarak, sosyal, siyasal, ekonomik, demokratik, felsefi, örgütsel ve ulusal sorun konularında, bugüne dek çeşitli grup ve örgütlerce izlenen siyasal-ideolojik-örgütsel çizgi ile, bizim düşündüğümüz teorik-pratik mücadele biçim ve yolları arasındaki ayrımlar, görüşlerimiz ve temel önerilerimiz somutlaştırılarak ortaya konmalıdır. Sorun, doğru mücadele biçiminin pratikte gösterilmesidir. Sorun, doğru diye ortaya atılan „devrimci teori"nin, pratikte kanıtlanmasıdır. Yoksa niyetimiz, entellektüel gevezelik yapmaktan, felsefi söylevler vermekten öteye gidemez. Bunun için, bugüne kadar çeşitli biçimlerde varlıklarını sürdüren belli başlı ana örgütlenmeler, uluslararası kökleriyle, siyasal-ideolojik özleri ve örgütsel işleyişleriyle, dayandıkları insan malzemeleri ve kadro anlayışlarıyla, kendi belgelerine dayanarak ele alınmalı ve irdelenmelidir. Modern revizyonizmin genel yapısı ve tarihi kökleri incelenmeden TKP ve benzerleri, ÇKP ve AEP incelenmeden de, tezlerini bu temellere dayandıran örgütler açıklanamaz. Öte yanda, Mustafa Suphi'den, Şefik Hüsnü, Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli'ye kadar, Aybar-Aren-Boran"dan, bunlara ve genel olarak sağ oportünizme tepki temelinde ortaya çıkan Mahir Çayan ve Kaypakkaya'ya kadar bütün teorisyenler ve bunların teorilerine dayanarak can bulan örgütlenmeler incelenmeye alınmalıdır.***

Burada Mayıs'ın, Stalin'in "usta olmadığını ilan" etmesinin hangi tarihte; hangi bilinmez yayınlarda ve hangi incelemelere dayanılarak yapıldığını bilmediğimizi bir kez daha tekrarlayalım. Ve görünüşte doğru yöntemlere bağlı kaldığını söyleyen Mayıs'ın bu yöntemin ne kadar doğru olabileceğini soralım.

Ama asıl sorun —bu bağıntıda— şudur:

Bütün bu incelenmesi gerekli olan noktalara — ki kuşkusuz bunlara daha düzinelerce nokta eklememiz mümkün ve gereklidir— nasıl yaklaşacağız?

İnceleme-araştırmada bir metot güdülmesi gerekli değil mi?

İncelemelerimize nereden başlayacağız? Söylenilen konuları incelerken çıkış ve dayanak noktamız ne olacak?

Kuşkusuz, herşeyin bir diğer şeyle şu ya da bu türlü bağı kurulabilir. Ama buradan hareketle, bir öncelik-sonralık sırasına gidilmeli midir?

Modern revizyonizmin genel yapısı ve tarihi kökleri incelenmeden, T"K"P ve benzerlerinin çizgisi tam olarak açıklanamaz. Bu bütünüyle doğrudur.

Ama aynı şekilde, modern revizyonizmin tezlerini tam olarak açıklayabilmek için, çıkış noktamızın Marksizm-Leninizmin ilkeleri-öğretisi olması gerekli değil midir? Neye dayanılarak Kruşçevcilik mahkum edilecektir? Mayıs'

ın şu anki "bilgi birikimi"ne mi?

Mayıs'ın, sistemli bir Marksist-Leninist eğitim; bunun anlamı, önemi üzerine düşünmesi gereklidir.

Mayıs'ın ve diğerlerinin uluslararası program ile ulusal programlar arasındaki ilişkiye kafa yormaları ve birtakım "ulusal" problemlerin çözümünün uluslararası alanda bulunduğunu (teorik-siyasi sorunlar bakımından konuşuyoruz) bilmeleri gereklidir.

Mayıs dergisinde Erkan Çelik imzası ile şunlar söylenmektedir:

> Yıne, kapıtalizmden komunızme geçiş surecı dediğımız komunızmin ilk evresı olan sosyalızmde ekonomi, sınıflar, sınıf mücadelesi, devlet-demokrasi, eğıtım, kultur ve dığer sorunlar uzerine ve komünizmin ust evresine geçişe dair Marks, Engels ve Lenın'ın söyledıklerini bılıyoruz. Bu görüşlerın bılımsel doğruluğu bızım ıçın şuphe göturmezdır Ve bugun de geleceğin hazırlanmasında bıze yol gostermekte, polıtık eylemimıze temel teşkıl etmektedirler. Fakat bu, bızım, o soylenenlerle yetıneceğımız anlamına gelmez. Şu gun gelinen noktada, bu konularda daha fazla şey söyleyebilırız ve buna gereksınmemiz de olduğuna inanıyoruz. Nasıl kı Marks, maddi uretım surecınden yola çıkarak, uzun bılımsel çalışmalar sonucu kapitalizmin ışleyiş kanunlarını ortaya koydu ve kendı teorısını bu temel uzerine kurduysa, ve onun teorisı bugün hala mevcut kapıtalızmı anlamamıza temel teşkil edıyorsa, guçluğunden hıç bır şey yitırmeden duruyorsa, bugun, çeşıtli ulkelerın, 66 yıllık bır zaman dılımı ıçerisınde yaşadıkları, sosyalızmın kuruluş deneylerinın ıncelenmesı yoluyla, komunızmin ılk evresı uzerıne ve ust evresıne geçişe daır bıze köklu bılgıler veren guçlu yapıtlar ortaya konulabılınır.
>
> Lenın, kapıtalızmden komunızme geçış surecı (proleterya dıktatorluğu) boyunca burokratık yozlaşma ve gerıye dönuş tehlıkesinin olduğunu söylemıştır Şu gun bır çok ulkede bu tehlıke bir gerçek haline gelmiş bulunuyor. Şu halde bız, bu olgunun mevcut yuzeysel ve yetersız açıklamalarını aşıp sıstemi daha açık bir bıçımde ortaya koyabılırız.
>
> Marks ve Engels, Parıs Komunu deneyınden yola çıkarak, devrımın, burokratık ve mılitarist burjuva devlet aygıtını parçalayacağını, onun yerıne geçecek olan proleter devletin ise, bu ikı kurumun bulunmayacağından öturu, başından ıtıbaren gerçek anlamda bir devlet olmayacağını -devlet olmayan „devlet“ ve gıderek tukeneceğını (sınıfların ortadan kalkması surecınde ve beraberınde), soneceğını -devletsızliğe geçış- söylemekteler. Lenın, 17 Ekım devrımının deneylerını de değerlendirerek, bu görüşlerı doğrulamış, Kautski ve dığer oportunistlere karşı savunmuş ve gelıştırmıştır. Ancak daha sonrakı dönemde gıderek farklı bır teorı ve pratıkle karşılaşıyoruz. Sovyetler Bırlığı'nde, Çin'de ve dığer ulkelerde Marksist devlet kuramının teorıde revize edildığı ve pratıkte de burokratık bozulmaya uğradığı bilinen bır gerçektır Proleter demokrası yerıne burokratızm guçlendirılmıştır Başta ışçı sınıfı olmak uzere, halkın soz, basın, gosterı, örgutlenme, siyasi yaşama aktıf olarak katılma vb. haklarının, her düzeyde yönetıcıyı seçme ve her an gorevden gerı alma yetkısının bulunmadığı bılınıyor; yine, toplumun geleceği uzerinde tek soz sahıbi ve proletaryayı kendı vesayetleri ve gıderek baskıları altına almış olan, proletarya ıle çatışma içerisine gırmış bulunan bu bır avuç ayrıcalıklı zumrenın burokratık devlet aygıtı ıle proletarya dıktatörluğu arasında hıç bir benzerlık olmadığı ortadadır
>
> Sosyalızmın, beş yıllık planların sonunda ve parti kongrelerınde yayınlanan ekonomık rakamlarla eşitleyen anlayış ve bu anlayışın çıkış noktası olan ekonomizm ile bılımsel sosyalizm arasında hıç bir ılişkı yoktur. Üretıcı guçlerin değıştirılmeksızın gelıştırılmesi demek olan bu kaba ekonomızm ıle komunızme varılamaz. Bu yolla emperyalızmle girılen „yarış“ ve uretıcı guçlerın bu yoldan gelıştırılmesı, ancak kapıtalıst ılişkılerin yenıden uretılmesı ve emperyalıst kapıtalist sıstemın bir halkası haline geçmekle sonuçlanır Ve zaten bır çok eskı sosyalıst ulkede olan da budur. Sosyalızmde devlet-demokrası, sınıf mucadelesı,eğıtim, kultur, enternosyonalızın (proleter enternasyonalızmı adına yapılan buyuk devlet şovenızmı ve hegamonyacılık) ve dığer alanlardakı mevcut anti-marksıst teorı ve pratık ile bu kaba ekonomizm bır arada düşunulduğunde, gerıye donuş olayı daha ıyı anlaşılacaktır.

(Mayıs, S.2, s.24-26)

Bu uzun alıntı, kişisel imzaya karşın, Mayıs'ın diğer yazılarıyla uyum içinde olduğundan, Mayıs'ın genel pozisyonları olarak değerlendirilebilir.

Burada üzerinde durulamayacak nokta yoktur. Önce, yöntem bakımından:

Mayıs için bir ispat gereği; ispatlamaya çalışma çabası, pek bilinen şeyler olmasa gerek.

Marksist devlet kuramının örneğin Stalin tarafından revize edildiği "**bilinen bir gerçek**" tir. Bunlar "bilinen gerçek" olduğu için, Erkan Çelik "bilinen şeyleri" tekrar etmek istemiyor!

Ama öte yandan başka bir dizi "bilinen gerçeği" hem de usanç getiren bir yavanlıkla tekrar tekrar aktarmaktan bıkmıyor!

Hayır! Hiç kimse, "bilinen gerçek" deyip, iddialarını ispat yükümlülüğünden kendini kurtaramaz. Eğer gerçekten komünizm yolunda yürümek istiyorsa tabii. Öte türlüsü, Marksizm Leninizm ile ilgisini kesmiş burjuvaların gi derayak yöneltilmiş küfürlerine benzer.

Erkan Çelik arkadaşımız, "bilinen gerçekleri" fazla tekrarlamamak için olsa gerek, gerçekten bilinmesi gereken şeyleri bazan unutuyor. Arkadaşa göre, Kruşçev'in siyaseti, Stalin'in siyasetinin tümüyle doğal takipçisidir. Böyle bir tavır, sadece ispatsız iddia olarak geri çevrilebilir.

> Mayıs şöyle diyor:
> "Türkiye-Kürdistan devrimci hareketi, hayatının hiçbir döneminde, gerçekten devrimci bir teorinin yolgöstericiliğine ve devrimci bir önderliğe sahip olmamıştır. İşte bunun sonucudur ki, burjuva-feodal gericilik karşısında sürekli yenilgilere uğradık. Karşılaştığımız ulusal ve uluslararası sorunlara cevap vermek için yurtdışı mihrakların ağzına baktık." (Mayıs, S.2, s.10)
>
> "SBKP; ÇKP, AEP ya da Latin Amerikalı odakların izleyicilerinin vardıkları noktalar. Taktik adına, bölge devletlerinin dümen suyunda yürüyenlerin gidişlerini ibretle izliyoruz. Bizler, kendi sorunlarımızı kendi ayaklarımız üzerine basarak çözmek zorundayız." (agd, s.10)

Bir yandan "toptan inkar - toptan savunma" tavrının yanlış olduğunu söyleyen Mayıs'ın bu tavrı, bir inkarcılığın örneği olarak değerlendirilmelidir.

Mayıs, Marksist-Leninist teoriyi, enternasyonal özünden kopararak ele alıyor. Yok öyle değilse, yukardaki sözlerinin anlamı nedir?

Yanlış olan, ayakları Türkiye-Kürdistan toprağına basanların birtakım "dış" mihrakları dinlemiş ve dinliyor oluşları değildir. Asıl sorun, bu "dış" mihrakların çizgilerinin yanlış olmasıdır. Hedeflenmesi gereken, onların "dış" olmaları değil; yanlış çizgiye sahip olmalarıdır.

Problem budur! Eğer bu "dış" mihraklardan birisi doğru bir çizgi savunuyorsa, o, "dış" olduğu için savunulmayacak mıdır?

Biz yukardaki sözlerde birtek olumlu yön görüyoruz. O da, "hazırcılığa" karşı; bugünkü problemlerin çözümünün bizden de çabalar beklediğini göstermeye hizmet eden-dikkat çeken yöndür.

Spartakus oportünistlerinin ve eski kardeş örgütlerimizin son rezilliği

YALANCI PEHLİVANLARIN SON NUMARASI: ARAMALI »AÇIK TOPLANTI«

Şubat ayının ikinci yarısında, Spartaküs oportünistlerinin, "TKP/ML(B) Üye ve Sempatizanlarına" yönelik bir çağrısı elimize geçti. Bu çağrıda, tam bir yalancı pehlivan örneği, TKP/ML(B)'nin oportünist-revizyonistliği üzerine ahkam kesiliyor; ve "eşit söz hakkı temelinde açık tartışma" ile TKP/ML(B)'nin "sosyal-şöven" çizgisinin mahkum edileceği yüksek perdeden ilan ediliyordu. İlan ediliyordu ya, çizgisinin mahkum edileceği ilan edilen örgüt, sözü geçen çağrıda "eşit söz hakkı temelinde" yapılacağı söylenen tartışmaya çağrılmıyordu. Çağrılan, örgüt olarak TKP/ML(B) değil, kişi olarak TKP/ML(B) üye ve sempatizanları idi.

Bildiriyi dağıtan Spartaküs taraftarlarının bir bölgede olanları (Batı Almanya'nın güney bölgesindekileri), soru üzerine, TKP/ML(B)nin örgüt olarak çağrılacağını açıklarken; bir diğer bölgede olanları (toplantının yapıldığı Castrop'da olanları), "bildiride olan neyse, o olduğunu, tabii ki örgüt olarak çağrı yapılmadığını" söylüyorlardı. Görülen oydu ki, yalancı pehlivanlar, kendilerine uygun bir "yalancı tartışma" hazırlığı içindeydiler.

Onların bu oyunları, Bolşevik Partizan adına Mart ayı başında çıkan şu açık mektupla teşhir edildi:

SPARTAKUS YÖNETİCİLERİNE; SPARTAKUS TARAFTARLARINA

Elimize "TKP/ML(B) Üye ve sempatizanlarına eşit söz hakkı temelinde toplantıya çağrı" başlıklı bir bildiri geçti.

Bu bildiri baştan sona, Spartaküs yalancı pehlivanlığının yeni bir örneğidir.

Biz burada kısaca bu bildirinizdeki birtakım çarpıtma ve palavralara tavır takındıktan sonra; bildirideki yalancı pehlivan çağrısı hakkında düşüncemizi açıklayacağız.

Bildirinin ilk paragrafında şöyle deniyor:

" Sınıf mücadelesinin doğal bir yansıması olarak, özellikle "eski" kardeş örgütlerin (MLPÖ, GDS ve WBK) TKP/ML(B) II.Konferansında alevlendirdikleri ve TKP/ML(B) MK'nin bürokratik-revizyonist tasfiyelerle önlemeye çalıştığı ideolojik mücadelenin sonucu olarak TKP/ML(B)'de bir bölünme gerçekleşmiştir. SPARTAKUS bu bölünmede ortaya çıkan ve "eski" kardeş örgütlerin TKP/ML(B) MK'ne karşı getirdiği haklı eleştirileri doğru bulan; TKP/ML(B) MK'ne karşı mücadele eden yoldaşlardan oluşan grubun yayın organıdır."

Sorunların böyle konması, gerçeklerin utanmazca —ama Spartaküs'te artık alıştığımız bir utanmazlıkla— çarpıtılmasıdır.

Olgular nedir?

TKP/ML(B) II.Konferansı sonrasında, 1 Mayıs tartışması içinde; eski kardeş örgütlerimizle aramızdaki ideolojik mücadele sertleşmiş; bu mücadelenin kendileri açısından iyi sonuç vermeyeceğini gören eski kardeşlerimiz bizim açımızdan mücadelenin bir anlamda daha yeni başladığı bir noktada, 26/27 Mart 1983'te yapılan ortak toplantıda, önce TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile kardeşlik ilişkilerini kestiklerini, daha sonra da 1984 Ocak'ında TKP/ML(B) ile kardeşlik ilişkilerini kestiklerini açıklamışlardır. Onlar böylece, bizim onların getirdiği eleştirilere verdiğimiz cevaplara tavır takınma zahmetinden!!! (yani gerçek anlamda bir ideolojik mücadeleden) kendi kendilerini "özgürleştirmiş"lerdir. Yani eğer bir "ideolojik mücadele"den yana olma; ya da ona karşı olma sorunu tartışılacaksa; bu noktada olguları çarpıtmayan her kişi, eski kardeş örgütlerin pratik tavırlarıyla gerçek anlamda bir ideolojik mücadeleden yan çizdiklerini tespit etmek zorundadır.

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu ideolojik mücadeleyi "bürokratik tasfiyelerle" engellemeye çalıştığı iddiası gerçekler karşısında tutunamaz bir iddia, adi bir iftiradır. Gerçek; bugün Spartaküs saflarında olan iki eski Parti Üyesinin, —herhalde görüşlerinin doğruluğuna çok güvendiklerinden olacak— Parti içindeki mücadele yolları sonuna kadar açık iken, Parti saflarını kısa yoldan terketmiş olmasıdır. Gerçek; bugün Spartaküs saflarında olan eski örgütlü ileri sempatizan statüsündeki bir kaç kişinin; Leninist "Eylemde Birlik, Tartışmada Özgürlük" şiarından [illegible]rşey anlamadıkları; Partinin eylem kararlarını çiğneme özgürlüğü talep ettikleri, bunun verilmediği yerde, çekip gittikleridir.

Partinin yurtdışı örgütünde sonuç olarak eski kardeş örgüt hayranı iki eski Parti üyesinin, ve onlarla birlikte hareket eden bazı sempatizanların çekip gitmeleri anlamında bir "bölünme" olmuştur. Spartaküs, eski kardeş örgütlerin "TKP/ML(B) MK'ne getirdiği eleştirileri doğru bulan... yoldaşların" değil; eski kardeş örgütlerin getirdiği eleştirileri incelemeden — buna o kadar kısa süre içinde imkan bile yoktu, Spartaküs daha hala

eski kardeş örgütlerin TKP/ML'e ve TKP/ML(B)'e getirdiği eleştirilerin önemli bir bölümünü; ve TKP/ML(B)'e getirdiği eleştirileri topladığı temel belgeler olan "TKP ML(B) Oportünizmi" başlıklı 4 bölümlük broşürler dizisini "kendi içinde tüm olarak kollektif bir değerlendirmeden geçirmemiştir..." Bkz. Spartaküs sayı 9: GDS'in mektubu, ve Spartaküs'ün cevabı! — eski kardeş örgütlere imanları ! dolayısı ile bu eleştirilere katılanların yayın organıdır. Bunların TKP/ML(B) Merkez Komitesine karşı mücadelelerine gelince: Bu "mücadele", esasta eski kardeş örgütlerin getirdikleri eleştirileri sorgusuz-sualsiz kabul etme; onları imanla savunma ! (daha doğrusu savunmaya çalışma, çünkü anlamadıkları için, yer yer bu savunma; eski kardeşlere ayı dostluğu yapan bir savunma olmuştur) şeklinde bir mücadeledir. Spartaküs kendi görüşünü olumlu olarak koymaya kalktığı hemen her noktada revizyonizmin batağında soluğu alanların yayın organıdır! Olgu budur!

Bildirinin ikinci paragrafında söylenenlere gelince: Spartaküs şöyle diyor:

" Bizler ilk ortaya çıktığımız andan itibaren önümüze TKP/ML(B) ile aramızdaki ilkesel ayrılıkları Türkiye ve dünya proletaryasına açıklamayı ve TKP/ML(B) oportünizmi ile aramıza kalın çizgiler çekmeyi temel görevimiz olarak koyduk. Bizler yaptığımız bu tespite uygun olarak TKP/ML(B) ile aramızdaki ilkesel ayrılık noktalarından önemli biri olan proleter enternasyonalizmi karşısındaki şöven çizgisi ile hesaplaşmanın bir adımı olarak devrimci kamuoyu önünde yürütülecek bir tartışma toplantısı düzenliyoruz."

Spartaküs ilk ortaya çıktığı andan itibaren önüne koyduğu görev konusunda şimdiye dek "bir arpa boyu yol" bile almamıştır. Şimdi nihayet ayrılıktan iki yıl sonra ! eski kardeş örgütlerin getirdiği eleştirilerin yalnızca bir noktasında, "devrimci kamuoyu önünde yürütülecek bir tartışma toplantısı düzenleyecek" duruma geldiklerine inanmaktadırlar. Biz hem eski kardeş örgütlerle, hem onun yardakçıları ile —her konuda!— hesaplaşmaya varız! Bizim **çizgimizin** Proleter Enternasyonalizmi karşısında şöven bir çizgi olduğunu iddia edenlerin Marksizm düşmanı maskelerini yırtmak elbette bizim görevimizdir. Bunu şimdiye dek yapmaya çalıştık, bundan sonra da yapmaya çalışacağız.

Bildirinin üçüncü paragrafında şunlar söyleniyor:

" TKP/ML(B) tıpkı "Partizan" revizyonistleri gibi, 2. Konferansın orijinal söz tutanaklarını devrimci kamuoyundan gizlemiş; 2.Konferansın kararlarını kendi paşa gönlüne göre çiğnemiştir."

II.Konferansın orijinal söz tutanaklarının devrimci kamuoyundan gizlendiği, utanmazca bir yalandır. II.Konferans söz tutanakları basılmıştır. İsteyen her **devrimci**, sözü geçen söz tutanaklarını alma imkanına sahiptir. II.Konferansın kararlarını çiğneme sorununa gelince: Merkez Komitesinin İkinci Konferans kararları ile çelişmeli uygulamalar içinde bulunduğu noktalar vardır. Bu noktalarda çelişme görüldüğü andan itibaren bilince çıkartılmış ve Partiye danışılmıştır. Ama bu noktalar, Spartaküs'ün daha önceki tartışmalar içinde "Konferans kararlarıçiğneniyor" yaygarası kopardığı noktalar değildir.

Dördüncü paragrafla ilgili: Spartaküs aynen şöyle diyor:

" Şimdi ise, TKP/ML(B) MK, 2.Konferansta tartışmalar içinde mahkum edilen, ve 2.Konferanstan sonra MK'nin giderek sistemleştirdiği büyük Türk şövenisti çizgisine yönelen, gerek "eski" kardeş örgütlerin, gerekse de Spartakus'un can alıcı eleştirilerine (örneğin "Enternasyonal Enformasyon", sayı 13; Spartakus sayıdeki 3.Konferansa karar tasarıları; Milli mesele üzerine derleme broşürüne) cevap vermeden, devrimci kamuoyu önünde 2.Konferans üzerine hiç bir tartışma yürütmeden; 1 nolu'nun (Enternasyonal İlişkiler Sorumlusunun) üreticisi olduğu Türk şövenisti çizgisini sessiz sedasız "resmileştirmek" amacıyla bir Konferansa gitmek istemektedir.

Tam da böylesi bir durumda, TKP/ML(B)'nin şövenist çizgisini tüm devrimci kamuoyunda teşhir etmek vazgeçilmez bir görevdir."

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin önce giderek "Büyük Türk şövenisti" bir **çizgi** sistemleştirdiği iddiası, şimdiye kadar bu iddiayı getirenlerin ispatlayamadığı ve ispatlayamayacağı, ve fakat bu tip bir "eleştiri" getirenlerin tekyanlı, toptancı, Marksist-Leninist olmayan tavırları ve nitelikleri üzerine önemli bilgiler veren bir iddia; bir iftiradır. TKP/ML(B)'nin gerek eski kardeş örgutlerin, gerekse Spartaküs'ün getirdiği eleştirilere — (ki Spartaküs'ün eleştirilerine, eski kardeşlerin eleştirilerine cevap verildikten sonra ayrıca cevap vermeye gerek bile kalmaz; çünkü Spartaküs'ün eleştirileri her noktada eski kardeşlerin eleştirilerinin kötü bir kopyası n başka birşey değildir)— cevap vermeden, devrimci kamuoyunda 2.Konferans üzerine hiçbir tartışma yürütmeden... bir Konferansa gitmek istediği; hayali geniş Spartaküs yazarlarının uydurmasıdır.

Önce, II.Konferansın bütün belgeleri; eski kardeş örgütlerin II.Konferans öncesi, sırası ve sonrasında II. Konferansla ılgili getirdıkleri **tüm** eleştiriler, Merkez Komitesinin Parti içinde tartışmaya sunduğu cevap taslakları ile birlikte devrimci kamuoyuna yayınlanmıştır. Bunun dışında, varolan "TKP/ML(B) Oportunizmi" başlıklı genış yazıların tartışmasının sürdüğü olgudur. Bunlarla ilgili taslaklar da yayınlanmaya başlanmıştır. TKP/ML(B) nin planı; uygulamaya koyduğu planı —yalnızca sözünü ettiği değil!— eski kardeş örgütlerin getirdiği bütün eleştiri yazılarına cevap verip, bunun üzerine tartışmayı III.Konferansın önhazırlığı olarak gören bir plandır!

Enternasyonal ilişkiler sorumlusunun "Türk şövenisti bir çizgi"nın üreticisi olduğu tespiti bir iftiradır. Üçüncü Konferansta amacın Türk şövenisti bir çizgiyi hakim kılma olduğu, aptalca bir iftiradır. Ve tabii ki bu aptalca iddianın çıkış noktası, TKP/ML(B)'in bugün savunduğu çızginin, "büyük Türk şövenisti bir çizgi" olduğu şeklinde bir başka aptalca iddiadır.

Spartaküslü Parti kurtaran (artık Parti kurmak için göreve soyunan demek lazım, çünkü artık TKP/ML(B)'i kurtarmaktan vazgeçtiler!) "yiğitler", "tam da böylesi bir durumda... TKP/ML(B)'nin "şövenist çizgisini" devrimci kamuoyunda teşhir etmenin vazgeçilmez bir gorev olduğunu söylüyorlar. Bizim buna diyecek tek sözümüz vardır: Hodri meydan!

Ardından şu sözler geliyor:

" TKP/ML(B) üye ve sempatizanlarını aşağıdaki gündem sınırları içinde eşit söz hakkı temelinde bu toplantıya katılmaya çağırıyoruz!"

İşte yalancı pehlivanlık burada açıkça ortaya çıkıyor. Önce yüksekten atacaksın; "devrımci kamuoyu önünde ... tartışma toplantısı" vb., ama iş pratiğe gelince; mahkum etmek istediğin örgüt değil, o örgütün üye ve sempatizanlarını "eşit söz hakkı" temelinde toplantıya katılmaya çağıracaksın! Böylece önce kendin örgüt adına konuşup, güya tartışmak istediğin örgüte söz hakkı vermeden tartışacaksın; sonra tartışma bölümüne geçtiğinde, herkese eşıt söz hakkı verip, ardından "eşit soz hakkı"

temelinde tartıştık! diyeceksin! Hayır sayın Spartaküslü "kahramanlar", öyle yağma yok! Sizin bu planladığınız sahtekarlığın maskesini alaşağı edeceğiz!

Size şunu açık söyleyelim: Hiçbir Bolşevik Partizan taraftarı, sizin planladığınız böyle bir sahtekarlığa ortak olmak niyetinde değildir.

Eğer gerçekten tartışmak istiyorsanız; ve gerçekten eşit bir tartışma istiyorsanız, o zaman en azından şu şartlar yerine getirilmelidir:

Toplantıda bir yanda Spartaküs (siz buna isterseniz eski kardeşleri de ekleyin; çünkü gerçekte Spartaküs ün rolü "Sahibinin Sesi" olarak eski kardeşlerin söyledikleri — anladıkları ölçüde tabii!!! — tekrarlamaktan ibarettir. Kendileri de temellerinin; eski kardeşlerin TKP/ML(B)'ye getirdiği eleştiriler olduğunu zaten açıklamaktadır); diğer yanda Bolşevik Partizan, her gündem maddesinde başlangıçta eşit söz hakkına sahip olmalıdır. Ardından, her gündem maddesinde varolan tartışma süresinde, söz alan herkese eşit söz hakkı verilmelidir. (Bu noktada bir karışıklığı engellemek için, varolan tartışma süresi de çatışan iki kutup arasında eşit olarak pay edilebilir. Eğer toplantıya katılan iki kutup dışında da, tartışmaya katılmak isteyen devrimci grup ve kişiler varsa, bu durumda tartışma bölümünün bir süresi çatışan iki kutup arasında pay edilir; bir diğer bölümü de tartışmaya katılmak isteyen devrimci grup ve kişilere ayrılabilir.)

Böyle bir tartışma bile eşit şartlar altında bir tartışma değildir. Çünkü gündem, toplantı tarihi, vb. tek taraflı olarak tespit edilmiştir. Ama en azından "eşit söz hakkı"ndan böyle bir durumda sözedilebilir.

Bizim talebimiz, Spartaküs'ün en geç 13.3.1985'e kadar toplantıda "eşit söz hakkı"ndan ne anladığını somut olarak açıklaması; ayrıca toplantının yerini de yine 13.3.1985 tarihine kadar yazılı olarak açıklamasıdır. Çünkü "devrimci kamuoyuna açık"! olduğu iddia edilen bir toplantının yerinin, toplantının son haftasına kadar açıklanmaması, olsa olsa "rahatsız edilmeden" toplantı yapma hazırlığıdır.

1.3.1985

Bu mektup yayınlandıktan üç gün sonra, 4.3. tarihinde Spartaküs aşağıdaki mektupla TKP / ML(B)'yi de örgüt olarak toplantıya çağırdığını açıkladı:

> TKP/ML(B)'e! 4.03.1985
>
> 23.3.1985'te Castrop Rauxel'de TKP/ML(B) üye ve sempatizanlarıyla eşit söz hakkı temelinde yapacağımız toplantıda, size örgüt olarak SPARTAKUS'un sunduğu referat süresi kadar görüşlerinizi sunmak için, söz hakkı tanınacaktır.
>
> SPARTAKUS
>
> (Türkiye'de Marksist-Leninist Parti İnşası İçin Yayın Organı)

TKP/ML(B)'nin görüşlerini savunan bizler bu durumda, bizim için aktüel bir tartışma konusu olan, Üçüncü Konferansta TKP/ML(B)'nin çözmek için önüne koyduğu konulardan biri olan milli mesele/proleter enternasyonalizmi konusunda bize esas eleştirileri getiren eski kardeş örgütler ve onların destekleyicileri ile doğrudan tartışmanın —eşit söz hakkı temelinde— yararlı olacağını düşündüğümüzden, toplantıya geniş bir biçimde katılmanın doğru olacağı sonucuna vardık.

Toplantının sağlıklı geçmesi açısından birkaç kez sözlü olarak toplantının nasıl olacağı, gidişatı üzerine bilgi istedik. "İşimiz var" gerekçesi ile, Spartakus'un çok "meşgul" oportünist şefleri, görüşmeleri reddettiler. Yaptıkları oyalamalar açıkça, bizim toplantıya hazırlıklı katılmamızı engellemeye yönelik oyalamalar, oportünist numaralardı. Sözlü sorulara cevap vermemeleri üzerine, bu kez yazılı olarak şu sorular Spartaküs oportünistlerine ulaştırıldı:

> SPARTAKUS YÖNETİMİNE;
>
> Arkadaşlar,
>
> 23.03.85 tarihinde, Castrop-Rauxel'de yapacağınız tartışma toplantısıyla ilgili olarak, sizlerden aşağıdaki hususlarda bilgi istiyoruz. Bu yazıyı sizlere, sözlü görüşme isteğimizin "samansızlık" gerekçesi ile reddedilmesinden ve görüştüğümüz bir tarafınızın bağlayıcı bilgi verememesinden dolayı iletiyoruz. Sizlerden en geç 18.03.85 tarihine kadar sorularımızı yanıtlamayı bekliyoruz.
>
> a) Spartakus toplantıda kaç tane referat okuyacak ve kaçar dakikalık?
>
> b) Tartışma somut olarak nasıl olacak? Tartışmaya ayrılan zaman iki örgüt arasında mı pay edilecek? Tartışmaya katılmak isteyen diğer grup ve kişilere özel zaman ayrılacak mı? Yoksa serbest tartışma mı yapılacak?
>
> c) Toplantıda tercüme yapılacak mı?
>
> d) Toplantının somut gündemi nasıl olacak? Saat kaça kadar sürecek?
>
> e) Tartışmalar banda alınacak mı? Biz almak istiyoruz. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?
>
> f) Toplantının yemek sorununu siz mi çözüyorsunuz? Yoksa bizimkilere biz mi hazırlayalım?
>
> Toplantının ve tartışmaların sağlıklı geçmesi açısından, tartışmalarda bir taraf olarak bizlerin bu hususlarda bilgi sahibi

olması gereklidir.

BOLŞEVİK PARTİZAN

16.03.85

Onlar bu mektuba, toplantıya dört gün kala cu cevabı verdiler:

Arkadaşlar !

16.03.85 tarihli mektubunuzda, 23.03.85 tarihinde Castrop-Rauxel'da yapacağımız tartışma toplantısının, teknik gidişatı üzerine bilgi istiyorsunuz.

Toplantının gidişatı şöyledir:

1. Yapılan bu toplantının, Spartakus 'un bir toplantısı olduğu herkesçe bilinmeli - dir.
2. Toplantı gündemi iki referat içerisinde işlenecektir. Referatın 1. bölümünde, gündemin 1., 2., 3. ve 9. maddeleri işlenecektir.

Referatın 2. bölümünde de gündemin 4.,6. 7. ve 8. maddeleri işlenecektir.

1. referat için 15 dakika
2. referat için 20 dakikadır.
3. Tartışmaya geçildiğinde, herkes gibi, TKP/ML(B) üye ve sempatizanlarının da konuşma hakkı vardır.
4. Gerekli olduğu yerde, tercüme tarafımızdan yapılacaktır.
5. Toplantıda yemek sorunu tarafımızdan çözülecektir.
6. Tartışmalar tarafımızdan banda alınacaktır. Siz de istiyorsanız banda almakta serbestsiniz.
7. Toplantı saat 22.00'de sona erecektir.

SPARTAKUS

19.03.85

Verdikleri cevabın en başına koydukları,"Bu toplantının Spartakus'un toplantısı olduğu" biçimindeki açıklamanın ne için yapıldığı, aynı günlerde çıkan şu bildiride açıklanmış oluyordu:

TKP/ML(B) ÜYE VE SEMPATİZANLARINA!

DEVRİMCİ KAMUOYUNA!

Spartakus'un 23.3.1985 tarihinde "proleteren ternasyonalizmi ve TKP/ML(B)'in büyük Türk şövenisti çizgisi" üzerine yapacağı toplantı üzerine çağrıya BP yazı kurulu, içine düştüğü telaşı gizleyebilmek; devrimci kamuoyunu, var olan gerçekleri başaşağı çevirerek aldatma ve kendi taraftarlarını alevlendirerek bir provokasyon havası içerisine sokmak ve neticede toplantının şu veya bu yola başvurarak sabote edilmesinin "ideolojik" bir ön hazırlığı olarak değerlendirdiğimiz ağzı köpükler saçan bir küfürname ile "cevap" verdi.

BP yazı kurulunu, küfürnamesinde bu kadar seviyesizleştiren ve küplere bindiren şeyin ne olduğu TKP/ML(B)'in gelişme çizgisini; 1. ve özellikle de 2. Konferans ve sonrası MLPÖ, WBK ve GDS (o zamanki kardeş teşkilatlar) TKP ML(B) arasındaki, yine TKP/ML(B) içinden ve çevresinden doğan SPARTAKUS ve TKP/ML(B) çoğunluğu arasındaki tartışmaları dikkatle izleyen her devrimci tarafından anlaşılır bir şeydir.

BP yazı kurulunu bunca telaşa ve paniğe düşüren şey nedir? BP yazı kurulunun, taraftarlarını toplantıda provokasyon tavrı içerisine sürüklemek istemesinin nedeni nerde yat - maktadır?

TKP/ML(B) MK 2. Konferansta mahkum edilen karar tasarılarındaki revizyonist çizgiye karşı 2. Konferansın Marksist-Leninist kararlarını bir bir terketmiş, partiyi revizyonist ve sosyal-şöven bir çizginin rotasına sokmuş, bu yolda kendisine karşı çıkan parti içindeki ve çevresindeki muhalefeti tasfiye et - miştir. O, 2. Konferans sonrasında çeşitli bahanelerle partiyi 2. Konferans kararları ve o zamanki kardeş örgütlerin eleştirileri üzerine tartışmaya çekme görevini yerine getirmekten kaçınmış, bunları zaman aşımı içerisinde tamamen ve açıktan terk edebileceği en iyi koşulları yaratmanın yolunu tutmuştur. TKP/ML(B) MK, artık bu koşulları kendisi için belirli ölçüde yeşerdiği düşüncesindedir. Onun için de ortak o y - b i r l i ğ i y l e çıkan 2. Konferans kararlarına açıktan herhangi bir kılıf geçirmeye gerek dahi görmeden saldırmaktadır. Bu kararları hiçbir şekilde uygulamadığını haklı çıkartmaya çalışmaktadır. (Bkz. "BOLŞEVİK", sayı 9)

O gelinen aşamada bir 3. Konferansa giderek revizyonist çizgisini parti konferan - sında resmileştirmek istemektedir, bunun hazırlıklarıyla meşguldür. Bu amacına varmanın bir adımı olarak ta 3. Konferansa sunmak üzere revizyonist faaliyetinin raporunu yeni bir utanç belgesi olarak dünyaya getirmiştir.

Tam da bu aşamada onun sessiz ve rahat - sız edilmeden bir 3. Konferansı gerçekleştirmek emelidir. İşte bu "huzur ortamı" geçip giderken, Spartakus'un TKP/ML(B)'in proleter enternasyonalizmi ve ulusal sorundaki büyük Türk şövenisti çizgisi üzerine yapmak istediği toplantı, TKP/ML(B) MK'ni çileden çıkartmış, küplere bindirmiştir. Bu

çağrı "büyük" örgüt TKP/ML(B) MK'nin pek gücüne gitmiştir.

Onun "hodri meydan!" hıçkırığı, kendi içinde bulunduğu panik ve telaşı gizleme, taraftarlarına suni moral verme çabasıdır! TKP/ML(B) MK bu kadar telaşa ve sinir krizlerine tutulacağına neden iki senedir "Spartakus oportünizmi"ni mahkum etmek için kendisinin bir toplantı koymadığını, koymaktan kaçınmış olduğunu devrimci kamuoyuna anlatsın! "Hodri meydan!" "yiğitliği" nasıl oldu da bizim çağrımız üzerine aklına geli verdi onu anlatsın!

BP yazı kurulunun eşit söz hakkı vermiyorlar vs. balonları patladıktan sonra, bizim toplantımıza BP taraftarlarının katılma yolunu tutacağını varsayıyoruz. Ve biz bunu istedik, toplantıdaki mücadele alanında da TKP/ML(B) MK'nin revizyonist sosyalşöven çizgisiyle hesaplaşmayı ve mahkum etmeyi zorunlu bir görev olarak kavrıyoruz!!

O keskin küfür çuvalının içinin acizleşmiş, "büyük örgüt" sevdalısı, revizyonist, Türk şövenisti önderlerinin, revizyonist cephaneliğiyle dolu olduğunu gözler önüne sermeyi görevlerimizin bir parçası olarak kavrıyoruz.

Ama iş bununla bitmemektedir! Sorun aynı zamanda bu toplantının ve tartışmanın sağlıklı bir şekilde geçmesini garanti etme ve onu koruma sorunudur!

Bu nedenle başta TKP/ML(B) taraftarlarına şunu belirtmeyi özellikle gerekli görüyoruz: Bu toplantı SPARTAKUS'UN toplantısıdır! TKP/ML(B) önderlerinin düşündükleri veya arzu ettikleri d e ğ i l, bizim düşündüğümüz belirlediğimiz kurallar çerçevesinde toplantı ve tartışma çerçevesinde hareket etmek; toplantı disiplinine uymak yükümlülüğündedir.

Bu tartışmanın sağlıklı ve her hangi bir tartışmayı engelleyebilecek bir şeye sebebiyet vermeden geçebilmesi için yalnız TKP ML(B) taraftarları için değil, toplantıya katılan h e r k e s için geçerlidir.

İdeolojik mücadeleden kaçmanın yolu olarak BP yazı kurulunun cevabi küfürnamesi, ve daha önceki toplantılarda BP'in provokasyonları (örneğin, 1983 Mart ve 1 Mayıs toplantılarında olduğu gibi) onların bu toplantıda da ideolojik mücadeleden sıvışmanın, toplantıyı sabote etme tavırları içerisine gireceğini göstermektedir.

Bu sabote etme girişimleri birincisi, toplantıyı ara bağırma, laf atma; ikincisi, slogan atarak tartışmayı engelleme, rahatsız etme; üçüncüsü, sözlü veya fiziki provokasyonlarla herhangi bir kavgaya başvurma vs. şeklinde olabilir.

Şunu tüm açıklıkla belirtiyoruz!

Toplantıya, tartışmak değil, tartışmayı boğmak, kendi çıngar sahası haline sokmak isteyen en ufak böyle bir girişime müsade etmeyeceğiz, toplantıyı ve tartışmayı engellemeye yönelik her türlü çabaya tüm gücümüzle karşı duracağımız bilinmelidir!

BP yazı kurulunun kapıldığı histeriyle böylesi niyetlere kanalize olanları ciddi bir şekilde düşünmeye, bu niyetlerinden vazgeçmeye çağırıyor, tersi haldeki sonuçlar üzerinde kendilerini uyarıyoruz!!

* BOLŞEVİZM LAFTA DEĞİL, PRATİKTE YENECEKTİR!
* YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
* KAHROLSUN BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİ VE HER TÜRLÜ BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ!

Bu bildiri, Spartakuslu oportünistlerin tam bir panik içinde olduklarının; ve geldikleri noktada şu veya bu şekilde karşılıklı tartışmayı engellemek için yeni numara aradıkları, ve hazırladıklarının bir belgesi idi.

Bizim bildirimiz ile Spartakus'un bildirilerini karşılaştıranlar, kimin "ağzı köpükler saçan küfürname"ler yazdığını değerlendirebilir. Görülen odur ki, Spartakus aynaya bakmış, kendi hayalini görmüş, Bolşevik Partizan sanmıştır!

Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun, kendi taraftarlarını "alevlendirme ve bir provokasyon havası içine sokma" diye bir derdi olmamıştır. Ama Spartakus'un bildirisinin tek derdinin, Bolşevik Partizan'ı böyle göstererek, tartışmadan kıvırtmak olduğu açıktır.

Bizler, eski kardeşlerimizin 1 Mayıs 1983 pratiğinde tartışmayı "sopalı gerekçelerle" yürütme biçimindeki tavrını görüp yaşadığımızdan; ve bunların açık tartışma'dan, "rahatsız edilmeden tartışma"yı anladıklarını 1 Mayıs 1984 "Avusturya açık toplantısı"ndan gördüğümüzden; onların kötü yanlarının iyi öğrencileri olanların, yani Spartakus'un, ilan ettiği "açık tartışma"yı biz katılmadan yapabilmek için elinden geleni yapacağını bekliyorduk. Yukarıda yayınladığımız bildiri bunun açık belgesi idi; havayı elektriklendirerek, gerçekten yalnızca görüşlerin çatıştırıldığı devrimci bir tartışma ortamını en baştan imkansız kılmanın hazırlığı idi. Ama bütün bu kışkırtmalara rağmen, ilan edilen bu toplantıya gitmek; ve toplantıya katılarak onun gerçek bir tartışma toplantısı olarak geçmesini sağlamaya çalışmak bizim açımızdan görevdi. Bu hem tartışılan konuda kendi hatalarımızla hesaplaşma; hem de yalancı pehlivanların gerçek yüzlerini teşhir açısından önemli bir görevdi.

Ancak eski kardeşlerin ve onların hayranlarının pratik bazı tavırları gözönünde bulun-

duruldduğunda, bu toplantının eşit söz hakkı temelinde bir tartışma toplantısı olarak geçmesinin engellenmeye çalışılacağı, ve bizim tek başımıza bunu engelleyemeyeceğimiz bir ortamın ortaya çıkması ihtimali de gözönüne alınmak, ve buna göre de tedbir alınmak zorunda idi. Bu düşünce ile, herhangi bir nedenle, toplantıyı terkedeceğimiz bir durum çıkarsa, (bunu çok az ihtimal görüyorduk) tartışmayı sürdürebilmek için, Spartakus'un toplantı yapacağını ilan ettiği şehirde ayrı bir yer tutulması kararlaştırıldı; ve tutuldu.

Spartakusçular, toplantının iki gün öncesi bize toplantıda okuyacakları yazıları ulaştırdılar. Bir kez daha oportünizmin söz-pratik uygunluğundan ne anladığını gösteren yazılardı bunlar. 15 dakika olacağını söyledikleri yazı en az 20 dakikalık; 20 dakika olacağını söyledikleri yazı da en az yarım saatlik bir yazı idi!

Biz toplantı günü, toplantının yapılacağı ilan edilen salon önüne gittiğimizde, Spartakusçu "yiğit"lerin kapıyı tutmuş olduklarını; ve içeri girmek isteyenleri (yalnızca BP taraftarlarını!) **tek tek ve arayarak** içeriye sokacaklarını açıkladıklarını gördük. Yüzsüzlüğün, alçaklığın bu biçimine gerçekten hazırlıklı değildik. Spartakus'un yalancı pehlivanları, önce mahkum etmek istedikleri örgütün katılmadığı bir toplantı planlamış, bunu da "eşit söz hakkı temelinde toplantı" diye adlandırmış; sahtekar suratları teşhir edildiğinde, köşeye sıkıştıklarında, ister istemez TKP/ML(B)'yi örgüt olarak toplantıya çağırmak zorunda kalmışlar; ama yine de ne yapıp edip, tartışmayı bizsiz yapma planından vazgeçmemişlerdi. Sorun bizimle tartışma değil; bizimle tartışma ilan edip, kendi kendine tartışarak, ne kadar "ideolojik mücadele" yanlısı olduğunu göstermekti. Amacın bu olduğu, Spartakus'un çıkardığı, yukarda yayınladığımız provokasyon bildirisinde de açıktı.

Açıktı ya, bizim toplantıya katılmamızın hangi numara ile engellenmeye çalışılacağı bizim açımızdan henüz meçhuldü. Ve biz "aramalı açık" toplantı şeklinde aşağılık bir numarayı gerçekten beklemiyorduk. Bunu özeleştirel bir biçimde tespit etmemiz gerekir. Oportünizmin devrimcilik adına çok soytarılık yaptığını görmüştük, ama henüz Spartakus'un yaptığı aşağılık "arama" numarası ile hiç karşılaşmamıştık. Oportünizmin numaraları konusunda biraz daha bilgilendik.

Spartakus'un yukarıda yayınladığımız bildirisi gibi, "arama"nın tek amacı vardı: Bizim tartışmaya katılmamızı engellemek. Eğer içeri, toplantı salonuna girmek istiyorsak, o zaman hepimiz, bütün BP taraftarları açısından tek tek, kendi üzerlerini aratma gibi aşağılayıcı, ve devrimciler arasında izin verilmemesi gereken bir durumu kabul ederek girmek; ya da protesto edip girmemek seçeneği vardı önümüzde. Tartışma adına, salona girebilmek için **en başından**, aslında bizim Spartakus'un toplantısına ancak üzeri aranılarak alınabilir, muhtemel amacı Spartakus toplantısını kaba kuvvetle dağıtmak olan, güvenilmez, devrimci ahlaktan yoksun kişiler olduğumuzu pratik olarak kabul etmemiz; ya da çekip gitmemiz şeklindeki seçeneklerle karşı karşıya bırakıyordu Spartakus'un tavrı bizi.

Salt Spartakusçu yalancı pehlivanların suratını teşhir etmek amacıyla, bu "arama" kabul edilmiş olsa bile; böyle bir tavırla sağlıklı bir tartışmanın olamazlığı en başından belli idi! Bu numarayı, içerde tartışmayı engellemek için başka numaraların izleyeceğini bilmek için, bu olay sonrasında, fazla hayal gücüne sahip olmak gerekmezdi. Ama bu Spartakus'un tek numarası varsayılsa bile, içerde hiçbir yeni numara ile karşılaşılmayacağı var sayılsa bile, ilan edilmiş, özel olarak davet edildiğimiz, legal, bütün devrimci kamuoyunun çağrıldığı açık bir toplantıya "üzerini aratarak" girme, kesinlikle kabul edilemez bir provokasyon tavrı idi. Ne yazık ki, biz böyle bir numarayı önceden öngöremediğimiz için, toplantı yerine ilk gelen az sayıda BP taraftarlarından bazıları, Spartakuslu sahtekarların yapmak istediğinin sonuçlarını fazla düşünmeden, üzerlerini —protestolarla da olsa— aratmış, ve bu şartlar altında salona girmişlerdi. Daha sonra gelen BP taraftarlarının esas kesimi, tabii ki bu rezil, devrimci olmayan tavır karşısında, üzerlerini aratmayı reddeder bir tavır takındılar. Bu arada BP taraftarlarından —yönetici yoldaşlardan da— sinirli davranan; bu rezil provokasyon tavrı karşısında soğukkanlı, ağırbaşlı komünist tavırla hereket etmeyenler, bağırıp çağıran, böylece objektif olarak Spartakus'un yaratmaya çalıştığı provokasyon havasına girenler de oldu. Ama bu arkadaşlar kısa sürede tavırlarını düzelttiler. Daha sonra BP taraftarları kısa bir durum muhakemesi yaptıktan sonra, kapalı kapılar ardında bekleşen Spartakuslu oportünist yöneticilere şu önerilerle gitmeye karar verdiler:

1. Biz devrimcilerin arasında yapılan bir toplantıda, "üzeri aranarak" içeri alınma yöntemini kesinlikle yanlış buluyoruz. Ve böyle bir durumda içeriye girmiyoruz. İçerde olan taraftarlarımız da çıkacaktır.

2. Biz her halükarda sizinle tartışmak için buraya geldik. Bu yüzden eğer sorun "bize güvenmediğiniz için" aramaksa, ve arama yapılması; toplantının olup olmamasını belirleyecekse; o zaman aynı hak bize de tanınmalıdır. Bizim de, bize güveni olmayanlara güvenimiz yoktur. Ve bizim üzerimizi arama hakkını kendilerinde görenler, aynı hakkı bize de tanımak zorundadırlar. Önerimiz, eğer ille de arama yapılmasını toplantı için şart getiriyorsanız, iki taraftan eşit sayıda kişiden oluşan bir komisyon kurulması, ve bu komisyonun önce salonu, sonra da tek tek **bütün kişi**

leri ayrım yapmadan aramasıdır.

Bizim bu tekliflerimiz, adımıza konuşan bir temsilci tarafından, dışarı çıkma cesaretini kendilerinde bulamayan çok yiğit! Spartakusçulara götürüldü.

Verdikleri cevap, bizim bu önerilerimizi kabul etmedikleri; bu toplantının **Spartakus toplantısı** olduğu, onun için de güvenliğini sağlamaktan kendilerinin sorumlu olduğu; onun için de aramayı yalnızca onların yapacağı, vb. şeklinde oldu.

Tavrı yazılı istememize karşı tavırları, zaten yazılı tavır takınacağız biçiminde oldu.

Bu olaylar olurken, orada bulunan eski kardeş örgütlerimizden AMLP, GDS ve WBK'nın resmi temsilcilerinden de resmen tavır takınmaları, ve yazılı olarak bu tavrı vermeleri istendi. Bunların da tavrı, bunun Spartakus toplantısı olduğu, Spartakus'un istediği gibi davranmakta özgür olduğu; ve ayrıca bize güvenmemelerinin de haklı olduğu biçiminde oldu. Yazılı olarak bunlar da vermedi tavrını.

Bu durumda —üzerimizi aratmak yanlış bulunduğu şartlarda— önümüzde iki yol kalıyordu: Ya Spartakuslu oportünistlerin "üzerini arama" zorbalığını dinlemeden içeri girmek. Ki bu ancak zor kullanmakla mümkündü. Yapılması onca zor değildi. Bu olaylar olduğu sırada güç dengesi, en fazla toplam 30-40 arası eski kardeş, Spartakus vb.ne karşı, 100'e yakın BP taraftarı biçiminde idi. Ama böyle bir tavır, bu eylemde özel amacımız olan tartışmanın hiç yapılmaması, toplantının hiç yapılmaması demek olurdu. Spartakuslu oportünistlerin provokasyonuna gelinmiş; onların "meşru bir toplantısı" tarafımızdan basılmış!; Spartakuslu sahtekarlar ucuz kahraman edilmiş olurdu. Devrimciler arasında kullanılmasını kökten reddettiğimiz bir yöntemi kullanmış olurduk. Haklı iken haksız duruma düşerdik. Spartakuslu "yiğitlerin"!!! polise vb. haber vermesi ihtimalinde, kayıp vermemiz de mümkün olurdu. (Hiç kimse, bu olamaz demesin. 23 Mart'taki numarayı yapanlar, gerekli gördüklerinde bizi polise de şikayet'ten kaçınmazlar. Nihayet biz de onların gözünde devrimci falan değiliz! Bu anlamda, devrimci olmayanlar arasındaki bir çelişmeden yararlanmak sözkonusu olabilir!!!) **Böyle bir çatışmadan bugünkü durumda Devrim değil, Karşı Devrim yararlanırdı.** Bu yol, içinde bulunduğumuz şartlarda kesinlikle yanlış, gidilmez bir yoldu. Geriye kalan tek yol, daha önceden tutulmuş olan salonda planlanan tartışma toplantısını, planlandığı gibi bizzat kendimizin yapması idi. Öyle de yaptık.

Spartakus'un toplantı salonu önünden ayrılırken; bizim nerede toplantı yapacağımızı ilan ettik; bizim devrimcilerin üzerini aramadan açık toplantı yapacağımızı, tartışma niyeti olanların gelmesi gerektiğini belirttik. Bu kez de lafta çok tartışma yanlısı olanlar, bu yalancı pehlivanlar, "tabii ki kendi toplantılarını bırakıp bizimkine gelmeyecekleri ni" belirttiler. Böylece muratlarına bir anlamda vardılar. Güya bizim çizgimizi mahkum ettikleri toplantıyı bizsiz yapmayı başardılar!!!

Burada bir kez daha şu bilince çıkartılmalıdır ki; Spartakus'un arama numarasının bizim toplantıya katılmamızı engellemekten başka hiçbir amacı olamaz.

"Güvenlik" gerekçesi ile bizim üzerimizin aranması; toplantının sıhhatli geçebilmesini sağlamak gerekçesi ile bizim üzerimizin aranması, aptalca numaralardır.

Çünkü önce bizim devrimciler arasındaki ilişkiler konusundaki teorik ve pratik tavrımız bellidir. Biz, **devrimciler** arasındaki ilişkilerde şiddet yöntemlerini kesinlikle red ediyoruz. Bu konuda görüşlerimizi defalarca yayınladık, ve bütün devrimci grupları da tavır takınmaya çağırdık. Pratiğimizde ise, BP olarak ortaya çıktığımızdan bugüne dek, bizim devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet yöntemini kullandığımızı gösterir birtek örnek yoktur. O halde toplantının güvenliğinin bize karşı!!! (Karşı-Devrime karşı değil!!!) korunması gerekçesiyle bizim üzerimizin aranmaya kalkılmasını haklı gösterecek bir tavır bizim açımızdan sözkonusu değildir.

(Bu bağıntıda, 1 Mayıs 1983'te, eski kardeş örgütlerimizin Frankfurt'ta yaptıkları bir salon toplantısında, yaptıkları sahtekarlıklarının teşhir edilmesinden rahatsız olanların, **sopalarla** salonda varolan az sayıdaki arkadaşımız üzerine yürümüş oldukları; kavganın bizim arkadaşlarımızın sorumlu tavrı sonucu engellendiği; daha sonra hem eski kardeşlerin ve hem de Spartakusçu yiğitlerin bu karşı-devrimci tavrı, "oportünistlere karşı mücadelede eleştiri silahı, yerini silahların eleştirisi ile değiştirdi" vb. sözleriyle savunduğu olgudur. Yani eğer güvenlik gerekçesiyle arama yapılacaksa, bizim üzerimizi aramayı haklı gösterecek hiçbir tavrımız yokken, esasında hem eski kardeşlerin, hem de Spartakus'un üzerini aramak için yeterli teorik ve pratik tavırları vardır. Ama bu sorunun bir başka yanıdır!)

İkinci olarak, eğer bizim **amacımız** toplantıyı dağıtmak olsa; o zaman bugünkü güç dengesinde ne Spartakus'un, ne de eski kardeşlerimizin gücü bizim bunu yapmamızı engellemeye yetmez! Arasalar da yetmez! Aramasalar da yetmez! Biz eğer istese idik, Spartakus'un toplantısını dağıtmamız iş değildi. Kapıda duran üç-beş Spartakus "yiğidi"nin arama işgüzarlığı bunu engelleyemezdi. Ya da amaç dağıtmak olsa idi, üzerimizi aratıp içeri girmek, içeride dağıtmak iş değildi. "Arama"nın bunu engelleyeceğini sananlar; ve "Devrimciler arasında arama işini nerde gördünüz?" sorusuna: "Sağcılıktır! Aramamak, sağcılığın sonucudur!" diye cevap verenler, olsa olsa za-

vallı aptallardır!

Üçüncü olarak, eğer gerçekten bizim "silahlı" geldiğimizden vs. korku olsa aramanın nedeni; ve amaç silahlı bir çatışmayı engellemek için tedbir almak olsa, o zaman bir komisyonun herkesin üzerini araması biçimindeki bizim uzlaşma önerimizin reddi anlamsız olur.

O halde aramanın amacı, "güvenlik sağlama", "tartışmanın sıhhatli geçebilmesini sağlama" vb. değildir! Geriye ne kalır? Geriye kalan, ya toplantıyı en baştan hiç yapmamak (bizim zorla girmeye kalkmamız halinde); ya da bizimle yapmamak (bizim çekip gitmemiz halinde) planıdır! Bu "arama" numarasının başka hiçbir mantığı yoktur.

Teslim etmek gerekir ki, Türkiyeli oportünistlerin numara hazinesi, Spartakus'un bu numarası ile zenginleşmiştir! Ve Spartakus bir anlamda amacına ulaşmıştır. Bir anlamda diyoruz, çünkü onlar açısından en iyisi, bizim kapıdan dönüp gitmemiz, hiç toplantı yapamadan dağılmamızdı. Ama bizim Spartakus'un numara ihtimalini gözönüne alarak (bu somut numarayı değil, ama başka numaraları bekliyorduk!) salon tutmuş olmamız, onların planının bu bölümünü boşa çıkardı.

Toplantıya katılmak için gelen bütün BP taraftarları, Spartakus'un ve eski kardeşlerin nerelere kadar gittiğini, battığını pratik içinde bir kez daha gördü, yaşadı. Bu açıdan da Spartakus'un planı tersine işledi.

*

Biz BP taraftarları, daha sonra önceden tutulmuş salona gittik. 100'e yakın kitlenin katıldığı toplantıya başladık. (Spartakus toplantısını, en kalabalık olduğu döneminde toplam 60'a yakın kişi ile yaptı. Bunlardan 10 kadarı eski kardeş örgütlerin temsilcileri ve sempatizanları; gerisi Spartakuslu idi. Eski DHB'lilerden de 6 kişi bu toplantıya katıldı.) Toplantımızın ilk bir saati, bizim toplantıya katılmamızla ilgili tartışmaya ayrıldı. Bu tartışma içinde bazı konuşmacılar, Spartakus toplantısına geniş bir şekilde katılmaya hazırlanmanın yanlış olduğu, hele hele provokasyon bildirisi sonrasında geniş katılım planından vazgeçilmesi gerektiği görüşlerini savundular. Yönetici bir yoldaş, salon önündeki başlangıçtaki sinirli tavrı dolayısıyla eleştirildi. Katılım ile ilgili görüşler çoğunluk tarafından reddedildi. Yönetici yoldaş, kendisine getirilen eleştirilerin haklılığını kabul etti.

Daha sonraki tartışma süresi ikiye bölündü. Birinci bölümde, Spartakus'un kendi toplantısında okumak için hazırladığı konuşmalardan birincisi dipnotları ile birlikte okundu. Ardından Bolşevik Partizan Yazı Kurulu adına aynı konularda yine Spartakus toplantısında okunmak üzere hazırlanmış konuşma okundu. Spartakus'un konuşmasının süresi ile, BP adına hazırlanan konuşmanın süresi arasındaki fark, BP adına bir arkadaş tarafından kullanıldı. Ardından tartışmaya geçildi. Tartışmaya bir dizi arkadaş aktif olarak katıldı.

Tartışmanın ikinci bölümünde de aynı yöntemle tartışıldı. Önce Spartakus'un konuşması dipnotlarıyla birlikte okundu. Ardından BP Yazı Kurulu adına hazırlanan konuşma okundu. Tartışıldı.

Tartışma canlı, hem bizim hatalarımıza, hem Spartakus ve eski kardeşlerin hatalarına dikkat çeken bir dizi konuşma ile geçti.

Bir bütün olarak ele alındığında, tartışma bizim açımızdan yararlı bir tartışma, milli mesele/proleter enternasyonalizmi konusunda TKP/ML(B) III.Konferansına hazırlıkta olumlu bir adım oldu.

Biz önümüzdeki dönemde bu toplantının belgelerini okuyucuya sunacağız.

30.03.1985

Hayri A.

(Sayfa 22'den devam)

ORLY EYLEMİ SANIKLARININ...

çalışmasında Proletaryanın partisinin inşasını esas görev olarak önüne koymuştur.

Bu görevi çözme yönünde bugün atacağımız her gerçek adım; milli sorunun da çözümü yönünde atılmış gerçek adım olacaktır!

— Kahrolsun Büyük Türk şovenizmi!

— Yaşasın her türden milliyetçiliğe karşı Proleter Enternasyonalizmi!

20.03.1985

Sorumlusu ve
Yazışma Adresi : U.T.W.
(V.i.S.d.P.:) P.O.BOX 461
LONDON E8 4JB
ENGLAND

FİATI: 5 DM; 10 FF; £1; 30 ÖS; 100 TL

(Aşağıda Hamburg'daki Bolşevik Partizan taraftarlarının Ecevit'le ilgili çıkardıkları bir bildiriyi yayınlıyoruz.)

Ecevit: Barış Güvercinli Sosyal Şöven Yine Sahnede

Devrimciler, Demokratlar

Bilindiği gibi, eski başbakanlardan ve CHP genel başkanı Bülent Ecevit, Hamburg Üniversitesinin "davetlisi olarak" iki ay'a yakın bir süredir Hamburg'da bulunmaktadır. Bu süre içinde, çeşitli konular üzerine Türkçe ve İngilizce olarak konferanslar veren Ecevit, Türkiyeli işçiler arasında "özel" toplantı - lar düzenliyerek, kendi siyasi düşüncesini yaygınlaştırma ve bu temelde "yeni" bir örlenmenin TEMELİNİ yaratmaya çalışmış, çalışmaktadır.

1980 12 Eylülünde işbaşına gelen askeri faşist cunta en azgın bir şekilde komünistlere, devrimcilere, demokratlara saldırırken; bu saldırılar karşısında dut yemiş bülbül gibi susan Ecevit, cuntanın mızrağının kendisine de yöneldiği noktalarda yer yer sesini yükseltmiş ve askeri faşist cuntaya karşı "mücadele eden" bir "kahraman" olmuştur. Onun bu sahte kahramanlığı; komünist, devrimci ve demokrat geçinen bir yığın grubu ve bu grupların tabanlarını çok önemli ölçüde etkilemiştir. Bugün kendisine komünist, devrimci veya demokrat diyen bir yığın grup ve kişi, Ecevit'in AZILI BİR HALK DÜŞMANI OLDUĞU GERÇEĞİNİ bilerek veya bilmeyerek görmezden gelmektedir.

Biz Bolşevik Partizan taraftarları olarak, "Düşmanın en kötüsü, halklara dost görünendir" gerçeğinden hareketle, Ecevit'in karşı-devrimci yüzünü bir kez daha ortaya koymak istiyoruz. ECEVİT'İN BÜTÜN GAYESİ TÜRK DEVLETİNİ BELLİ REFORMLARLA TÖRPÜLEMEK, ONU DAHA SAĞLAM VE İSTİKRARLI BİR YAPIYA KAVUŞTURARAK YAŞATMAKTIR. Açıktır ki bu amacın gerçekleşmesi önünde ENGEL teşkil eden komünistlerin ve devrimcilerin Türk devletine karşı yönelen mücadeleleri kanla boğulacaktır. Bunda hiç kimsenin zerre kadar kuşkusu olmamalıdır. Komünistler Türk devletinin silahlı mücadele yolu ile parçalanmasını savunurken, Ecevit bütün gücü ile bu devleti yaşatmak istemektedir. Onun ağzından düşürmediği, "Bu düzen değişmelidir" şiarı; işçi sınıfının, yoksul köylülüğün ve diğer emekçi katmanların devlete karşı olan sınıf kinlerini köreltme, silahlı mücadeleye dönüşmesini engelleme ve bu düzen sınırları içinde boğma sahtekarlığıdır.

Ecevit'in istediği "düzen değişikliği", kendi deyimi ile "Anayasa çerçevesi içinde ve Anayasanın gereği olan düzen değişikliğidir." Yine onun kendi deyimi ile, "CHP, İHTİLALİN HER TÜRLÜSÜNÜN KARŞISINDADIR; gerici ihtilalin de, İLERİCİ ihtilalin de karşısındadır." İşte "demokrasi kahramanı" şair ruhlu Ecevit'in, işçi sınıfına, köylülüğe, diğer halk tabakalarına ve Kürt ulusu ile diğer ulusal azınlıklara sunduğu "demokrasi" alternatifi budur. Bu alternatif; ezilenlere, bu düzen sınırlarını aşmama, egemen sınıfların "tanıdığı haklara" rıza gösterip hallerine şükretme önerisidir. Bu alternatif; komünist partisi önderliğinde gerçekleşecek olan Demokratik Halk Devrimi ile, Hitler tipi bir faşizm savunucusu olanların yapabileceği bir DARBE arasında eşit işareti çekebilecek kadar anti-komünist ve karşı-devrimcidir. Ecevit, Türk devletinin, işçiler, köylüler, diğer ara tabakalar, Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklar üzerinde kanlı bir diktatörlük olduğu gerçeğini bütün gayreti ile gözlerden gizlemeye çalışıyor. Sözümona sınıflar-üstü bir "demokrasi" savunucusu pozlarında aynen şöyle diyor:

"Demokratik rejim içerisinde EN KÖTÜ YÖNETİMİ, sağcı veya solcu bir dikta rejimi içinde EN İYİ YÖNETİME TEREDDÜTSÜZ tercih ederiz."

İşin Türkçesi şudur: Demokratik rejim denilen kapitalist sistem içinde en kötü yönetim —ki bu faşizmdir— Ecevit için Sosyalizmden çok daha iyidir. Biz bu değerlendirmenin Ecevit'in gerçek çehresini ortaya koyduğunu, ancak kullandığı ifadelerin sınıflar-üstü bir ütopya olduğunu vurgulamakla yetiniyoruz.

* ECEVİT'İN ASKERİ FAŞİST CUNTANIN BELLİ UYGULAMALARINA KARŞI ÇIKMIŞ OLMASI ONUN DEMOKRAT OLDUĞUNU GÖSTERMEZ!

Yukarıda Ecevit'in Türk devleti ile TEMEL hiçbir noktada çelişkisinin olmadığını belirtmiştik. Bu gerçeği vurgulamamız, onun askeri faşist cunta ile hiçbir çelişkisinin olmadığını söylemek değildir. Elbette askeri faşist cunta ile belli çelişmeleri vardır. Ancak bu çelişkilerin düğümlendiği temel sorun, Türk devletini kimin daha iyi savunup savunmadığı ve devlet içinde kimin aslan payını alıp almayacağı sorunudur.

Bunun içindir ki, Ecevit ile askeri faşist cunta arasındaki çelişkiler, KARŞI - DEVRİMİN KENDİ İÇİNDEKİ BİR ÇELİŞKİ OLARAK DEĞERLENDİ

RİLMELİDİR. Bu gerçeğin tespiti, Marksist-Leninistler ile bir yığın oportünisti birbirinden ayıran temel ayrımlardan biridir.

Bu gerçeğin yadsınması, Ecevit'in yer yer askeri faşist cuntanın BELLİ uygulamalarına karşı çıkmış olmasının, aynı zamanda geleceğe siyasi yatırım olduğu gerçeğinin reddi demektir. Ecevit askeri faşist cuntanın CHP'yi yasaklamasına hangi amaçla karşı çıktığını şöyle açıklıyor:

"CHP 1981'de askeri yönetim tarafından kapatıldı. Bunu ben AÇIKÇA PROTESTO ETTİM;ve bu yüzden hapse girdim. O zaman protestosunu açıkça dile getiren kimse çıkmadı. Benim görüşüme göre, o zamanlar Atatürk'ün partisi yasaklanırken tek söz söylememeyi tercih edenler, bugün O MİRASTAN HAK İDDİA EDEMEZLER." (Nokta, 5, s.12)

Görüldüğü gibi, Ecevit'in cuntaya karşı çıkması ve hapse girmesi; işçi sınıfının, köylülüğün ve diğer ezilenlerin çıkarını savunduğu için değildir, tam tersine Cumhuriyet tarihi boyunca azılı halk düşmanlığı ile kötü bir üne kavuşan CHP'nin kapatılmasını protesto ettiği içindir. Onun bugün büyük bir gururla sahip çıktığı Atatürk ve CHP mirası biz komünistlerin tereddütsüz reddettiğimiz karşı-devrimci bir mirastır, bu miras kavgası Ecevit gibi karşı-devrimci sosyal-şövenlere ve komünizm adına konuşan birtakım Türk milliyetçisi örgütlere uygun bir kavgadır. Ama bu miras kavgası, namuslu bir demokratın bile sahip çıkamayacağı kadar halk düşmanı, gerici bir kavgadır.

Bugün Ecevit'in kimseye kaptırmadan sahip çıkmak istediği Kemalizm mirası, Türkiye devrimci hareketi içindeki etkinliğini ÖNEMLİ ÖLÇÜDE KORUMAKTADIR. Elbette bu olumsuz durum, Türkiye devrimci hareketinin geçmişinden ve bugünkü durumundan ileri gelmektedir. Öyle ki TKP gibi karşı-devrimci partiler yıllarca Kemalizm kuyrukçuluğu yapmaktan ileri gidememişlerdir.

Yine TİKP karşı-devrimcileri, devrimci oldukları 1972'lerde bile Kemalizmi "halkımızın ilerici tarihinin bir parçası" olarak değerlendirmiş, Kemalizm mirasının faşistlere terkedilmemesi gerektiğini savunmuşlardır. Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş grupları, Kemalizmin Türkiye'de demokratik halk devriminin "doğal müttefiki olduğunu" savunmuş, onun karşı-devrimci karakterini kavrayamamışlardır.

Bu ve benzeri oportünist değerlendirmelere 1972'lerde İbrahim Kaypakkaya yazdığı "Kemalizm" broşürü ile ölümcül bir darbe indirmiştir. O güne dek Kemalizmi nerdeyse Sosyalizm olarak yutturmaya çalışan Kemalizm dalkavukları, Kemalizm sorununda İbrahim yoldaşın ML düşünceleri yaygınlık kazandığı ölçüde yüzlerini gizlemeye, Kemalizmi daha ince bir tarzda savunmaya ihtiyaç duymuşlardır, duymaktadırlar. Günümüz koşullarında özellikle devrimci hareketin büyük bir yenilgiye uğramasından da faydalanarak, belli mihraklar Kemalizmi yoğun bir şekilde yaymağa çalışıyorlar; halklara kurtuluş yolu olarak sunuyorlar. Bu çalışmalarda Ecevit yalnız değildir, bazı "büyük komünist liderler de" bu yolda Ecevit'i şu veya bu şekilde destekliyorlar. Mesela 1981'de Atatürk'ün 100. yıldönümünde, Enver Hoca'nın Kemalizm ve Atatürk'e dizdiği yüzkızartıcı övgüler bir örnektir. Yine bu çizginin ülkemizdeki hınk deyicilerinden biri olan Halkın Kurtuluşu revizyonistleri, Ecevit'in hapse girmesi üzerine CHP'ye ve Ecevit'e SAHİP ÇIKAN bir "ibret belgesi" yayınladılar. Kendini dünyanın merkezi sanan bu baylar, ilgili bildiride reformist, revizyonist zehirlerini şöyle kusuyorlardı:

"CHP'liler ve CHP siyasetini benimseyenler sizlere sesleniyoruz...

Gelin birlikte faşist generallere karşı mücadele edelim. Faşist generallerin zulüm ve baskısı TÜMÜMÜZE YÖNELMEKTEDİR. Cunta KİM SOLCU İSE VE DEMOKRASİYİ SAVUNUYORSA onun düşmanıdır...

Sizleri faşist generaller tarafından CHP'YE, ECEVİT'E, DEVRİMCİLERE yapılan baskıları protestoya çağırıyoruz. Biz Türkiyeli devrimci komünistler olarak, CHP ve Ecevit'e yönelen saldırıyı HALKA YÖNELEN SALDIRININ BİR PARÇASI olarak gördüğümüz için, sizlerle yanyanayız, faşist cuntaya karşı yapacağınız her eyleme bütün gücümüzle katılmaya hazırız."

CHP'yi ve Ecevit'i "Demokrasi"yi savunan güçler olarak değerlendiren revizyonist baylar, savunulan "demokrasi"nin nasıl bir demokrasi olduğunu gözlerden gizliyorlar.

CHP ve Ecevit'in savunduğu "demokrasi"; işçiler, köylüler, tüm ezilenler, Kürt ulusu ve ulusal azınlıklar üzerinde hüküm süren faşist bir diktatörlüktür. Bu diktatörlüğü savunanlara sahip çıkanların komünistliğini bırakın küçük-burjuva devrimcisi oldukları bile kuşkuludur. Türkiye'de halkların her türlü haklı taleplerini acımasızca ezen, Kürt ulusunu toplu halde katliamlar yolu ile yok etme şerefsizliği ile üne kavuşan CHP'yi "halkın" bir parçası görmek, gırtlağına kadar reformizmin ve Türk milliyetçiliği batağına batan "yazarlarımıza" layık bir değerlendirmedir.

Biz 1982'de Bolşevik Partizan sayı 2'de HK nın "ibret belgesi" hakkında kısaca tavır takınmış ve onu teşhir etmiştik. Bu bildirinin doğrudan amacı HK ile polemik olmadığı için, bir noktaya daha değinerek sorunu kapatmak istiyoruz. Halkın Kurtuluşu'nun CHP ve Ecevit'e "yapılan baskı" ile; komünistlere, devrimcilere yapılan baskıyı AYNI NİTELİKTE görmesi, onun ne menem bir komünist örgüt olduğunun çok güzel bir örneğidir. Yine bu bayların TKP, TİP, TSİP gibi partileri karşı-devrimci olarak nitelerken, CHP ve Ecevit'i "halkın bir parçası" veya "demokrasi" savunucusu değerlendirmeleri; daha da ileri giderek "YA

ŞASIN TÜM HALKIN BİRLİĞİ" şiarı ile, CHP ve Ecevit ile birliği savunmaları, onların reformcu özünü sergilemektedir. Sözün kısası: Yaşasın CHP, Ecevit ve TDKP'nin cuntaya karşı birliği!!!

* ECEVİT AZILI BİR SOSYAL-ŞÖVEN VE TÜRK MİLLİYETÇİSİDİR!

Ecevit, ülke nüfusunun yaklaşık beşte birini oluşturan Kürt ulusunu, ulusal bir topluluk olarak tanımamaktadır. O, izinden büyük bir kararlılıkla yürüdüğü Kemalizmin kötü "ünü - ne" sadık bir zattır. "Demokrasi" konusunda bol keseden nutuk atarken, Türkiye'de Kürt dilinin SERBESTLİĞİNİ BİLE savunmamaktadır. Hatta daha da ileri giderek, "Kürtçe" denilen bir dilin olmadığını, hiç kimsenin dilinin yasaklanmadığı yalanlarını hiç utanmadan söyleyebilmektedir.

Kürt ulusunun ulusal varlığını tanımayan, ulusal azınlıklara yapılan baskılara karşı çıkmayan birisi ile bırakın Türk devletine karşı mücadele etmeyi, askeri faşist cuntaya karşı BİLE mücadelede BİRLEŞİLEMEZ.

Bunun aksini ileri süren Halkın Kurtuluşu revizyonistleri, bu tavırları ile doğdukları günden bugüne dek Türk milliyetçisi bir çizgiyi izlemekten öte gidemeyen, yozlaşmış sosyal-şövenler olduklarını bir kez daha ispatlıyorlar.

Türkiye Kürdistanında ulusal baskı CHP'nin 1973 öncesi hükümet olduğu dönemlerde de, daha sonraki dönemlerde de bütün vahşetiyle devam etmiştir. Bizzat Ecevit'in, "Halklara özgürlük" sloganını haykıran devrimcileri kendi miting alanlarından kovdurduğunu unutmadık!!

Ülke içi politikada katıksız bir sosyal-şöven Türk milliyetçiliğini izleyen Ecevit, uluslararası politikada da aynı yolun yolcusudur. Mesela o Türkiye'nin "68. ili" durumunda olan Kuzey Kıbrıs'ta kurulan kukla "KKTC" nin Türkiye hükümeti tarafından tanınmasına rağmen, elçilikler düzeyinde güven mektuplarının geciktirilmesini sert bir şekilde eleştirmiştir. O bu tavrı ile Evren ve Özal'dan daha azgın bir sosyal-şöven konuma girmiştir. Ecevit "Yankı"da şöyle yazıyordu:

"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti 15 Kasım 83 te kurulmuştu ve hemen ardından da Türkiye bu devleti tanıdığını duyurmuştu. Birbirlerini tanıyan ve aralarında diplomatik ilişkiler bulunan devletlerin temsilcilerinin karşılıklı olarak güven mektubu sunma işlemini yerine getirmeleri, diplomasinin temel kurallarındandır. Böylesine doğal bir işleme tepki gösterilebilmesinin tek nedeni, güven mektubu değiş-tokuşunun, gereksiz yere, beş ay geciktirilmiş olmasıdır.

Gecikmenin sakıncalarına, 16 Nisan tarihli "YANKI" dergisinde çıkan yazımda değinmiştim. Ertesi gün, beş aylık bir gecikmeyle de olsa, karşılıklı güven mektupları sunulması sevindirici bir gelişmedir. Eğer tanınmanın hemen ardından bu işlem yapılmış ve diplomatik ilişkilerin doğal gereği yerine getirilmiş olsaydı, o yüzden ayrıca herhangi bir tepkiyle karşılaşılmazdı.

Belli ki, karşılıklı güven mektupları sunulmasının beş ay geciktirilmesi, dünyada, Türkiye'nin yeni devleti tanımaktan caydığı veya tanıma işlemini askıya aldığı izlenimini yaratmıştır.

Bu sakıncalı izlenimi tümüyle ortadan kaldırmak için, şimdi Türkiye'de yapılacak Avrupa İskan Fonu toplantısıyla ilgili olarak Ankara'nın verdiği yanlış ve talihsiz karar da bir an önce düzeltilmelidir.

Gerçi o durumda Avrupa Konseyi, toplantının İzmir'de yapılmasından belki vazgeçebilir, fakat bu büyük bir kayıp olmaz. Yunanistan'ın "sözde devlet" diye küçümsemeye çalıştığı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin gerçekliğini dünyaya kabul ettirmek ve Türkiye'den bu konuda ödünler elde edilebileceği yolundaki umutlara bir an önce son vermek, İskan Fonu toplantısının İzmir'de yapılıp yapılmamasından çok daha önemlidir." (Bolşevik Partizan 16/17, s.13)

Sorun Türk hakim sınıflarının dıştaki çıkarlarının savunulması olduğu zaman, "şair ruhlu" Ecevit tam bir şahindir! O, nerdeyse cunta ve Özal hükümetinden daha saldırgan bir konumdadır. Ama şaşmamak lazım: Ecevit'in Yunanistan'daki siyasi arkadaşı bugünün Yunan başbakanı Papandreou da sorun Yunan şövenizminin körüklenmesi; Yunan hakim sınıflarının dıştaki çıkarları olduğu zaman en büyük "Türk düşmanı", Helen şövenisti oluvermektedir. Bu gibi "sosyalistler"; ırkçılık ile sosyalizm arasında bir çatışma görmeyen "sosyalistler" dir. Öyle olduğu için de "Sosyalist Enternasyonal"in son toplantısında Yunanlı "sosyal - istler" Kıbrıs konusunda, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin mahkum edilmesi kararını çıkartmaya uğraşırken; bir başka "sosyalist", Ecevit'in müdahelesi ile bu karar engellenmiş; ve komisyon kurup sorunun araştırılması kararı alınmıştır. Türk hakim sınıfları Ecevit'e bu yararlılıkları konusunda teşekkür borçludur. Kuşkusuz onlar bu hizmetleri taltif etmektedir ve edecektir.

* ECEVİT DEVRİMCİLERİN İDAMINA KARŞI DEĞİLDİR!

"İnsan hakları"nın ateşli savunucusu, "ne ezilen, ne ezen; insanca, hakça bir düzen" ve "demokrasi" kahramanı Ecevit, Türkiye'de askeri faşist cuntanın devrimcileri idam etme eylemine karşı hiçbir itirazda bulunmamıştır. CHP'nin yasaklanmasına öfkelenen ve "kahramanlık" gösterisinde bulunurken, devrimcilerin idamı ve cezaevlerinde uygulanan işkence

ler karşısında dut yemiş bülbül gibi susmuştur. O gerek bu tavrı ile, gerekse "AF" konusundaki görüşleri ile faşist Türk devletinin sadık bir savunucusu olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Bugün Türkiye'de toplumun hemen bütün kesiminde etkin bir şekilde tartışılan sorunlardan biri "AF" konusudur. Hakim sınıf partilerinin hepsi de çıkartılması düşünülen bir "AF"ta, Türk devletini ve onun bir biçimi olan askeri faşist cuntayı SİLAHLI mücadeleyle yıkmak isteyen ve bu yönde eylemde bulunan devrimcilerin kapsam dışı tutulması noktasında birleşmektedirler. Ancak bu noktada birleşenler yalnızca hakim sınıfların siyasi partileri değildir. Bir dönemlerin ünlü "solcuları" olan Mehmet Barlas, Uğur Mumcu, Doğu Perinçek, Çetin Altan gibi uşak ruhlu karşı-devrimciler de bu koroya katılmaktalar. Geleceğin yeni "umudu" ve "Demokratik Sol Parti" nin perde arkasındaki şefi Ecevit, bu koroya katılmaksızın edemezdi. O bu konuda şöyle diyor:

"İçinde militanlık ve zor kullanımı olmadığı sürece politik suç veya görüşlerin açıklanmasından, suç kavramı demokrasi ile bağdaşmaz. Ben yalnızca sözü edilen suçların affedilmesinden değil, aynı zamanda bunları "suç" olmaktan çıkaracak yasa değişiklikleriden yanayım." (Nokta, aynı yer)

Bu değerlendirme bile Ecevit'in karşı-devrim saflarında yer aldığının kanıtıdır. Biz komünistler, hakim sınıfların iktidarını silahlı mücadele ile yıkıp, yerine işçi - köylü diktatörlüğü kurma mücadelesi veren ve bundan dolayı zindanlara tutsak düşen komünistlerin devrimcilerin gerçek kurtuluşunun Bolşevik bir Komünist Partisi önderliğinde Demokratik Halk Devriminin zaferi ile mümkün olduğunu bir an için olsun unutmaksızın, devrimci tutuklulara "siyasi özgürlük" şiarını, işçi sınıfı ve bütün halk kesimleri arasında yaygınlaştırmalıyız.

Devrim mücadelesinde hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin her türlü fedakarlığa hazır olmalıyız.

Bu onurlu mücadelede Ecevit gibi karşı-devrimci sosyal-şövenleri olduğu gibi, onu şu veya bu biçimde destekleyen oportünistleri de özel olarak teşhir edeceğimizden hiç kimsenin kuşkusu olmasın! !

- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!
- KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
- KAHROLSUN SİVİL GÖRÜNÜMLÜ FAŞİST ÖZAL HÜKÜMETİ!
- KAHROLSUN KARŞI-DEVRİMCİ SOSYAL-ŞÖVEN ECEVİT!
- KAHROLSUN OPORTÜNİZM / REVİZYONİZM!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- DEVRİMCİ TUTUKLULARA ÖZGÜRLÜK!

25-2-1985

(Not: Kaynak belirtilmeyen alıntılar, Ecevit'in "BU DÜZEN DEĞİŞMELİDİR" kitabından ve Hamburg'da verdiği konferanslardan alınmıştır.)

Hamburg

Bolşevik Partizan taraftarları

(Aşağıda Batı Berlin'de Bolşevik Partizan taraftarları adına çıkan; ve 9 Mart'ta yapılan, 1500 kişinin katıldığı bir yürüyüşte Almanca-Türkçe dağıtılan bir bildiriyi yayınlıyoruz.)

Revizyonist batağa hayır!

" Reformcu için, reform herşeydir; devrimci çalışma ise gelip geçicidir, lafı edilecek bir konudur, gözboyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; onun için reform, devrimin ikincil ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir."
(Stalin, "Leninizmin Sorunları")

Alman ve yabancı emekçiler, Devrimciler!

10 Mart 1985'te Batı Berlin'de yerel seçimler yapılacak. Bu seçimler dolayısıyla, yabancıların seçme ve seçilme hakkı sorunu tekrar güncelleşti. 10 Mart'ta yapılacak seçimlerde de, diğer seçimlerde olduğu gibi, Batı Berlin nüfusunun onda birini oluşturan çeşitli milliyetlerden yabancılar, seçme ve seçilme hakkından yoksundur. Batı Alman emperyalizminin CDU/CSU-SPD-FDP gibi siyasi arenadaki temsilcileri, aralarında bu alanda belli nüans farkları bulunmakla birlikte, yabancılara seçme ve seçilme hakkının verilmesine

karşıdırlar.

Batı Alman emperyalizminin bu yukarıda sıraladığımız temsilcilerinin yabancıların seçme ve seçilme hakkına karşı çıkmalarının esas gerekçeleri nelerdir?

Bize göre bunun en önemli gerekçelerinden biri, Batı Alman emperyalistlerinin yerli ve yabancı işçilerin birliğini önleme çabasıdır. Çünkü kapitalistlerin iktidarlarını ayakta tutabilmenin en önemli araçlarından bir tanesi de, işçiler arasındaki her türlü farklılıklardır. Burjuvazi, bu farklılıkları elinden geldiğince körüklemekte ve giderek artmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Çünkü yerli ve yabancı işçilerin seçme ve seçilme hakkını elde etmesiyle, yerli ve yabancı işçilerin bir sınıf cephesinde birleşmesinin önünde varolan engellerden biri daha azalmış olacaktır. Batı Alman emperyalist burjuvazisi bunu engellemeye çalışmaktadır.

Bir diğer gerekçe ise, Batı Alman emperyalistlerinin Batı Almanya ve Batı Berlin'de yaşamakta olan yabancıların sayısını önemli oranda düşürme isteğidir. Yabancı işçilere verilen seçme ve seçilme hakkı gibi, yabancıların burada yaşamalarını kolaylaştıracak her türlü gelişme, Batı Alman emperyalistlerinin yabancı işçileri kendi ülkelerine geri gönderme planlarını önemli ölçüde olumsuz olarak etkileyecektir.

Sosyal-faşist SEW, pro-emperyalist AL, ve reformist "K"PD gibi bir dizi "yabancı dostu" parti ve grupçuk ise, yabancı işçilerin gelişebilecek mücadelesini düzen sınırları içerisinde tutmayı hedefleyen bir dizi program ve tasarılar öne sürmektedirler. Bunlar, yabancılara şimdilik "yerel" seçme ve seçilme hakkının verilmesinden yanadırlar. Bununla da, eğer ilerde yabancılara seçme ve seçilme hakkı tanınırsa, yabancılardan önemli ölçüde oy alabileceklerini ummaktadırlar.

Örneğin, bunlardan "K"PD, Türkçe de yayınladığı "Yabancılar Programı"nda "yabancı yurttaşlar için yerel seçimlerde seçme ve seçilme hakkı" talep etmektedir. Yabancılar için "otomatik olarak Alman vatandaşlığına geçmek le birlikte" yabancıların seçme ve seçilme hakkını da kullanabileceklerini söylemektedir. Bu son pozisyonun, CDU/CSU'nun pozisyonu ile temel bir farkı yoktur. CDU da, seçim hakkı isteyen yabancılara, "Alman vatandaşlığına geçin" önerisini getirmektedir.

Türkiyeli revizyonist ve oportünistlerin tavrı da, yukarda saydığımız SEW, AL, "K"PD, gibi gruplardan özde farklı değildir. Bunlar da bu hak uğruna mücadeleyi devrim mücadelesinden koparmakta, kendilerini reform mücadelesi ile sınırlamaktadırlar. Örneğin bunlardan "Devrimci İşçi" taraftarları açıktan AL propagandası yapmaktadırlar. "Halkın Kurtuluşu" taraftarları ise bu konu ile ilgili yürüttükleri propagandada tek kelime ile bile olsa, seçme ve seçilme hakkı için mücadelenin Batı Almanya ve Batı Berlin'de sosyalist devrim mücadelesine tabi kılınmasından sözet memektedirler. Bunlar, "devrim" sözcüğünü bile ağızlarına almamaktadırlar.

Oportünistlerin ve revizyonistlerin seçim hakkı için mücadeleyi devrim mücadelesinden nasıl kopardıklarının en iyi kanıtı, onların 9 Mart'ta düzenledikleri yürüyüşe çağrı bildirisinde kullandıkları ifadedir. Onlar bu bildirilerinde, seçim hakkının en demokratik haklardan birisi olduğundan demvurduktan sonra, "ancak haklarında politik karar alınan insanların, karar almaya katıldıkları bir durumda, bu temel demokratik ilke içi boş bir madde haline gelmektedir" demektedirler. Bu, bu düzeni ve bu düzende yapılan seçimleri aklamadır. Burjuva parlamentosunda alınan kararlarda seçme ve "seçilme" hakkı olan Alman işçi ve emekçilerinin bu kararlara katıldıkları şeklindeki sakat ve tehlikeli bir anlayışı yaymanın ifadesidir. Burjuvazinin düzenlediği seçimler ve burjuva parlamentosu ile ilgili olarak işçi ve emekçilerin bilincini karartmaktan öte bir anlam taşımaz bu ifade.

Biz komünistler olarak şunu biliyoruz ki; seçimler, burjuvazinin egemenliği altında emekçilerin yararına olabilecek hiçbir köklü ekonomik, sosyal ve siyasal değişikliğe yol açmayacaktır. Seçimler, emekçilere belli bir dönem için, burjuvazinin hangi kanadının kendilerini baskı altına alacağını, ezeceğini tayin etme hakkını vermektedir. En koyu faşist diktatörlükten en liberal burjuva demokrasisine kadar seçimlerin özü ve işlevi budur. Örneğin, Alman işçi ve emekçilerinin seçme ve "seçilme" hakkının bulunması, onları baskıdan, sömürüden ve her gün işsiz kalma korkusuyla yaşamaktan, sosyal ve siyasi hakların kısıtlanmasından koruyamamaktadır.

"Seçme ve seçilme hakkına sahip göçmen işçi", ücret kölesi durumunda özsel hiçbir değişme olmayan; ve fakat yerli "ücret köleleri" ile "daha eşit şartlara sahip ücret kölesi haline gelen" işgücünden başka birşey değildir. Bizim istediğimiz, emperyalist burjuvazi tarafından eşite yakın şartlarda sömürülen "yerli ve yabancı işçiler" değil; emperyalist burjuvaziyi sosyalist devrimle yerle bir etmiş, onun üzerinde kendi diktatörlüğünü kurmuş, sınıfsız toplumu yaratma yolunda ilerleyen proletaryadır. Açıktır ki, "yerli ve yabancı işçiler" arasında, "erkek ve kadın işçiler" arasında vb. olan ve emperyalist burjuvazi tarafından da, işçi sınıfının bölünmüşlüğünü ayakta tutmak için kullanılan farklılıkların azaltılması, işçi sınıfının ortak mücadelesinin yaratılması için olumlu öneme sahiptir. Ama bu kurtuluş değildir.

Kim soruna böyle yaklaşmıyorsa; kim reform talepleri için mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılmıyorsa, o —bilinçli ya da bilinçsiz— burjuvazinin bir aleti durumunda -

dır.

Bunun böyle olması, bizim yabancılara seçme ve seçilme hakkı talebine karşı olduğumuz şeklinde anlaşılmamalıdır. Yabancı işçilere seçme ve seçilme hakkının verilmesi, yerli ve yabancı işçiler arasındaki düşmanlığın ortadan kalkmasında önemli bir adım olacağı için; yerli ve yabancı işçilerin Batı Alman emperyalizmine karşı bir tek sınıf cephesinde birleşmelerini belli ölçülerde kolaylaştıracağı için; yabancı işçilerin Batı Almanya ve Batı Berlin'deki siyasal olaylara olan ilgi düzeylerini, katılımlarını geliştireceği için, uğrunda mücadele edilmesi gereken bir taleptir.

Çünkü, seçimler çok kısa bir dönem de olsa burjuvazi bunu alt düzeyde tutmaya çalışsa da, geniş işçi ve emekçi yığınlarının politikaya ilgi duyduğu, politize olduğu dönemlerdir. Bu komünistler açısından, kitle içinde propaganda-ajitasyon yapmak açısından uygun bir ortam yaratır. Bunun dışında da, komünistlerin parlamentoda temsil edildikleri durumda, komünistlerin parlamento kürsüsünü, burjuvazinin bu ahırını, burjuva düzenini teşhir etmek ve sosyalist devrim propagandası yapmak için bir alan olarak kullanılabilir.

Biz işte bütün bu nedenlerden dolayı, Batı Alman emperyalizminin işçi sınıfı önderliğinde sosyalist bir devrimle yıkılması mücadelesini gözardı etmeksizin, bir reform talebi olan seçme ve seçilme hakkını devrim mücadelesine tabi kılarak; seçme ve seçilme hakkı için mücadelenin gerekli olduğunu söylüyoruz.

- YABANCILARA SEÇME VE SEÇİLME HAKKI!
- BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
- YERLİ VE YABANCI İŞÇİLER - BİR TEK SINIF CEPHESİ!

Batı Berlin'deki

Bolşevik Partizan Sempatizanları

Yazı Kuruluna

Aşağıda, Batı Almanya'nın Böblingen kentindeki bir BP taraftarının Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna gönderdiği, çevresindeki eylemlerle ilgili bir dizi haber ve yorumunu içeren bir yazısını; ve bu yazının başında tartışılan, R.A.F'in açlık grevi ile ilgili yürüyüşe katılma tavrı ile ilgili görüşlerimizi içeren bir yazıyı yayınlıyoruz.

Cemal yoldaşın yazısını olumlu bir örnek olarak görüyoruz. Bütün BP okuyucularını, çevrelerindeki eylemler, gelişmelerle ilgili haberleri, görüşlerini bize ulaştırmaya çağırıyoruz. Bu, Bolşevik Partizan'ı daha güçlendirecek bir tavırdır.

Yazı Kuruluna:

Yoldaşlar!

Bu yazımda bölgemizdeki yaptığımız bazı eylemler ve çalışmalar hakkında bilgi vermek istiyorum. Lenin'in "Ne Yapmalı?"da da belirttiği gibi, merkezi yayın organında bölgelerdeki yapılan çalışmaların, eylemlerin zamanında ulaştırılıp ve bunların merkezi yayın organında yayınlanarak diğer bölgelerdeki yoldaşların da başka bölgelerin deneyim ve pratiklerinden öğrenecekleri çok şeylerin olduğunu ve bunun tüm teşkilatın çalışmalarını hızlandıracağını ve bunun önemini açık bir şekilde ortaya koymuş olduğu halde, bunun önemi bizim tarafımızdan hala kavranmış durumda değildir. Bu bizlerin en önemli eksikliklerimizden biridir. Ben burada geç te olsa bölgemizde yaptığımız bazı çalışmalar hakkında bilgi vereceğim ve bundan sonra da düzenli olarak bilgi vermeye çalışacağım.

Yoldaşlar!

4.12.1984 tarihinde B.Almanya ve B.Berlin'de devrimci RAF tutuklularının B.Alman emperyalizminin hapishanelerinde devrimci tutuklulara karşı sistemli olarak uyguladığı baskı ve işkencelere karşı başlatmış oldukları açlık grevlerini desteklemek amacıyla, B.Almanya'nın birkaç şehrinde ve B.Berlin'de dayanışma yürüyüşleri yapılmıştır. Bu yürüyüşlerden biri de Karlsruhe'de yapıldı. Bu yürüyüşe bölgesel olarak katılmamız gerektiği konusunda merkezi bilgi geldi. Ve bundan dolayı biz de bölgesel olarak bu yürüyüşe katıldık, ve katılmamız da doğruydu.

Yalnız burada üzerinde durulması gereken önemli bir sorun var. BP'nin konuyla ilgili bildirisinin ikinci sayfasında şunlar söylenilmekte: "Türkiye'de devrimci tutukluların faşist işkencecilere karşı mücadelesi ile RAF tutuklularının mücadelesi aynı mücadelenin parçasıdır." Bu tespit doğru bir tespit olmasına rağmen, Merkez Komitesinin Türkiye'de yapılan açlık grevlerine takındığı tavırla, RAF tutuklularının yaptığı açlık grevlerine takındığı tavır farklıdır. Yani iki ayrı eyleme iki ayrı tavır sözkonusudur. RAF tutuklularının istekleri ile Türkiye'deki devrimci tutukluların istekleri hapishane şartlarının düzeltilmesidir. Diğer taraftar RAF ile ilgili

yürüyüşü düzenleyenler ve katılanlar, çeşitli otonom gruplar, çevre sağlığı ile ilgili gruplardan tutun da, "Sosyalizm" için hıristiyanlar, yeşiller ve yürüyüş için oldukça çaba sarfeden BWK gibi örgütlerdir. Açıktır ki bunların imzaladığı platform reformist bir platformdur. Durum böyle olmasına rağmen, Türkiye'deki açlık grevlerine takınılan tavır ile, yürüyüş, açlık grevleri düzenleme veya katılma vb. RAF taraftarlarının açlık grevlerine takınılan tavrı MK neye dayandırdığını devrimci kamuoyuna açıklamalıdır. Çünkü MK gelinen aşamada bugünkü şartlarda devrimcilerin yapmış olduğu bir yürüyüş de olsa, platformu reformistse ayrı blok kurarak ayrı platform temelinde bile yürünmesinin doğru olmadığını savunmaktadır!!

Bu yürüyüşe biz bölgesel olarak 30 kişinin üzerinde bir güçle katıldık. Bizim dışımızda Türkiyeli siyasetlerden Partizan 15 kişiye yakın bir güçle ve Dev-Sol 5-10 arasında bir güçle katıldı. Diğer oportünist-revizyonistler ortalıkta gözükmüyordu. Herhalde B.Alman emperyalizminin hapishanelerinde devrimci tutuklulara yapılan baskı ve işkence bunları ilgilendirmiyordu!!

Biz bu yürüyüşe ayrı blokumuzu kurarak katıldık, Bolşevik Partizan ve Batı Alman Emperyalizmine Ölüm! pankartlarını taşıdık. RAF tutuklularının açlık grevleriyle ilgili merkezi olarak çıkarılan bildiriden 1500 adet çoğaltarak hepsini değıttık. Partizan menşevikleri ve Dev-Sol oportünistlerinin yürüyüşle ilgili bildirileri yoktu. Yürüyüşçüler bizim bildirilerimizi ilgiyle okuyorlardı. Üzerinde B. Alman emperyalizmine ölüm!, B.Alman emperyalizmi işkence demektir, Yaşasın B.Almanya'da proleter devrim, Açlık grevinde olan R.A.F'lilerle dayanışma içindeyiz, B.Alman emperyalizmine ölüm sloganları yazılı binlerce pulu yürüyüşün başlangıcında, yürüyüş boyunca ve miting alanında havaya fırlattık. Ve aynı sloganları yürüyüş boyunca hep bir ağızdan attık, Almanlar da yer yer bizim sloganlarımıza eşlik ettiler. Yürüyüş kolu Türk konsolosluğunun önünden geçtiğinden dolayı 15 dakikaya yakın Türk konsolosluğunun önünde miting yapıldı. Dev-Sol'cular Türkçe bir bildiri okudular, ve biz de faşist Türk devletine karşı olan kinimizi sloganlar şeklinde hep-bir ağızdan haykırdık. Yine Türkiyelilerin kalabalık olduğu yerlerde faşist Türk devletini lanetleyen sloganlarımızı haykırdık. Yürüyüş sorumlularından miting alanında söz hakkı istedik, Türk konsolosluğu önünde Türkiyeliler adına Dev-Sol'lulara verdiklerini, bundan dolayı da miting alanında hiç bir gruba söz hakkı vermeyeceklerini, yürüyüş komitesi adına tek bir konuşmanın yapılacağını söylediler, ve öyle de oldu. Biz bunun yanlışlığını anlatmaya çalıştıksa da söz hakkı vermediler. Yürüyüşe katılım 3000'in üzerindeydi. Polis çok sıkı güvenlik önlemleri almıştı, yürüyüşçülerden fazla polis vardı, ve yürüyüş alanına giren herkesin üzeri aranıyordu.

Kısaca toparlayacak olursam, yürüyüşe katılım bizim açımızdan olumlu oldu. RAF tutuklularıyla dayanışma içinde olduğumuzu pratik olarak göstermemizin yanısıra, onların yanlış çizgilerine karşı da mücadelenin bir aracı oldu. Bundan sonra da bu tür yürüyüşlere katılmamız doğru olacaktır.

Yoldaşlar,

bilindiği gibi faşist Türk Federasyonu tüm Almanya çapında seri geceler düzenledi. Bu gecelerden birisi de 2.2.85 tarihinde Ebingen şehrinde yapıldı. Faşistlerin yaptığı bu geceyi engellemek için belirli çalışmalarımız oldu. Ebingen'de MLPD taraftarlarıyla ilişkiye geçtik. MLPD'lilerle yaptığımız ilk toplantıda, faşistlerin yapacağı geceyi engelleyebilmek için neler yapacağımız üzerinde tartıştık. İlk etapta yerel çıkan gazetelere Almanca okuyucu mektupları yazarak, faşistlerin yüzünü teşhir edip bunlara verilen salonun geri alınması gerektiği yönünde bir propaganda çalışmasının yapılması, bizzat MLPD'li arkadaşların Ebingen belediye başkanına gidip salon yerinin verilmemesi gerektiği yönünde girişimlerde bulunulması ve bunun yanısıra MLPD'lilerle bizim ortak Almanca ve Türkçe ilk etapta bir bildiri çıkarmamız gerektiği yönünde karar aldık. Ve ayrıca biz ortak çıkaracağımız bildiride, MHP'li faşistlerin faşist Türk devletiyle bağının kurulması gerektiği, ve MHP'li faşistlere karşı mücadelenin, faşist Türk devletinin işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yıkılması mücadelesine bağlı ele alınması gerektiğini ve yine B.Alman emperyalizminin MHP'li faşistlerle ilişkisini ve bunun yanısıra B. Almanya'daki iç faşistleşmeyi ve B.Almanya'da faşist tehlikenin bir bütün olarak ortadan kaldırılmasının B.Alman emperyalist devletinin proleter devrimle yıkılmasıyla ancak ortadan kalkacağının mutlaka yeralması gerektiğini kendilerine bildirdik. MLPD'li arkadaş bu konuda kendisinin karar veremeyeceğini, diğer arkadaşlarına danışıp bize iki gün içinde haber vereceğini belirtti. MLPD'li arkadaşlar, bizim bildiri için öne sürdüğümüz şartları kabul ettiklerini, bizimle bu temelde bir bildiri çıkarabileceklerini belirttiler.

Biz bunun üzerine bir bildiri taslağı hazırlayarak, ortak bildiriyi çıkarmak için MLPD'lilerle tekrar biraraya geldik. Bizim hazırladığımız Türkçe taslağı Almancaya çevirerek Almanca çıkaracağımız bildirinin taslağını çıkarma işine koyulduk. MHP'li faşistlerin Türk faşist devletiyle ilişkisi sorununda olsun, Türkiye'deki faşizm sorunuyla ilgili olsun, herhangi bir problem çıkarmadılar. B.Almanya da faşizme karşı mücadele sorununa gelince oportünizmin kendine has kıvraklığıyla kıvırtmaya başladılar. Kendilerinin programında pro

leter devrimi savunduklarını, bunun için bu bildiride Batı Almanya'da faşist tehlikenin bir bütün olarak ortadan kaldırılmasının Batı Alman emperyalist devletinin proletarya devrimiyle yıkılması gerektiğinin bu bildiride yeralmasını gerekli görmediklerini söylediler. Biz bunun gerekli olduğunu, kendisine komünist diyenlerin işçi sınıfına sosyalist bilinci götürmesinin görev olduğunu, işçi sınıfının kendiliğinden sosyalist bilince ulaşamayacağını, bunun ancak kendisine komünist diyenlerin dışarıdan taşımasıyla mümkün olduğunu anlatmaya çalıştık. Verdikleri cevap, bunun genel doğru olduğu, ama işçi sınıfının bugün bunu kavrayacak düzeyde olmadığını, işçilerin bugün devlete karşı olmadıklarını, bundan dolayı da böyle birşeye tepki göstereceklirini belirtmek oldu.

Biz ise bunun kuyrukçuluk olduğunu, öncünün görevinin kuyrukçuluk değil, öncülük olması gerektiğini, öncünün görevinin Batı Almanya somutunda varolan bu emperyalist devletle işçi sınıfının hiçbir ortak yanının olmadığını; işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu sağlayabilmek için bu devletin mutlaka yıkılması gerektiğini sistemli bir şekilde propaganda etmesi gerektiğini belirttik. Buna rağmen, bunu yazamayacaklarını belirttiler. Biz dedik: O zaman bildirinin altına slogan olarak Batı Alman emperyalizmine ölüm sloganını yazalım. Bunu da kabul etmediler. Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi yazalım dedik, onu da kabul etmediler. Pratikte bir kez daha gördük bunların bırakalım komünistliği, devrimci bir konumda bile durmadıklarını.

Bunun üzerine biz, MLPD'lilerin Almanca kendi bildirilerini çıkarmalarını, bizim de Türkçe kendi bildirimizi çıkarıp, aynı gün, aynı yerde birlikte dağıtma önerisini getirdik. Kabul ettiler. Bildirinin dağıtılacağı gün, MLPD'liler bir kişinin dışında ortalıkta gözükmediler. O gün bildiri dağıtmaya gelmediler. Aynı gün Karlsruhe ' de RAF'in yürüyüşüne katılmamız gerektiğinden dolayı, Ebingen'e ancak 5 kişi gönderdik. MLPD'liler gelmeyince, geçmişteki pratikleri de gözönüne alarak, bildiri dağıtımı o gün yapılmadı. Bunun yerine faşistlerin ve gericilerin posta kutularına atılarak 150'nin üzerinde bildiri bu şekilde dağıtıldı. Tarafımızdan yazılama yapıldı. Sonradan öğrendik ki, MLPD, reformist temelde, geceye bir kaç gün kala, Türkçe-Almanca bildiri çıkarıp dağıtmış. Bu çalışmalarımızla geceyi bir bütün olarak engelleyemedik ama, faşistlerin gecesine katılım önemli oranda düştü. Faşistler 100 kişilik bir kitleyi ancak toparlayabildiler. Faşistlerin bu gecesine karşı ortak birşeyler yapma önerisini bölgemizdeki Partizan, Dev-Yol, Dev-Sol taraftarlarına götürdüğümüz halde, sözde keskin mücadeleci kesilen bu oportünistler sessiz kalmayı yeğlediler.

Yoldaşlar,

23.2.1985 tarihinde bölgemizde halk gecesi yaptık. Geceden bir ay önce, bir yüzü afiş, bir yüzü bildiri şeklinde 500'e yakın bildiri çıkardık, ve bunun yanısıra gecenin biletlerini de önceden çıkararak yoğun bir propaganda yürüttük. Bunun sonucu olarak gecemize 600'ün üzerinde demokrat, devrimci kitle katıldı.

Gecenin programı şöyle idi:

Bondorf ve çevresi Bolşevik Partizan taraftarları adına açılış konuşması yapıldı. Bunun peşinden ozan Zafer, yılgınlığa, teslimiyete, örgütsüzlüğe karşı örgütlü mücadelenin propagandasını yapan ve bolşevik bir partinin gerekliliğini ve Bolşevizmin propagandasını yapan yeni bestelerini çaldı, söyledi. Bunun peşinden, bölgemizde hazırlanmış olan folklor ekibimiz gösteriler yaptı. Folklor ekibinin peşinden, yine bölgemizde hazırlamış olduğumuz "Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde" adlı oyun sahnelendi. Tiyatronun peşinden "Özgürlük Savaşçıları" korosu sahneye çıktı. "Özgürlük Savaşçıları" söyledikleri işçi marşlarıyla geceye katılan kitlenin beğenisini kazandı. Koronun peşinden devrimci ozan Emekçi sahneye çıktı, devrimci parçalar söyledi. Tekrar folklor gösterileriyle gecemiz son buldu.

Gecemiz genelinde olumlu olmasına rağmen, yine belirli aksaklıklar da kendini gösterdi. Gecemizde en olumsuz olan, gecemize çağrı bildirisinde, Beriwan'ın da geceye katılacağını propaganda etmemize rağmen, Beriwan'ın geceye katılmaması oldu. Bu en olumsuz yandı. Bunun yanısıra tiyatronun seslendirilmesi istenilen şekilde olmadı. Tiyatronun ilk yarısında mikrofonlar sahneye asılmıştı, yeterli ses vermiyordu, salonun da büyük olmasından dolayı ilk yarıdaki konuşmalar kitlenin önemli bölümü tarafından pek anlaşılmadı. İkinci yarıda mikrofonlar ele alındı, sesler anlaşıldı ama, ilk yarı tam olarak izlenemediğinden dolayı tiyatro pek verimli olmadı. Bu olumsuzluklara rağmen, gecemiz genelinde olumlu oldu. Bu tür geceler, gücümüzün olduğu diğer bölgelerde de yapılmalıdır. Çünkü devrimci-demokrat kitleye yakınlaşmanın ve devrimin propagandasını yapmanın içinde bulunduğumuz dönemde önemli araçlarından biridir. Bu araç da mutlaka kullanılmalıdır.

Yoldaşlar,

bölgemizde belirli aralıklarla devrimci, demokrat kitleye açık seminer toplantıları yaptık. 22.9.1984 tarihinde Reform-Devrim konulu seminer verdik. Seminer öncesi 200'ün üzerinde seminere çağrı bildirisi çıkardık, çevremizde dağıttık. Özel olarak sözlü Partizan menşeviklerini, Dev-Sol, Devrimci İşçi, Halkın Kurtuluşu taraftarlarını seminerin tartışma bölümünde eşit söz hakkı temelinde tartışmaya çağırdık. Buna rağmen bu oportünistler gelmediler.

21.10.1984 tarihinde Savaş ve Barış konulu seminer verdik. Seminer öncesinde yine 200'e yakın seminere çağrı bildirisi çıkardık, çevremizde dağıttık. Bunun yanısıra, yukarıda saydığım oportünist siyasetlerin bölgemizdeki uzantılarına yazılı çağrı yaptık. Bu yazılı yaptığımız çağrıda aynı zamanda gündemini ve konusunu ortak tespit edeceğimiz ortak tartışma toplantıları düzenlemek istediğimizi, bu önerimize karşı olumlu veya olumsuz cevaplarını yazılı olarak bildirmelerini rica ettik. Bu oportünistler seminere katılmadıkları gibi, ortak tartışma toplantısı önerimize de şu ana kadar yazılı cevap vermediler.

16.12.1984 tarihinde, Devrim öncesinde iki aşamalı parti inşası öğretisi ve buna bağlı olarak kitle çalışması konulu seminer düzenledik. Seminer öncesi yine seminere çağrı bildirisi çıkar-

dık, çevrede devrimci-demokrat kitle ıçerisinde dağıttık. Bizzat oportünistlerin derneklerine gi derek özel çağrı yaptık. Buna rağmen bu oportü - nist gruplar bu toplantıya da katılmadılar.

Verdiğimiz bu seminerlere 40-50 kişi arasında kitle katıldı.

Bu oportünistler devrimcı kamuoyu önünde yürütülecek açık ideolojik mücadeleden öcü gibi kork maktadırlar. Çevrelerindeki dürüst devrimcileri, Marksist-Leninistlerden; Marksist-Leninist ideolojiden uzak tutarak oportünist tekkelerini ayak ta tutmanın çabası içindedirler. Ama şu da bir gerçektir ki, güneş balçıkla sıvanmaz. Oportünizm revizyonizm geçici başarılar elde etmiş olsa bile, zafer Marksizm-Leninizmin olacaktır. Hiç bir güç Marksist-Leninist görüşlerin devrimci kitle içerisinde etkinlik sağlamasına uzun süreli engel olamayacaktır.

Kahrolsun oportünizm ve revizyonizm!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Bolşevizm yenecektir!

Cemal

RAF'in açlık grevi üzerine

Yoldaşın, R.A.F'in açlık grevi konusunda takınılan tavırla ilgili olarak getirdiği eleştiri, doğru ve haklı bir eleştiri değildir. Şöyle ki:

Önce, Türkiye'deki devrimci tutukluların mücadelesi ile, R.A.F'li tutukluların mücadelesinin karşılaştırılması, bildiride, bu iki mücadelenin bir bütün olarak siyasi çizgileri açısından yapılmamıştır. Bildiride bu konuda söylenenler aynen şöyledir:

"Biz Türkiyeli komünistler, açlık grevindeki R.A.F'ten tutuklularla dayanışma içindeyiz. Türkiye'de de devrimci tutuklular daha iyi tutukluluk koşulları için mücadele ediyorlar. Ve bu mücadeleleriyle hakim sınıflara **teslim olmadık larını, devrimci onurlarını koruduklarını gösteriyorlar.** Türkiye'deki devrimci tutukluların faşist cellatlara karşı mücadelesi ile, RAF tu tuklularının mücadelesi bir ve aynı mücadelenin parçalarıdır."

Görüldüğü gibi, karşılaştırma **bir bütün olarak iki mücadelenin siyasi çizgilerinin tam bir karşılaştırılması temelinde değil**, yalnızca iki ben zer noktada yapılmaktadır: Her iki mücadelede de "daha iyi tutukluluk şartları" talebi vardır. Her iki mücadelede de teslim olmamayı, devrımci onuru korumayı gösterme tavrı vardır. Ve bu nokta - lardan yaklaşıldığında, bir ve aynı mücadele söz konusudur. Ama bir ve aynılık bu kadardır. Çünkü bundan itibaren ayrılık başlamaktadır. Ve o ayrılık, bu eylemlere karşı tavırdaki ayrılığı da beraberinde getirmektedir.

Türkiye'deki açlık grevleri, bizzat açlık grevine yatanların ortak açıklamalarında dile gelen reformist bir çizgi temelinde yükselmiştir. Bu çizgi temelinde yükselen bir eyleme karşı bizim tav rımız, bu eylem içinde ancak devrimci olanı desteklemek, yani devrimcilerin teslim olmayan tavır larını desteklemek biçiminde olabilirdi. Öyle yap tık.

RAF'in açlık grevi ise, **RAF'in** bu konuda yaptı ğı açıklamada gerekçelendirilmiştir. RAF bu açıkla masında açlık grevini "global anti-emperyalist devrim mücadelesinin bir parçası" olarak gördüğü nü; esas görevini "emperyalizmi yıkmak" olarak gördüğünü vb. açıklamakta; emperyalizmi yıkma dev rimci görevini esas görev olarak gördüğünü hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde ortaya koymaktadır. RAF'in açıklaması Marksist-Leninist değildir, ve bızim bildirimizde eleştirdiğimiz RAF çizgisinin tüm yanlışlarını içinde taşımaktadır. Ama Marksist-Leninist olmayan bu çağrı, buna rağ men, Batı Alman emperyalist devletine karşı, dev rimci konumda bir çağrıdır. Ve devrimci niteliği yüzünden bu çağrı AL gibi gruplarca imzalanmadı. Onlar bu çağrıdan kendini ayırma ihtiyacı duydular, açıklamalar yaptılar. Durum bu idi. Bizim a çımızdan RAF'in açlık grevi eylemi bu yüzden Tür kiye'deki açlık grevi eyleminden değişik bir plat forma sahipti.

Yürüyüş eylemlerine gelince: Bu eylemlerden Ba tı Berlin'dekine çağrıyı yapan "Açlık Grevı Komi tesi" oldu. Bu komite tutuklu yakınlarından RAF çizgisine yakın olanlardan oluşuyordu. Ve çağrıları, RAF tutuklularının çağrısı ile uyum içindeydi.(*) AL vb. reformist gruplar bu çağrıdan kendilerini ayırdılar. Ayrı çağrı yaptılar. Ayrı salt hümanist temelde bir blok kurdular. Ayrı miting yaptılar vs. AL'in bu eyleme kendi platformu temelinde katılması kendi bileceği iştir. Açıktır ki bu bizi rahatsız etti. Ama biz AL'in eylemini değil, açlık grevi komitesinin çağrı yaptığı eyle mi destekledik. Batı Berlin'deki somut yürüyüşte, yürüyüşün genel görünümünü de belirleyen AL değil di. Bu durumda katılmak, belli problemler de olsa, savunulabilir birşeydir. Burada belli bir hata da yapılmış, kendimizi diğer yürüyüşçülerden ayıran propaganda araçları yeterli kullanılmamıştır.

Karlsruhe'deki yürüyüşe gelince: Biz bu yürüyüşe çağrıyı, yine açlık grevi komitesinden aldık. Bu çağrı da yine RAF tutuklularının siyasi çizgisi temelinde devrimci bir çağrı idi. Karlsruhe'ye katılma çağrısı bu temelde yapıldı.

Bize eleştiri getiren yoldaşın RAF ile ilgili yürüyüşü düzenleyenler ve katılanların çıkardığı bildiri diye gönderdiği bildiri, Freiburg'da çıkan, oradaki yerel çok değişik grupların birlikte imzaladığı, ve içeriği itibarıyla bütünüyle re formist olan bir bildiridir. Eğer **yürüyüşün çağrısı bu ise, ve esas yönelimi de bu idiyse,** o za man bu yürüyüşe bizim katıldığımız biçimde katıl mamız —çünkü bu katılım aynı zamanda bir anlamda doğrudan doğruya bu yürüyüşü desteklemektir de — doğru değildir.

Ama biz bunun dışında çağrılar da olduğunu, me sela Batı Berlin'deki açlık grevi komitesinin bu yuruyuşe bır başka, devrimcı bir çağrı temelinde seferber ettiğini de biliyoruz. Bunun yanında ya pılan mitıngde de en azından tutuklular, onların yakınları adına yapılan konuşmanın içeriğinin, açlık grevcilerinin çağrısına uygun bir tavır oldu ğunu, basından izledik.

Durum kısaca böyledır.

(*) Gerek RAF'in açıklamasını, gerekse Batı Ber lin'deki açlık grevi komitesinin açıklamasını ya yınlayacağız.

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU